

ΕΤΟΣ 9^{ON}
ΑΡΙΘ. 469

3

OLIBIA NTE XABILLANT

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Πολύ, παραπολύ νωρίς, ήρθαν τὰ πρῶ-
τα κρύα. Καὶ δὲν εἶναι παῖξε-γέλασε...
Τὰ βράδυα, πρὸ παντός, ἕνα παγερὸ ξε-
ροβόρι μᾶς φέρνει στὸν χειμῶνα ἀ-
πευθείας, χωρὶς τὴν μεσολάβηση τοῦ
φθινοπώρου...

Οἱ περισσότεροι θερινοὶ κινηματογρά-
φοι εἶναι ἔρημοι σὰν ἐρωτικές φωλῆς ἀ-
πὸ τὶς ὁποῖες πέρασε ξαφνικὰ ἡ ἀστυνο-
μία ἡθῶν... καὶ οἱ θίασοι μετακομίζουν
ἕνας-ἕνας στὰ χειμερινὰ τους θέατρα.

Τέλος, ὅσοι μποροῦν νὰ ἔχουν τὸν ἡ-
ρωϊσμό αὐτό, θυμοῦνται τοὺς ραφτάδες
των, γιατί ἀρχίζει νὰ γίνεταί αἰσθητὴ ἡ
ἐλλειψη τοῦ χειμωνιάτικου παλτοῦ.

Ὁ καθένας ψάχνει γιὰ νὰ βρῇ αἷτια
σ' αὐτὴ τὴν ἀπότομη ἀτμοσφαιρική ἀλλα-
γή. Κυκλῶνες κι' ἀντικυκλῶνες, λέει τὸ
σοφὸ Ἀστεροσκοπεῖο. Ἡ μεγάλη ποσό-
της τῆς πυρίτιδος ποὺ ἐθόλωσε τὴν ἀτμό-
σφαιρα, τόσο στὴν Ἀβησσυνία, ὅσο καὶ
στὴν Ἰσπανία καὶ στὴν Ἀπω-Ἀνατολή,
σοὺ λένε οἱ ἄλλοι.

Ἐμεῖς, στὴν Ἀθήνα, ἔχομε ἐντελῶς
διάφορον γνώμην. Κυκλῶνες καὶ ἀντικυ-
κλῶνες, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπηρεάσουν τὸ
πατροπαράδοτο γλυκὸ κλίμα μας. Κάτι
ἄλλο συμβαίνει — ποὺ πρέπει νὰ τὸ ἀ-
νακαλύψουμε...

Μὴν πᾶτε μακρυὰ, φιλιτατοὶ ἀναγνώ-
σταί μου τῶν δύο φύλων. Ἡ ἀπότομη ψύ-
ξις τοῦ καιροῦ ὀφείλεται στὶς παγεροῦ
πνεύματος ἐπιθεωρήσεις, μετὰ τὶς ὁποῖες
γνωστοὶ — ἀτυχῶς — συγγραφεῖς βομ-
βαρδίζουν τὸ ἄστυ μας! Αὐτὰ τὰ «μπού-
ζια» εἶναι ἡ ἀφορμὴ τῆς καιρικῆς μας
κακοδιαμονίας.

Σιγά-σιγά, χωρὶς νὰ χαροῦμε φθινόπω-
ρο, μετὰ τὰ γλυκὰ του σοῦρουπα ποὺ ἀ-
γαποῦν τόσο γιὰ τὰ ραντεβού τους οἱ
ἐρωτευμένοι, στὸ ὑπαίθρο, πολιορκηθήκα-
με ἀπ' τοὺς πάγους, σὰν νὰ βρισκόμα-
σταν στὴν καρδιά τοῦ χειμῶνος, σὲ μιὰ
σκανδυναυική χώρα, μάλιστα — γιατί ὁ χει-
μῶνας εἶναι τὸ φθινόπωρο ἁλλων, βορειο-
τέρων, χωρῶν. Ἀθεόφοβοι συγγραφεῖς
τῆς ἐπιθεωρήσεως, τί κατορθώσατε; Νὰ
ἐγκληματίσετε... ἐγκληματίζον-
τας ἐμᾶς στὶς πολικὲς χῶρες! Δὲν λεί-
πουν παρὰ οἱ λευκὲς ἀρκοῦδες γιὰ νὰ
πιστέψουμε πιά πὼς εἴμαστε Ἑσκιμῶι
ἢ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί τὸ παραπλήσιο!
Σάμπως ὅμως λείπουν κι' αὐτές; Ρίξτε
καμμιὰ ματιά σὲ αὐτοκίνητα πολυτελείας
ποὺ σταματοῦν στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ: ἀπ'
αὐτὰ κατεβαίνουν κάτι ἀρκοῦδες —
πεθερὲς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον — ποὺ οἱ λευ-
κὲς «ζιμπελίνες» ποὺ φοροῦν ἐντείνουν
τὴν «λλυζιόν»...

Πάει πιά: ἡ Ἀθήνα ἔγινε χώρα τοῦ
βορρᾶ — καὶ βορρᾶ τῶν κατεψυγμένων
συγγραφέων...

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Ὁ δικηγόρος Μάντζαρης,
ἐπὶ τριάντ' αὐτῶν,
μ' ἕναν δεκαπενταετῆ
τὴν διαφορά τους συζητᾷ
καὶ νὰ τὴν λύση ἐπιζητεῖ
εὐθὺς καὶ ἄρον-ἄρον!

Ἐν πρώτοις ἐδριστηκάνε:
«γαῖοδουρί!» καὶ «γουροῦνι!» —
μὰ ἡ μῆνις των ποὺ ν' ἀρκεσθῇ
σὲ κατοικίδια συμπαθῇ,
ποὺ δικηγόρος πλῆγ' ὡς
τὸν νέον μέ... πηροῦν!

Στὸ αἷμα τῶν Ῥωμῶν:
γιὰ φαγητὸ ψοφάει!
Κι' ὁ Μάντζαρχός μας, ὡς εἰκός,
ἔδρασε λίαν... πρακτικῶς —
καὶ μετὰ πηροῦν ὀλίγου δεῖν
τὸν ἄλλον νὰ τὸν φάη!

Οἱ δρόμοι φτιάνονται κι' ἐντὸς
κι' ἐκτὸς τῆς πρωτευούσης...
Τὴν ἀσφαλτομπαλῶνουνε,
τοὺς λάκκους τοὺς δουλῶνουνε —
καὶ στὴν λεωφόρο τοῦ Συγγροῦ
θὰ πάψουν πιά οἱ σύγκρουσεις!

Εἰδήσεις ραδιο... φονικὲς
πότε καλὲς-πότε κακὲς...
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Σκληρὰ ἐγκαταλείψασα
τοὺς θεατὰς τῆς «Μάνδρας»,
ἡ Μένδρη — τὸ κακὸ παιδί —
στὸ ράντιο τώρα τραγουδεῖ
καὶ τὶς προάλλες ἔθελε
γυναικὲς τε καὶ ἄνδρας.

Ὁ δὲ ἀδιόρθωτος Ἀττικὸς —
Τριανταφύλλου Κλέων —
ἀκούων τῆς Κάκιας τὴν φωνή
ποὺ καὶ τὶς πέτρες συγκινεῖ —
μετὰ δάκρυα κροκοδείλια
προχθὲς ἐθεάθη... κλαίοντι
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΝΗΠΕΡΙΤΙΚΟΝ ΜΕΛΕΤΟΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΥΣΤΡΕΛ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΟΡΕΑ Τῆς...

ΗΜΕΡΟΜ. 18.8.85

ΛΟΓ. 35282

Φ “ΜΕΓΑΣ” ΣΙΩΠΗΛΟΣ..

Οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν — φυσικὰ — γιὰ
τὸν ἀείμνηστο Ἀλέξανδρο Ζαίμη.

Τὸν θυμήθηκαν ὡς πολιτικὸ ἄνδρα: ὡς
ἀρμοστὴ τὴν Κρήτη, ὡς πρωθυπουργό,
ὡς ἀρχηγὸ τοῦ Κράτους, ἔπλεξαν τὸ ἐγ-
κώμιό του, τὸν ἐνεκρολόγησαν μετὰ ὅλας
τὰς τιμὰς, ἀλλὰ πολὺ λίγες θυμήθηκαν
τὸν πραγματικὸ ἄνθρωπο, ἐκεῖνον ποὺ ἐ-
σήμαινε «Ζαίμης 100%»: τὸν μεγάλον
σιωπηλόν, ὅπως τὸν εἶχαν ἀποκαλέ-
σει σὲ παλαιότερες ἐποχές.

Γιατὶ πρὸ παντός, ὁ ἐκλιπὼν πολιτικὸς
ἄνθρωπος ἦταν ἕνας μεγάλος σιωπηλός.

Κατάρθωσε σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ τὰ λό-
για εἶχαν ὑποκαταστήσει σχεδὸν παντοῦ
τὰ ἔργα — ἔδε καὶ ἀτέρμονες συζητήσεις
στὶς διασκέψεις — νὰ ἀναγάγῃ εἰς περιω-
πὴν δόγματος, νὰ προσωποποιή-
σῃ, μιὰ μεγάλη ἀρετὴ, τὴν σιωπὴ.

Σιωποῦσε διαρκῶς καὶ... παρεξηγεῖ-
το.

Γιατὶ ἂν δὲν τὸν ἔπαρναν πολλοὶ γιὰ
ἄνθρωπο ποὺ δὲν μιλά, γιατί δὲν ξέρει
νὰ μιλήσῃ, τὸν θεωροῦσαν, ὅμως, ὡς ἀ-
συγκίνητο, ὡς ἄνθρωπο χωρὶς ἐντυπώ-
σεις. Πλάνη βέβαια αὐτό, ὅπως καὶ πολὺ
συζητήσιμο καὶ τὸ ἄλλο, ὅτι ὑπῆρξε ἐξ-
ίσου φειδωλὸς εἰς ἔργα, ὅσο καὶ εἰς λό-
γους.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη παραδεχθῇ κα-
νεῖς αὐτὸ ποὺ ἰσχυρίζονται μερικοὶ ὅτι
τὰ ἔργα τὴν δημοσίαν ζωὴν τοῦ δὲν εἶχαν
ὑποκαταστήσει τοὺς λόγους, εἶναι ἥδη
ἕνα μεγάλο ἔργο, ὅτι διὰ τῆς σιωπῆς
τοῦ ἀπεσόβησε πολλὰς φορές πολλοὺς,
ἐσωτερικοὺς κινδύνους, γιὰ τὴν χώρα
τοῦ.

Γιατὶ σ' ἕναν τόπο ποὺ ὅλοι ἐννοοῦμε
νὰ μιλοῦμε — καὶ συχνὰ ὅλοι μαζί! — χω-
ρὶς νὰ κάνουμε καὶ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ
νὰ συμπλεκώμεθα στὸ τέλος ἀναμεταξύ
μας, μετὰ τὰ γνωστὰ ἀποτελέσματα, τὸ νὰ
σιωπᾷ κανεὶς, ἐκεῖ ποὺ πρέπει νὰ τὸ κά-
νῃ εἶναι ἥδη κάτι τὸ πολὺ σπουδαῖο.

ΤΟ ΨΑΡΕΜΜΑ

Εἶναι γνωστότατο, ὅτι ὁ ἀείμνηστος
Ζαίμης, ὑπῆρξε ἐπίσης καὶ μέγας ψαράς
«κατέναντι Κυρίου».

Ἦταν τὸ μόνο του σπῆρ καὶ καμμιὰ
ἄλλη ἀπασχόληση, δὲν θὰ ἦταν περισσό-
τερον ἐνηρμουνισμένη μετὰ τὴν σιωπὴν τοῦ
ιδιοσυγκρασία.

Καὶ θὰ μπορούσε νὰ τῇ κανεῖς ὅτι τὰ
ψάρια ἦσαν οἱ καλλίτεροι φίλοι του: ἀ-
φῶνα αὐτὰ, ἄφωτος καὶ ἐκείνος.

Μόνον, ποὺ δὲν συνηθίζεται πιά καὶ τό-
σο νὰ τρώῃ κανεὶς τοὺς φίλους του...

"Εξυπνα καὶ κουτά

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΑΡΧΑΣ

Στο κελί του μελλοθάνατου:
"Ο διευθυντής της φυλακής με συμπόνοια:
—Θέλεις μήπως ταγάρια, κανένα ποτηράκι ροϋμι, ή τίποτα άλλο ποτό;
—Εύχαριστώ όχι κ. διευθυντά; Στη ζωή μου είχα πάντα μιὰ ἀρχή: αν θέλεις, να ζήσης πολλά χρόνια μη πίνης ποτέ ποτά!

ΗΤΑΝ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΗ

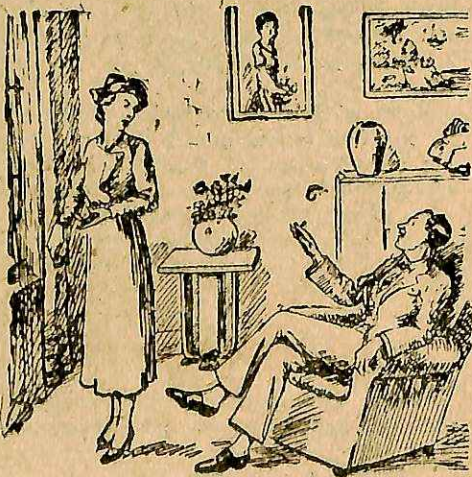
"Η κυρία στην νέα υπηρέτρια:
—Σε προειδοποιώ κορίτσι μου, ότι εμείς εδώ έχουμε πολλή δουλειά, είμαστε πολλά άτομα.
—Δεν με τρομάζει έμένα ή δουλειά κυρία, Στο σπίτι μας, σ'ό χωριό, περιποιούνται μόνη μου όλα μας τὰ ζώα!

ΕΥΤΥΧΩΣ!...

—Κύριε, κύριε, ο Γιάννης, ο μάγισρας, έπεσε απ' την σκάλα του υπογείου τών κρασιών, και πληγώθηκε με μιὰ μπουτίλια που κρατούσε στο χέρι!
—Πότε έγινε αυτό, αναβαίνοντας ή κατεβαίνοντας;
—Κατεβαίνοντας.
—Ευτυχώς, ή μπουτίλια ήταν άδεια...

ΠΟΤΕ ΘΑ ΓΙΝΟΤΑΝ ΑΝΘΡΩΠΟΣ;

"Ο άστυνόμος στον λαποδύτη που του τόν φέρνουν για δεκάτη φορά:
—Πάλε σού; Τέλος πάντων δεν θ' άποφασίσης, κάποτε να αλλάξεις επάγγελμα;
—Όταν θα κάνω περιουσία κ. άστυνόμε.

ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΑΒΡΟΤΗΤΕΣ

—"Όποτε λοιπόν δεν σ' άρέσει το καπέλλο μου; Το ίδιο μου κάνεις... Δεν είχες ποτέ σου γούστο, ενώ έχω έχω...

—Αυτό είναι αλήθεια... 'Ο γάμος μας τὸ πιστοποιεί...

Μέσα στὸν κύκλο

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Είμαι συγγραφέας. Θέλοντας να γράψω με την ήσυχία μου ένα βιβλίο, κατέφυγα σε μιὰ συνοικία της Νέας Υόρκης, παράξενη κι άγνωστη. Νοίκιασα ένα σπίτι στο Τσέρρυ στρήτ, στο μέρος που τελειώνει ή νήσος του Μανχάτταν. Το σπίτι χρονολογούνταν από το 1800 και ήταν σε άθλια κατάσταση.

"Η πρώτη μου δουλειά ήταν να κάνω μιὰ γενική έπισκευή όλου του σπιτιού και να στερεώσω ό,τι είχε το έτοιμόρροπο. Έβαλα επίσης να μου καθαρίσουν τόν μικρό κήπο που είχε, και φύτεψα μόνος μου άνοιξιάνικα λουλούδια.

Την νύχτα, ξυπνούσα κι' εργαζόμουν, τριγυρισμένος απ' τὰ βιβλία μου και την άπόλυτη σιωπή. Το πολύ-πολύ να άκούγονταν το τρίξιμο καμμιών σανίδος ή το σύρσιμο ενός ποτικίου. Είχα έξοικειωθεί όμως μ' αυτούς τούς θορύβους σ' ένα μήνα κι' άρχισαν να με διασκεδάζουν μάλιστα.

■ ■

Μιὰ νύχτα ξύπνησα με μιὰ παράξενη άγωνία, ή συναισθήση ενός έπικείμενου κινδύνου. Κάθισα στο κρεβάτι μου. Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό. Το θαμπό φεγγάρι φώτιζε άμυδρά τόν κήπο. "Ετοιμαζόμουν να άναψω ένα σπέρτο όταν άκούσα ένα σύρσιμο βημάτων. Ξαφνιασμένη, σε λίγο όμως άντελήφθη πώς ήταν μιὰ γάτα μέσα στην κρεβατοκάμαρά μου. Άγαπώ τὰ ζώα, γι' αυτό δεν την ένόηλησα καθόλου. Την είδα να κάνει τόν γύρο του δωματίου και να πηδά στο περβάζι του παραθύρου. "Εξαφνα, είδα την γάτα ν' άγριεύη, να σηκώνεται ή τρίχα της. "Απ' το κρεβάτι μου μπορούσα να δώ την αϊτία της όργης της. Και ξεχώρισα σε μιὰ γωνιά του κήπου την σιλουέττα μιὰς γρηάς γυναίκας που περπατούσε — σερόνταν, μάλλον — καμπουριασμένη. "Η γάτα πήδηξε σ'όν κήπο και χάθηκε πίσω απ' την γρηά.

Τό πρωί, ο ήλιος έδιωξε τις παράξενες σκέψεις μου για τις σατανικές έμφανίσεις της μάγισσας και της γάτας. Τό μεσημέρι που έπέστρεφα απ' τὸ ρεστωράν, ξαναβρήκα την γάτα. Σκέφθηκα να την αναλάβω υπό την προστασία μου και κάτι της έδωκα να φάη.

Την νύχτα, άφοι πλάγιασα κι' έσβυσα όλα τὰ κεριά, περίμενα με όρθά νοιχτα μάτια τόν έρχομό της μάγισσας. "Η νύχτα ήταν φεγγερή. "Όταν είδα την γάτα — που είχε έγκατασταθί κοντά μου — να προχωρή προς τὸ παράθυρο, κατάλαβα πώς είχε φθάσει ή γρηά. Ξαναείδα την σιλουέττα της, στην ίδια γωνιά του κήπου, καλοφατισμένη όμως αυτή την φορά, με όλες τις λεπτομέρειες. "Ήταν μιὰ γρηά με πρόσωπο καταρτυδωμένο απ' τὰ χρόνια — και που τὸ φώτιζαν τὰ γυαλένια μάτια της. Τό ξεδοντιασμένο στόμα της είχε μιὰ

τόσο φριχτή έκφραση που απέστρεψα τὸ βλέμμα μου γιατί δεν μπορούσα να τὸ άντικρύσω. "Η γρηά φορούσε ένα σάλι κι' ένα μακρύ μαύρο φουστάνι. Τὰ χέρια της ήταν κρυμμένα.

Με άγωνία, την παρακολουθούσα. Τι να ζητούσε άραγε σ'όν κήπο; Μιὰ σκέψη ριζώθηκε μέσα σ'όν μυαλό μου: πώς ή γρηά έπαίξε κάποιο ρόλο σ' ένα δράμα που διαδραματιζόταν, άόρατο, την νύχτα.

Τέλος, είδα την γάτα ν' άγριεύη και να όρμά σ'όν κήπο, πίσω απ' την γρηά που εξακολουθούσε να άπομακρύνεται με τὸ συρτό περπάτημά της...

"Ενοίωσα μιάν άκατανίκητη δύναμη, να με σπρώχνη προς τόν κήπο — σαν να με τραβούσαν από τὰ καλλιά. Γαντζώθηκα όμως στο κρεβάτι μου για να κρατηθώ. Και κατάρθωσα να μη σηκωθώ. Είχα όμως τὸση άδυναμία που δεν μπορούσα ν' άπλώσω τὸ χέρι μου για ν' άνάψω ένα κερί. "Ήμουν βουτηγμένος σ'όν ιδρώτα...

Πέρασαν μέρες πυρετού κι' άναμονής. Την νύχτα, από νωρίς κλεινόμουν μέσα στο δωμάτιό μου, περιμένοντας την γρηά. Σιγά-σιγά, έμαθα και την ώρα που θα έρχόταν — την στιγμή που θα την έβλεπα στην γωνιά του κήπου.

Την πέμπτη νύχτα, ένοίωσα και πάλι την παρουσία της. "Ενα παράξενο λαχάνισμα με κυρίευσε, σαν να είχα άνεβή τρέχοντας σ' ένα λόφο. Μιὰ ευωδιά άνθισμένων τριανταφυλλοθούσα νάμαι έαπλωμένος στο κρεβάτι γαντζωμένος γερά στα σκεπάσματα σ'όν κήπο.

■ ■

Βλέποντας πάλι την σιλουέττα της γρηάς, έγινε τρελλός απ' τόν θυμό μου. Αυτή τη φορά, ή δύναμη που μ' έσπρωχνε προς αυτήν ήταν τρομακτική: είδα κι' έπαθα για να κρατηθώ. Και πάλι, ή γάτα ώρμησε σ'όν κήπο και σε λίγο, είχα άπαλλαγί απ' τόν εφιάλητη...

■ ■

Δέν έκανα καμμιάν έρευνα στην γειτονιά. Όύτε προσπάθησα να διαλευκάνω τὸ μυστήριο με την λογική της σκέψης. Καθόμουν άνόρεχτα στο δωμάτιό μου, γράφοντας άσυναρτησίες και της γρηάς. "Ενοίωσα πώς είχαν έμφάνιση θει μιὰ ριζική μεταβολή μέσα μου και πώς δεν θα μπορούσα να σωθώ με την λογική γιατί δεν την έξουσίαζα πιά.

"Επεχείρησα να ξεφύγω απ' τὸ παληόπιστο: τὸ κάκω όμως! Τηλεφώνησα σε φίλους μου, πήγα σε έπισκέψεις. "Όσοι μ' έβλεπαν, μούλεγαν πώς είχα άδυνατίσει φοβερά. Τό «μυστήριο» όμως με είχε κυριεύσει τόσο, που κάθε νύχτα, περίμενα την γρηά.

τοῦ μυστηρίου

ΤΟΥ ΜΠΕΝ ΧΕΧΤ

Πολλές νύχτες που την περίμενα με την γάτα, δεν ήρθε. "Άλλες νύχτες, έρχόταν. Την ένοιωθα τόσο κοντά μου, σαν ναγγίζε τὸ μάγουλό της τὸ δικό μου. "Ήταν φριχτά βασανιστική ή έπιθυμία να την άναμώσω!...

■ ■

"Εκείνη την νύχτα, θυμάμαι μόνο πώς έφεγγε ζωηρά τὸ φεγγάρι. "Η γάτα κι' εγὼ περιμέναμε. Δεν περιμέναμε πολλή ώρα. "Εκείνη σε λίγο στεκόταν, άκίνητη, στην γωνιά του κήπου. "Εξω φρενών αυτή τη φορά, με μιὰ διαπεραστική κραυγή, ώρμησα σ'όν κήπο. Δεν χτύπησα πηδώντας, αλλά ενώ έτρεχα προς την άκίνητη σιλουέττα, τὰ χείλη μου πρόφεραν αυτές τις συλλαβές: «Τζέννυ! Τζέννυ!» Μά δεν ήφθασαν ως τὸ μέρος της.

Δυὸ χέρια με είχαν άγκαλιάσει. Μ' έσφιγγαν άπάνω σ' ένα παγωμένο κορμί. Σωριάστηκα χωρίς να έλλατωθί, τὸ σφίξιμο τών χειριών. Μ' έπνιγαν. "Αγωνιζόμουν. "Ενας ψηλόσωμος άνδρας βλαστήμοιιζε στο πλευρό μου. Λιποθύμησα.

Συνήλατα τὰ ήμερώματα και σύρθηκα με κόπο ως τὸ σπίτι. Δυὸ μέρες έμεινα στο κρεβάτι και μιὰ μεσόκοπη της συνοικίας που μου συγύριζε τὸ σπίτι με περιέθαλψε:
—Τι γρατζουνιές είναι αυτές σ'όν λαμό σας; έλεπε.
Την τετάρτη μέρα, αίσθανόμουν καλύτερα τόν έαυτό μου. Και μού ήρθε ή έμπνευση τὰ ρωτήσω την νοσοκόμο μου:

—Γνωρίζετε στην συνοικία καμμιὰ γρηά που να την λένε Τζέννυ;

—Άκούτε εκεί, λέει! Βίος και πολιτεία. Την ιστορία της την έζω απ' την μητέρα μου που την είχε άκούσει απ' την γιαγιά μου...

Στό σπίτι όπου έμεινε, κατοικούσε έβδομητά χρόνια πριν, ο Φίλιπ Μάσο-βερ μαζί με την γυναίκα του Τζέννυ. Οί Μάσοβερ είχαν έγκατασταθί εκεί ευθύς μετά τόν γάμο τους. Δεν έζησαν ευτυχισμένοι γιατί ή Τζέννυ άγάπησε έναν άλλο, κάποιον Τζών Τέλλ, καπετάνιο ενός τών Ιστιοφόρων, τὸ συζύγου της, ένα ψηλόκορμο λεβέντη. "Ενα πρωί τὸ καλοκαίριό, τὸ 1860, ή άστυνομία, είδοποιηθείσα απ' τούς γειτόνους που άνησυχούσαν, παρουσιάζόταν στο σπίτι τών Μάσοβερ, στο Τσέρρυ στρήτ. Τό σπίτι ήταν άδειανό. Τὰ κρεβάτια δεν είχαν στρωθί. Οί γειτόνες άνέφεραν τὸ όνομα τὸ Τζών Τέλλ που συλλαμβανόταν τέσσερις μήνες άργότερα, την στιγμή που τὸ πλοίο του άγκυροβολούσε στην Νέα - Υόρκη. Μαζί του ήταν ή εξαφανισθείσα Τζέννυ Μάσοβερ. Τό ζεύγος φυλακίστηκε και τὸ άπηγγέθη κατηγορία ότι είχε δολοφονήσει τόν σύζυγο. "Ο Τζών Τέλλ διηγήθηκε την περιπέτειά του: ή Τζέννυ είχε φύγει μιὰ νύχτα μαζί με τόν Τέλλ, αφήνοντας τόν σύζυγό της κοι-

μισμένο στο κρεβάτι. Ότε εκείνος, ότε ή Τζέννυ ήξεραν τι είχε άπογίνει. "Η άστυνομία δεν άνεκάλυψε τίποτα, την εποχή εκείνη...

Τώρα, καταλάβαινα τόν ρόλο που είχε παίξει εγὼ σ' αυτή την ιστορία. "Ήξερα πώς ή γρηά Τζέννυ είχε ξαναγυρίσει τυφλή, σωστό έρείπιο πιά, σ'όν τόπο τὸυ έγκλήματος που είχε διαπραχθί μιὰ καλοκαιρινή νύχτα, πριν από 70 χρόνια. Περίμενε κάτω απ' τὸ δέντρο, όπου την είχε κρατήσει στην άγκαλιά του ο έραστής της, καπετάνιος Τζών, ενώ ο σύζυγός της κοιμόταν στο δωμάτιο όπου άργότερα θα έμεινα εγὼ. "Εκείνο τὸ βράδυ, ο σύζυγός της είχε ξυπνήσει — ίσως άπό τόν θόρυβο πούκανε μιὰ γάτα. Εί-δε τὸ άγκαλιασμένο ζεύγος. Τρελλός από θυμό, ώρμησε απ' τὸ παράθυρο σ'όν κήπο για να έπιτεθί έναντίον τὸυ κακούργου που τὸυ κλεβε την ευτυχία του. Κι' ο καπετάνιος Τζών, πιδ δυνατός από αυτόν, στραγγάλισε τόν Φίλιπ Μάσοβερ. "Η Τζέννυ είδε την σκηνή. "Αφοῦ έξαφάνισαν τὸ πτώμα, οί έρασ-ταί έσπευσαν, στο πλοίο τὸυ καπετάνιου που έφευγε τὸ ίδιο πρωί.

Οί τύψεις είχαν φέρι και πάλι την Τζέννυ σ'όν τόπο τὸυ έγκλήματος. Βυθισμένη στις άσυνήθειες της, ή γρηά που είχε, άθελαι, κάνει μάγια και μιὰ τηλεπαθητική ένέργεια μ' έκανε να άποβάλω την προσωπικότητά μου. Κοιμόμουν στο κρεβάτι όπου είχε κοιμηθί ο Φίλιπ Μάσοβερ. Κύτταξα απ' τὸ παράθυρο όπου είχε κυττάξει ο Φίλιπ Μάσοβερ!

Τὰ σημάδια όμως γύρω απ' τόν λαμό μου; "Εδὼ άπάντῳ με κάποια έπιφύλαξη. Τὰ άλλα όντα που δημιουργεί ή φαντασία μας έχουν την δύναμη να πληγώσουν την σάρκα μας να συντρίψουν τὸ κορμί μας και να διακόψουν και την ζωή μας. "Άλλη εξήγηση δεν μπορεί να δοθί.

Τό φάντασμα που είχε άποπειραθί να με στραγγάλισι μέσα στην νύχτα δεν ήταν γέννημα της δικής μου φαντασίας. "Ήταν τὸ παρελθόν της Τζέννυ που όνειροπολούσε μέσα σ'όν κήπο: αυτό με είχε κυριεύσει.

■ ■

Δυὸ βδομάδες ύστερα απ' την άναρρωσή μου, είδα για τελευταία φορά την Τζέννυ να περιμένει στην γωνιά τὸυ κήπου. Της φώναξα να φύγη, δεν κινήθηκε όμως. Της πέταξα μιὰ πέτρα. "Εκπληκτική με κύτταξε με τὸ σχεδόν τυφλό βλέμμα της κι' άπομακρύνθηκε με τὸ συρτό βήμα της.

Την επομένη, είχα μιάν έμπνευση. "Εσκαψα σ'όν κήπο. "Εσκαψα πολύ βαθειά, στο μέρος όπου έρχόταν ή γρηά. Ξέθαψα δυὸ σκελετούς. "Εναν σκελετό άνδρός. Κι' ένα σκελετό γάτας.

ΜΠΕΝ ΧΕΧΤ

"Εξυπνα καὶ κουτά

ΑΔΕΙΣΙΟΣ ΩΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

"Ο άστυνόμος. — "Όστε έτσι, ο σφύγός σας σ'ς έρριξε πέντε σφαίρες;

"Η άτυχη σύζυγος. — Μάλιστα κ. άστυνόμε, πέντε!

"Ο άστυνόμος. — Και δεν σ'ς έρριξε καμιά;

—"Η άτυχη σύζυγος. — Καμιά, ευτυχώς κ. άστυνόμε.

"Ο άστυνόμος. — Καί γιατί σ'ς πυροβόλησε;

"Η άτυχη σύζυγος. — Γιατί τὸυ είπα πὸς είναι άδελφός!

■ ■

ΣΤΗΡΙΓΜΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

—Είδες τὸ νέο νούμερο στό... Είναι ένας άκροβάτης που σηκώνει στα τεταγμένα μπράτσα του τις δυὸ άδελφές και τούς πέντε άδελφούς του!...

—Μά αυτός είναι αληθινὸ στήριγμα της οικογενείας του!

■ ■

ΠΟΛΥ ΛΟΓΙΚΑ

"Ο κύριος. — Μου φαίνεται Γιάννη πὸς καπνίζεις. Μυρίζεις πούρο.

"Ο ύπηρετής. — Μά είχα ζητήσει την άδεια απ' τόν κύριο.

"Ο κύριος. — Ναί αλλά όχι για να καπνίξης από τὰ δικά μου πούρα!

"Ο ύπηρετής. — Μά αν ήταν να καπνίζω τὰ δικά μου, δεν ύπήρχε λόγος να σ'ς πάρω την άδεια!

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΟΥ

—Και ποιά ήταν ή τελευταία του λέξη;
—«Πάω... σ'ό ύννο...».

Η Γαλάζια πεταλούδα

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. Γ. ΔΕΝΔΡΙΝΟΥ

Κάθε θράδυ κι' ένας θρίαμβος. Κάθε στιγμή και μια αποθέωση... "Ένας πελώριος κώνος. Μια τεράστια πυραμίδα που στην κορφή της άστραποβολούσε ένα πολύτιμο πετράδι: ΑΥΤΗ!

Γι' άλλη μια φορά η «Γαλάζια Πεταλούδα» θρίαμβεψε στο «Χορό της ψυχής».

Τα συναισθήματα που απόδινε με το χορό της τ'αχαι νοιώσει θαθεία, τ'αχαι κάμει χτήμα της κι' αυτή ένσαρκώθηκε σε κείνα και τ'α ζωτάνεψε με την πέχνη της.

Λες και δεν ήταν ανθρώπινη ύπαρξη αλλά κάτι αιθέριο, διάφανο, εξεσπλωμένο, πλασμένο από φως από Πόνο κι' Αγάπη!

Λύγιζε... Γονάτιζε... Συντριβόταν θαρρείς... Κι' άξαφνα αναπηδούσε, μέσσα σ' ένα δυνατό φωτερό στροβιλισμό, δυνατή κι' η ίδια, όνειρεμένη, ασύγκριτη κι' επιβλητική...

Θαρρούσε κανείς πώς, κάτω από τ' ασημένια της πέδιλα με τους χρυσούς Ι-μάντες, αναπηδούσαν άπρηγογάλαξίες, κόκκινες και μενεξελιές φλόγες και λαμπαδιάζανε το θείο, το μισόγυμνο κορμί της, πώς δόξαζε είχε μεταβληθεί σε μια φλεγόμενη μάζα που έσπελνε, κάθε στιγμή, άορατες σπίνες στις καρδιές των θεατών που, όρθιοι άλλοφρονι από ένθουσιασμό, την αποθεώναν για την άμμητη τέχνη...

Την καλέσανε πάλι—και ξανά πάλι—στη σκηνή.

Ήταν άποκαμωμένη μέχρι λιποθυμίας, μα δε δίστασε να παρουσιασθή άλλη μια φορά για να επαναλάβη τις τελευταίες φυγούρες του χορού της κι' έτσι να ευχαριστήση όλο εκείνο το πλήθος που τη θαύμαζε, που τη λάτρευε ίσως και που δεν παύρινανε το παρρημικό αντίγνώμισμα.

Μ' άξαφνα το βλέμμα της τραβήχτηκε, σαν από μαγνήτη, σ' ένα από τα πρώτα θεωρεία.

Η μορφή της Ισκιόστηκε Ιδιοστιγμής από μια ζωηρή έκφραση απόγνωσης και πόνου και, χωρίς να χαιρετίση αυτή φορά, στράφηκε και χάθηκε στα παρασκήνια, ενώ, πίσω της, κλειότανε θιαστικά η αύλαία...

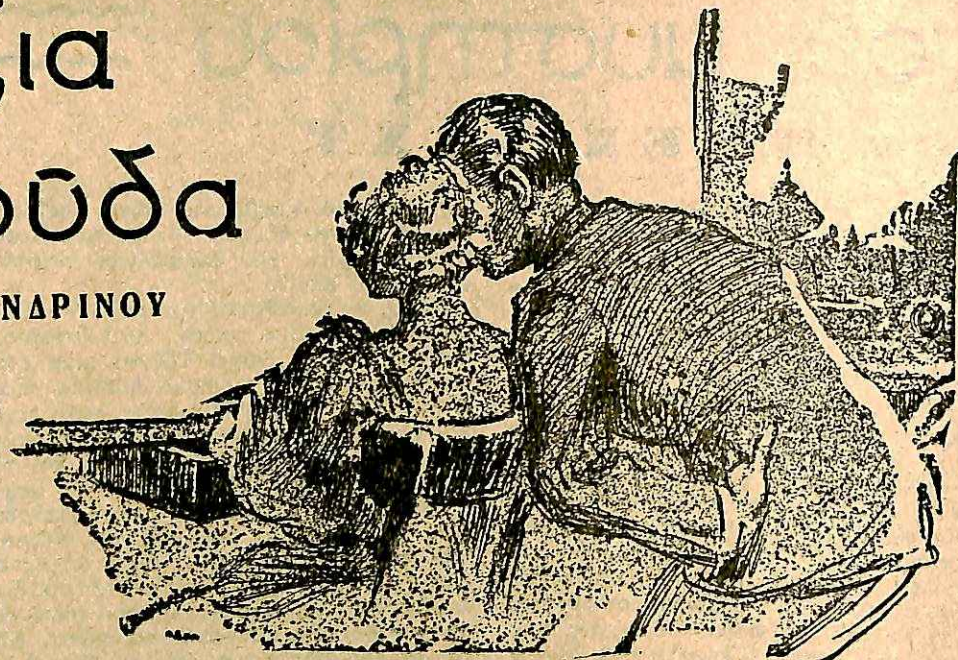
Ώστόσο τίποτα δεν δικαιολογούσε τον τρόπο της.

Καθισμένο άνετα σε κείνο το θεωρείο ένα χαριτωμένο νεαρό ζευγάρι παρακολουθούσε το θρίαμβό της και συνέτεινε σ' αυτόν...

Δεν είχε όνομα. Δεν είχε πατρίδα. Δεν είχε φίλους!

Κανείς δεν μπορούσε να καυχήθι πώς τη συνώδεψε στους μακρινούς περιπάτους της...

Περιβάλλονταν από το κρουστό πέπλο

Καθισμένο στο θεωρείο ένα νεαρό ζευγάρι παρακολουθούσε...

κάποιου μυστηρίου...

Αναζητούσαν την πατρίδα της στα σκοτεινά Ισπανιόδικα μάτια της, στα ούγγαρέζικα χρυσόξανθα μαλλιά της, στη γαλιένια της σάρκα και τη θελούδινη επιδερμίδα. Και τ' όνομά της, κάτω από το χαριτωμένο ψευδώνυμο της «Γαλάζιας Πεταλούδας».

Μερικοί—οι ποληρότεροι—προσπαθούσαν να την πλησιάσουν και, προσφέροντάς της τον έρωτά τους ή το χρήμα τους,—πρό παντός αυτό—να μπορέσουν να σηκώσουν κάποιον άκρη του πέπλου που σκέπαζε το παρελθόν της κι' έτσι να ίδουν την απόσταση πουχε διατρέξει και ν' ανακαλύψουνε στο δρόμο χνάρια από τα κομψά ποδαράκια της, να μπορέσουν να μυρισθουν την μυρουδιά πουσε σκορπίζει ή σάρκα της, να μαντέψουν κάποιον της πόθο από μιάν αφαιρεμένη λέξη, από ένα όνομα, από μια ματιά...

Ώστόσο, τους απόσπρωχνε όλους μ' έν' από κείνα τα μελαγχολικά της χαμόγελα, τα γιομάτα εγκατέλειψη και καλωσύνη. Με κάποιον από κείνες τις ήμερες, τις γιομάτες γοητεία και χάρη χειρονομίες της που δεν παύρινανε το παρρημικό αντίγνώμισμα.

Η αξιοπρέπειά της πείραζε πολλούς.

Σ' άλλους, η μοναξιά και η έλευθερία της διέγειραν μια κάποια ζωηρή περιέργεια και—δοσ και θα φανή ανεξήγητο—μια συγκρατημένη ζήλεια.

Και λοιπόν, όταν άρχισαν ν' απελπίζονται πώς θα κατάρθωναν κάτι, δημιουργήσανε για δούτη ένα σωρό δολόγια απίθανους θρύλους...

Κάποιοι—μια συντροφιά από γερον-

τοπαλήκαρκα που τους έτερπε ο Σαδάχ Θαλασσινός—τη θέλανε Γεωργιανή πριγκιποπούλα...

Μερικοί άλλοι όρκίζονταν πώς ήτανε έκκεντρική και ζάπλουτη Αμερικάνικα που μόνο το καπρίτσιο της την έσπρωξε ίσαμε το σημείο να μιμηθί τη Ζωζεφίνα Μπαίκερ για να νιώση τον Ι-λιγγο του θρίαμβου, τη μέθη της επιτυχίας...

Κι' άλλοι, τέλος,—που ανάμεσά τους πρωτοστατούσαν ένας άγνωστος ποιητής κι' ένας θερμόαιμος ανταποκριτής επαρχιακής έφημερίδας,—την τοποθετούσαν σ' ένα πιο ρομαντικό πλαίσιο...

Οι τελευταίοι, τη θέλανε κόρη κάποιου εξορίστου τώρα βασιλιά και μιάς πολύ όμορφης κυρίας της αόλης του, σ' εποχή που ο άντρας της, ανώτερος αξιωματικός του στρατού έρισκότανε σε μακρινή έκστρατεια...

Κόρη λοιπόν του νεωτέρου τούτου Δαβίδ και της νεώτερης γυναίκας κάποιου σύγχρονου Ουρία ήταν η χορεύτρια!

Πρόσθεταν ένα σωρό κουραστικές λεπτομέρειες, έπλαθαν «πληροφορίες» που στο τέλος φτάνανε να τις πιστεύουνε κι' οι ίδιοι, και καταλήγανε πώς η κόρη (που στο μεταξύ είχε μάθει το μυστικό της ζωής της από την ίδια τη μητέρα της) γίνθηκε χορεύτρια για ν' ανακουφίση, οικονομικά, εκείνον που ήτανε πραγματικός πατέρας της και ζούσε τώρα μακριά από το θρόνο του κι' από τη χώρα του, γέρος πιά, ξεχασμένος και φτωχός!

Ήτανε φανερό πώς θυσιαζόταν (ή μελαγχολία της κι' ο τρόπος της ζωής της δεν εξηγιόταν αλλιώς).

Ήταν αξία θαυμασμού γι' αυτό—οπέροχη και μεγάλη!

Κανείς ωστόσο δε σκέφτηκε πώς μπορεί να την ώδηγησε ίσαμε κεί μια μεγάλη απογοήτευση.

Ίσως γιατί είναι συνήθεια οι απογοητευμένοι να κλείνουνται στα μοναχικά αποζητώντας εκεί μιάν αμφιβολή...

Ήτανε νέα, και ήταν όμορφη—ποιός θα της άρνιότανε την ευδαιμονία;

“Αλλωστε, ο κόσμος δεν ενδιαφέρεται και τόσο για τ'α ζητήματα της καρδιάς...”

□ □

Το πρόγραμμα τέλειωσε με το «Χορό του Κύκνου».

Ήτανε το φόρτε της, η αποκορύφωση του θρίαμβού της.

Κάτω από το μελαγχολικό ρυθμό της όρχηστρας το θείο ταλέντο της δημιουργούσε εικόνες υποβλητικώτατες, υπέροχου μεγαλείου και ασύγκριτης τέχνης.

Φαίνεται στη μέση της σκηνής, ντυμένη στα κάτασπρα «κύκνεια» φτερά της, ασάλευτη, σ'α μαρμαρένιο άγαλμα κάποιας θεότητας.

Τώρα προχωρεί... Χαμογελά... Χαιρετάει—κι' αρχίζει να χορεύει.

Στη μεγάλη σάλλα έχει άπλωθι μια πένθιμη σιγή.

Θαρρείς πώς όλοι έχουνε την άοριστη αίσθηση πώς κάτι τρομερό, κάτι αφάνταστο θα ξετυλιχθί, σ' λίγο, μπροστά τους, εκεί μέσα.

Τ'α στήθεια σφίγγονται... σφίγγονται... κι' οι καρδιές δε χτυπούνε...

Αυτή τη φορά ο χορός της προκάλεσε τον ήλιγγο. “Ένα είδος έκστασης και τρόμο.

Σφίγγονται τ'α στήθεια... κορμιά μαεύονται, έξ' ένστικτου άπάνω σ' τρεμάμενα γόνατα... ασυγκίνητα μάτια δακρύζουν...

—“Η Γαλάζια Πεταλούδα είναι υπέροχη!”

Σ' αυτή την άναφώνηση ξεσπάει μια καταιγίδα από χειροκροτήματα.

Η σάλλα γιομίζει από μιάν αποθεωτική λαχή.

—“Η Γαλάζια Πεταλούδα δεν έχει ταίρι!”

Εκείνη τη στιγμή είδανε κάτι ν' αστράφτη στα χέρια της.

Την είδανε, Ιδιοστιγμής, να κλονίζεται... να γέρνει... να γονατίζει...

Μιά κραυγή φρίκης ξέφυγε από τ'α στήθεια όλων, και οι ματιές τους στυλωθήκανε άπάνω της μ' ατερίγραπτο τρόπο.

Αγωνισόσαν...

Εκείνη ωστόσο χαμογελούσε ακόμα—ένα χαμόγελο πόνου, απελπισίας και συντριβής...

Το βλέμμα της, ήμερο και γλυκό, πλανήθηκε άπάνω σε κείνο το άγνωστο, το άνώδυμο πλήθος που είχε στολίσει το θριαμβικό άρμα της με λουλούδια άδολου ένθουσιασμού.

Κι' έμοιαζε το βλέμμα της εκείνο με μιάν δδύναμη άχτίνα που, ενώ σβυεί μέσ' στ' άγρο σούρουπο, μάς λέει στη γλώσσα τη δική της:

—Χαίρετε!... Χαίρετε!

Και την είδαμε να γέρνει ακόμα περισσότερο...

Είδανε τ'α μάτια της ν' αλλοιωθιάζουν...

Ακούσαν έναν πνιχτό λυγμό να ξεφεύγη δειλά από τ'α σπαραγμένα στήθεια της...

Και την είδανε ν' αποσπ' από το στήθος της ένα μπουκέτο δόξασπρα γαρουφάλια που το στόλιζαν και να τινάζει κατά το θεωρείο του χαοιτω-

μένου, νεαρού ζευγαριού!

“Αλλωνών οι ματιές ακολουθούσαν την καμπύλη που διέγραψε το μπουκέτο ίσαμε που ν'α φτάση στον προορισμό του κι' άλλωνών τ'α βλέμματα καρφωθήκανε στο στήθος της εκείνης.

Τότε μονάχα παρατηρήσανε πώς από κεί που είχαν αποσπασθί τα γαρούφαλα,—από το μέρος της καρδιάς—άρχισε ένα μακρινό κόκκινο κανάλι που κατέβαινε ίσαμε το λυγισμένο της γόνατο!

Ακόμα μιά προσπάθεια να σηκωθί...

Ακόμα μιά προσπάθεια να χαμογελάση...

Τ'α πάλλευκα κύκνεια φτερά της λεκιάσθηκαν από το ίδιο της το αίμα... τσαλακώθηκαν... Τ'α μάτια της, άνα-

—“Η Γαλάζια Πεταλούδα είναι υπέροχη!”

στράφηκαν μέσ' στις κόγχες τους κι' ένα λωλό φόβο—κι' έπεσε...

Η αύλαία έκλεισε χωρίς ν'αναικαίρος κι' η όρχηστρα σώπασε άμέσως.

Η άγωνία είχε φτάσει πιά στο κατακόρυφο...

Μερικοί τρέξανε στη σκηνή...

Οι περισσότεροι μένανε ασάλευτα χωρίς γνώση, χωρίς δύναμη...

Κάποιες λιποθύμησαν, ενώ έκαναν ν'α ξεφωνίσουν...

Όλονών τ'α νεύρα, μετά την υπερένταση των πρώτων στιγμών, είχανε χαλαρωθί...

Ένα παγερό φάσμα άπλώνει τις μαύρες φτερούγες του μέσ' στη φωτοπλημμυρισμένη σάλλα...

Νοιώθουνε τη γλυερή του πνοή—το θανατερό του χνότο!

Κι' η αύλαία άνοιξε ξανά.

Άπάνω στη σκηνή παρουσιάζονται δυο—τρείς τσακισμένες μορφές. Κι' άξαφνα ξέσπασε η τρομερή είδηση που όλοι τη φανταζότανε αλλά δεν ήθελε

να την πιστέψη κανείς!

—“Η Γαλάζια Πεταλούδα, πέθ νει!

—Πέθανε; Πέθανε;

Ακούστηκε και σαν υπόκωφ θουητό θάλασσα, σ'ε νυχτιά κα μινίδος και—μετά—σαν από σύνθημα όλωνών τ'α βλέμματα στράφηκαν, έρευνητικά, θεωρείο που καθότανε το νεαρό ζευγάρι, σαν έκει ν'α γύρευαν την άφορμή που προκάλεσε το δράμα—μά εκεί δεν ήτανε πιά κανείς!

Τη θάψανε σ'ε μιάν άπόμερη γωνιά του κοιμητηριού, κοντά σ'ε μιά τοίφα χαμόφωτα που δεν άνθίζουνε ποτέ.

Και τώρα ο διαδάτης πού, τυχαία, θ'α περάση από κεί, θ'απέει άπάνω έναν ξυλένιο φτηνό σαυρο, γεμμένον ζερβά από τόν άνεμο, ατέες τις δυο λέξεις μονάχα:

«ΓΑΛΑΖΙΑ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΕΝΔΡΙΝΟΣ

Διάφορα

ΣΗΜΕΙΟΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΩΣ

“Ο γέρο-Μακδόναλντ άναγγέλλει σάν άνελιό του που κάθεται στο Λονδίνο ότι θα τον έπισκεφθί προσεχώς.

“Ο νεαρός Μακδόναλντ, είναι ένθουσιασμένος που θα ξαναδθί τον θείο του έκαιτα από χωριό τόσαν ετών. Σάν βέρος Σωτ'έξος όμως, παίρνει την πέννα και γράφει:

«Αγαπητέ μου θείο. Χάρηκα πολύ, μαβαίνοντας ότι θα μάς έπισκεφθής προσεχώς. Είμαι όμως πολύ άπρηγολήμενος ατέες τις μέρες, και γι' αυτό θα στείλω την γυναίκα μου να υποδεχθί στον σταθμό. Έπειδή όμως δεν σ'ε ξέρει, θ'α πρέπει να κρατ'ες κανένα κούρσο στο χέρι, για να σ'ε άναγνωρίση εύκολα μ' αυτό το σημάδι.

Σ'ε φιλω, ο άνελιός σου Μακδόναλντ».

□ □

ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

“Ενώ έτοιμάζεται μιά έγγεληση—“Ο χειρουργός σάν άνοηδός το υ—Πηγαίνετε να ευχθήτε τον άρρωστο του 30 και π'ητε του ότι θα τον κοιμησουμέ!...

□ □

ΣΤΟ ΨΑΡΕΜΜΑ

—Μά πώς θα ψαρεύετε αφού δεν έχετε δόλωμα στο άγκιστρο;

—“Ω! Δεν έχει καμιά σημασία σ'αυτό. Δεν π'άνω περισσότερα ψάρια όταν έχω δόλωμα!

□ □

ΑΝΤΑΣΙΟΣ ΠΡΟ-ΙΣΤΑΜΕΝΟΣ

—“Έχομε ένα προϊστάμενο, που αν δεν ήταν ατέος στο γραφείο, θα κοιμόμασταν όλοι.

—Σ'ας επιθ'έπει, λοιπόν, τόσο πολύ;

—Δεν είναι αυτό, αλλά σ'αχαίζει τόσο, που δεν μπορείς να κλείσης μάτι!

□ □

ΣΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟ

—Θά με κουρέψετε και κατόπι θά με έρωρίσετε. Πιστεύω όμως ότι θά μου κάνετε μιά έξαιρετική τιμή, γιατί όπως βλέπετε, είμαι σχεδόν φαλακρός.

—Ναι, αλλά έχετε και διπλό πηγούνι!

Η ΚΟΥΜΠΗ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΜΠΙΑ

Η κυρία Μαριάννα Κούρλαντερ ήταν πλούσια—πολύ πλούσια. Είχε κληρονομήσει μια μεγάλη περιουσία από τον πατέρα της και είχε παντρευτεί έναν πλούσιο αμερικανό, βασιλέα του σιδήρου. Με όλο λοιπόν το χρήμα που είχε στη διάθεσή της μπορούσε να ικανοποιήσει κάθε της φαντασιστική ξία.

Γι' αυτό και κείνη άρχισε να μαζεύει... κουμπιά!

Στην αρχή η οικογένειά της βρήκε αυτή την ασχολία της μάλλον διασκεδαστική. Τα πρώτα κουμπιά της συλλογής της τα προμηθεύτηκε από την στολή ενός πόλισιαν, ενός πυροσβέστη, κι' ενός τελανοφύλακα.

Κατόπιν έπλούτες την συλλογή της μετά ποικίλοχρωμα κουμπιά όλων των νέγων θυρωρών των πολυτελειστάτων ξενοδοχείων της Φλωρίδας, κι' ένθουσιασμένη από τις πρώτες της επιτυχίες άρχισε να γυρεύει σε κάθε πολιτεία και να μαζεύει κουμπιά.

Οι τακτικές άποιυσίες της από το σπίτι προς ανάληψη κουμπιών, άρχισαν να ε-κνευρίζουν τον σύζυγό της. Η μονομανία της όμως ήταν τόσο δυνατή ώστε την παρέσυρε ως την Νότιο Αμερική, όπου μάζεψε κουμπιά από τις στολές ναυτικών και στρατιωτικών.

Οι συγγενείς και φίλοι της άρχισαν να την άποφεύγουν γιατί σε όλους μιλούσε μόνο για τα... κουμπιά της. Στο τέλος την βασάνισε κι' αυτός ο άνηδρας της ο οποίος της έδωσε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό και την... άπομάκρυνε.

Τότε κι' εκείνη σκέφθηκε να κάνει τον γύρο του κόσμου και να μαζεύει κουμπιά.

Πήγε στην Ιαπωνία όπου έδωσε σε με-λλάδες την Αύλη του Τόκιο γιατί έπαιξε να κόψει με το έτσι θέλω ένα κουμπι από τον λεοδ χιτώνα ενός Αδελφού.

Στις Ινδίες ένα μαχαριάζι την έδωσε από την χώρα του για την ίδια αιλία.

Για ν' άποφεύγει τις ένοχλήσεις άρχισε να πληρώνει τα κουμπιά που χρειαζόταν. Για ένα σπάνιο κουμπι ενός ζωοκλέπτη της Αυστραλίας πλήρωσε στον κατόχό του δέκα λίρες. Η συλλογή της άρχισε να γίνεται... ά-συμμάζευτη, όταν η μονομανής Κα Κουμπή επέστρεψε χη Νέα Υόρκη, και διέθεσε γι' αυτά ένα έξαχροστο διόροφο σπίτι.

Γρήγορα όμως συνήθισε τον πλοΐτο και την ποικιλία της και έφυγε για την Εύρώπη προς συλλογή νέων κουμπιών.

Στην Αγγλία ρήμαξε όλες τις στολές των πόλισιαν των άεροπόρων, των πυροσβεστών και των δδοκαθαριστών.

Σε μια δε δημοσία τελετή έλαψε από την άρχαιοπρεπή ένδυμασία του λόρδου δημάρχου τρία κουμπιά.

Διέσχισε σαν τυφών την Γαλλία, την Γερμανία, και την Κεντρική Εύρώπη κι' έφθασε στα Βαλκάνια, όπου έκαμε θραύση στα κουμπιά των γραφικών ένδυμασιών των Βουλγάρων χωρικών.

Στην Αμερική επέστρεψε μ' ένα σωρό θαλιές γεμάτες κουμπιά.

Η κυρία Μαριάννα Κούρλαντερ πέθανε το 1932. Αλλά και πεθαίνοντας δεν έέχασε τα κουμπιά της. Άφησε μια διαθήκη από 24 δακτυλογραφημένες σελίδες στην όποία έδιδε οδηγίες για την τύχη των κουμπιών της, αφήνοντας τεράστια ποσά για την διαφύλαξη της συλλογής.

Τώρα τα κουμπιά της υπερεκκεντρικής Αμερικανίδος βρίσκεται στο ιδιαίτερο μουσείο στην Ν. Υόρκη.

Το 1925 ένα νορβηγικό άλιευτικό άτμο-πλοιο έφειγε από την Πασκαλόγια του Μπούενος Άδρες με πλήρωμα 17 ανδρών. Έπειτα από λίγες μέρες το άλιευτικό βρήκε μεγάλη τρικυμία που του σάρωσε το κατάστρωμα, και του πήρε όλες τις θάρκες. Την τρίτη μέρα ένα άλλο πλώριο κύμα πήρε όχτώ ναύτες μαζί με τον πλοίαρχο που προσπαθούσε στο κατάστρωμα να έπισκευάσουν κάτι θλάδες.

Οι άλλοι πομέναν, βλέποντας ότι το πλοίο δεν θα δαστούσε άκόμη πολύ κατασκευάσαν μια σχεδία και την έρριξαν στην μανιασμένη θάλασσα. Έπειτα πήδηξαν σ' αυτήν οι ύπόλοιποι όχτώ επιζώντες, εγκαταλείποντας το πλοίο στην τύχη του.

Οι ναυαγοί σε λίγο δεν είχαν ούτε να πιούν ούτε να φάνε. Έπλ πλέον ήταν σχεδόν γυμνοί. Εύτυχώς πάνω στη σχεδία δρέθηκε γαντζωμένο ένα άγκιστράκι στο όποιο βά-ζοντας για δόλωμα ένα άσπρο κομμάτι πα-ζουτι, κατόρθωσαν έπειτα από ώρες να πιάσουν ένα ψάρι. Υστερα ένα δεύτερο.

Έπλ τέσσερις μέρες τρέφονταν με ώμα ψάρια. Ωσπου ήρθε η τραγωδία.

Ο ναυαγός ο όποιος είχε άνιλάβει το ψάρεμμα τρελλάθηκε από τη δίψη κι' έπεσε στη θάλασσα. Οι σύντροφοί του έμεναν ά-κίνητοι και τον κύτταζαν που βυθιζόταν γιατί κανείς δεν είχε τις άπαιτούμενες δύ-ναμεις για να κάνει και τη παραμικρή κίνη-ση και να τον σώσει.

Έπειτα από δυο μέρες ύπνευσαν στο μαρτύριο της δίψας δυο άκόμη ναυαγοί.

Έπλ έξη μέρες οι τρεις επιζώντες τρέ-φονταν μόνο με ώμα ψάρια. Αλλά και αυτά δεν έφταναν.

Έπλ τέλους άποφάσισαν να θυσιάσει ο ένας από τους τρεις για να μπορέσουν να ζήσουν οι άλλοι δυο. Έβαλαν λοιπόν κλήρο. Μαχαίρωσαν τον άτυχο και τον έφαγαν!

Οι ναυαγοί ήταν πιά δυο άλλα ήταν... χορτασμένοι! Οι σάρκες του συντρόφου τους τους είχαν δώσει νέο θάρρος. Έμεναν πά-νω στη σχεδία, έπλ τρεις έδδομάδες ώσπου τους άντελήφθη το πλήρωμα ενός άγγλικού φορτηγού και τους έσωσε.

Ήταν όμως πιά πολύ άργά. Και οι δυο τους είχαν τρελλαθή.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΗΤΑΝΕ Τ'ΑΝΘΙΑ...

Ήτανε τ' άνθια λιγοστά, τα κρίνα ή-
τανε λίγα
και να θερλώ ώρέχτηκα τον κρινοθη-
σαυρό,
κι' όλο τα κρίνα μάτιας κι' όλα τα
κρίνα πήγα
στον πλούσιο κήπο νάβρω τα και να
τ' άγκαλιάσω.
Στον κήπο μου γελούσαν τα ρόδα οι
μενεξέδες
κάτου από πέπλους μου έστελναν δρο-
σοχαρτισμούς.
Και πέρασα. Οι άμύριστοι, στοχαστικοί
πανσέδες,
με κύτταξαν ασάλευτοι. Και στάθηκε
σ' αυτούς.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Θέλετε να μάθετε πού βγαίνουν τα πολύ-
τιμα πετράδια; Ίδου:

Το διαμάντι, βρίσκεται Ιδίως, δηλ. ά-
φθονο, στην Γκολκόνδ των Άνατολικών Ιν-
διών, στην Βραζιλία, στο Ρίο και στο Ά-
ρωτήριον.

Ο σμάραγδος, στην Κολομβία, την
Σιθηρία και την Κεϋλάνη.

Ο σάπφειρος, στην Κεϋλάνη, στην
Καζμίρη, στην Βερμανία, και στην Αμερική.
Το ρουμπίνι, στην Άνατολή, στις
Ινδίες και στο Σιάμ.

Το τυρκουάζι στην Περσία και την
Αίγυπτο.

Το μαργαριτάρι, στην Έρυθρά θά-
λασσα, στην Άραβία, στις θάλασσες των
Ινδιών, στην Ιαπωνία και στον Παναμά.

Το όπάλι στην Αυστραλία, στο Μεξί-
κο και στην Ούγγαρία.

Το τοπάζι στην Βραζιλία, και την Ι-
σπανία.

Ο άμέθυστος στην Σιθηρία, στην
Ούραγονάη και στην Ωβέρνη.

Ο ίασπισ στην Κίνα.

ΕΝΑ ΓΕΥΜΑ—ΚΟΛΟΣΣΟΣ

Ένα από τα περιφημότερα, τα πιο κολοσ-
σιαία γεύματα που έγιναν ποτέ, είναι το δο-
θέν το 1889 στο Μέγαρο της Βιομηχανίας,
στο Παρίσι, προς τιμήν πολλών δημάρχων
της Γαλλίας. Το έδωσε ο Πρόεδρος της Γαλ-
λικής Δημοκρατίας.

Την άλλη μέρα, η τελευταία αίθουσα του
μεγάλου όπου είχε δοθή το γεύμα παρουσία-
ζε μια πολύ περιεργή όψη: Παντού σωροί
από πιάτα, λόφοι από κοιταλοπήρουνα, συ-
στοιχίες από καράφες και ποτιλίδια, κτλ.

Όλα αυτά, μόλις κατορθώθηκε να σκη-
θούν μέχρι της Τρίτης. Χρειάστηκαν δε να
πάνε και νάλθουν 400 φορές τα μεγάλα
κάρρα δυο που είχαν χρησιμοποιηθή.

Τό...ύλικο, άποτελούνταν από 80.000 πιά-
τα, που άν έμπαιναν το ένα επάνω στο άλ-
λο, σε μια στήλη, θα ξεπερνούσαν σε ύ-
ψος του Πύργου Άιφελ! Απó 75.000
ποτήρια, και από 30.000 ποτιλίδια.

Οι συνδαιτυμόνες, ήταν 15.045. Έφαγαν
δε και ήταν 3.000 λίτρες ζωμού, 3.000 λί-
τρες καφέ, 4.000 κιλά ψάρι, 3.500 κιλά, φι-
λέττο βοδινό, 1.800 δεματάκια ρεπανάκια
(..για να κάνουν όρεξη, προφανώς!), 3.500
κιλά παστίτσιο, 30.000 μικρά ψωμάκια, 15.
000 παγωτά, 30.000 ποτιλίδια κρασί, 4.000
καράφες μπύρα, 5.000 φιάλες νερού Σέλτζ,
1000 καλάβια φρούτα και πολλά άλλα.

ΠΑΛΑΤΙΑ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΑ ΑΠΟ ΠΑΓΟ

Ο πάγος, στα θόρεια μέρη, λιώνει πολύ
άργά. Θα σάς αναφέρουμε μερικά περιεργα
παραδείγματα.

Τον χειμώνα του 1740, κατασκευάσθηκε
στην Πετρούπολη, με κομμάτια πάγου από
τον ποταμό Νεβα, ένα παλάτι, μέσα στο ό-
ποιο έδόθησαν διάφορες γιορτές! Το παλάτι
αυτό, βάστηξε πολλές έδομάδες!

Έπειτα κατασκευάσαν... κανόνια των 4
δακτύλων από πάγο με τα όποια έφριξαν
σφαίρες σιδερένιες. Το κανόνι από πάγο συ-
τε έλωσε ούτε διεργάγη!

Στην Σιθηρία, χρησιμοποιούσαν μέχρι
έτιών άκόμη λεπτές πλάκες από πάγο, άντι
τζαμών στα παράθυρα!

Όταν ο κ. Λεωνίδας Έρωτίδης
έταίμπησε το στρογγυλό ποσόν
της κληρονομιάς που του είχε ά-
φίσει ο καλός του θεός, έσκέ-
φθηκε να έκμεταλλευθή το χρήμα του.
Τι δουλειά να έκανε όμως; Κρατούσε
στα χέρια του δυο έκατομύρια δραχ-
μές, και μ' αυτές θα έπρεπε ν' άνοίξη
μια επιχείρηση καλή, επικερδή και πρό-
παντός άξιοπρεπή. Κάνοντας μια θόλ-
τα στους κεντρικούς δρόμους της πό-
λεως, διαπίστωσε πως τα σπανιώτερα
καταστήματα που ύπήρχαν, ήταν τα
χρυσοχοεία.

Νά δουλειά πρώτης τάξεως, ψιθύρι-
σε ο κ. Έρωτίδης. Ο άνοίξω ένα χρυ-
σοχοείο. Αυτή είναι επιχείρηση μια φο-
ρά που δεν με κουράζει.

Χωρίς να χάνη καιρό, μια και πήρε
την άπόφασή του, ο κ. Έρωτίδης έ-
νοίκιασε ένα κατάστημα στον πιο κεν-
τρικό δρόμο της Αθήνας, άγόρασε πολ-
λά μπιζού, χρυσά ρολόγια και άλλα
τέτοια είδη πρώτης ανάγκης, έστόλισε
τις θίτρινες με γούστο παριζιάνικο κι'
έτσι, ένα πρωί έφιγουράριζε το μαγα-
ζί με μια μεγάλη επιγραφή:

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ ΛΕΩΝΙΔΑ ΕΡΩΤΙΔΗ Κοσμήματα παντός είδους

Και περίμενε την πελατεία...

Έδω πρέπει ν' άνοίξουμε μια παρέν-
θεση, για να μιλήσουμε για μια ζδυ-
ναμία του νέου χρυσοχόου. Ο κ. Έ-
ρωτίδης, για να δικαιολογήσει ίσως τ' ά-
νομά του, είχε πολύ τρυφερή καρδιά.
Η γυναίκα και ο έρωσ τον συγκινού-
σαν σε σημείο άπίστευτο. Γι' αυτά τα
δυο άλληνένδετα πράγματα, μπορούσε
να θυσιάσει και τη ζωή του άκόμα. Και
οι γυναίκες που ήξεραν την άδυναμία
αυτή του κ. Έρωτίδη, δεν έχαναν θέ-
βαια καμμία εύκαιρία για να την έκ-
μεταλλευθούν, κατά τον πιο άποδοτικό
τρόπο.

Κι' έτσι μια παλιά του φιλενάδα, η
Τζούλια, που τον είχε έγκαταλείψει κά-
ποτε γιατί δεν της έπαίρνε μια άκριβή
τουαλέττα—ο καυμένος ο κ. Έρωτίδης
είχε κάνει τότε στάση πληρωμών—ή-
ταν η πρώτη που έπεσεκέφθηκε το κατά-
στημα, μόλις πληροφορήθηκε το σπου-
δαίο νέο.

Ο Λεωνίδας έκανε σαν τρελλός μό-
λις την είδε. Την άγαπούσε ο καυμέ-
νος, όσο ποτέ δεν είχε άγαπήσει άν-
θρωπος στον κόσμο, κι' η αφάνεια έγ-
κατάλειψή του τότε, του είχε στοιχίσει
άκριβά. Πιο άκριβά άπ' όσο του είχε
στοιχίσει ο έρωσ. Γι' αυτό λοιπόν, τα
μάτια του πέταξαν φωτιές από τη χα-
ρά, μόλις αντίκρυσε την κομψή και πε-
ρήφανη σιλουέττα της Τζούλιας.

Έτρεξε άμέσως και την πήρε από
το χέρι.

Τζούλια, της είπε... Πώς ήταν αυτό;
—Έμαθα πως άνοίξες κατάστημα, εί-
πε εκείνη, και ήρθα να σοδ εύχηθώ κα-
λές δουλειές. Κι' έπειτα, μη νομίζεις ότι
έπειδή συνέθε έκείνη η παρεξήγηση με-
ταξύ μας, έπαυσα και να σ' άγαπώ.

Μοδ το λές αλήθεια Τζούλια;

—Στ όρκίζομαι στα μάτια μου.

—Με κάνεις τον πιο εύτυχισμένο άν-
θρωπο του κόσμου.

Κι' ένω ο Λεωνίδας κύτταζε με θαυ-
μασμό το υπέροχο κορμί της Τζούλιας,
έκείνη παρατηρούσε τα μπιζού στις θί-
τρινες. Ξαφνικά άφησε μια φωνίτσα:

—Άχ! Τι ώραίο αυτό το δαχτυλίδι...

—Λές αυτό το μπριγιάν;... Ναι, εί-
ναι το καλύτερό μου δαχτυλίδι.

—Πόσο το πουλάς;

—Έκατό χιλιάδες... μόνο!

Η Τζούλια το πήρε και το πέρασε στο
δαχτυλό της, για να το δοκιμάσει.

Τι ώραία που μου πηγαίνει, ψιθύρι-
σε άφροντας ένα στεναγμό γεμάτο ση-
μασία. Κι' έκανε να το θγάλει.

Στα κέντρα τους έβλεπαν κάθε βράδυ μαζί.

Ο Λεωνίδας, μέσα στον ένθουσιασμό
του της άρπαξε το χέρι κι' έφώναξε:

—Όχι Τζούλια... Αυτό το δαχτυλίδι
είναι δικό σου. Στο κάνω δώρον για
την άνάσταση της άγάπης μας.

—Λεωνιδάκι μου!... Νάξερες πόσο με
συγκινείς...

Κι' ένα φιλι έπλήρωσε το δαχτυλίδι
των έκατο χιλιάδων...

Αυτό το είδος της άνταλλαγής όμως
δεν έσταμάτησε στην πρώτη έμπορική
πράξη. Η Τζούλια ήταν η πιο τακτική
πελάτισσα του χρυσοχοείου. Είναι ά-
λήθεια πως ήταν πιστή φιλενάδα του
Λεωνίδα και δεν τον άφησε ούτε στιγ-
μή από κοντά της. Στα κέντρα τους
έβλεπαν πάλι κάθε βράδυ μαζί. Αλλά
δταν σκεπτόταν το μαγαζί ήταν άδυ-
νατο να φύγη χωρίς να έκφράση τον
θαυμασμό της για κάποιο μπιζού και
χωρίς να το δοκιμάσει για να δη πως
της πηγαίνει. Πότε ένα δαχτυλίδι, πότε

ένα ζευγάρι σκουλαρίκια, πότε ένα
κολλιέ, πότε ένα μπρασέλε, πότε μια
καρφίτσα—δόξα σοι ο Θεός, το κατά-
στημα είχε άπ' όλα τα είδη της χρυσο-
χοείας. Και ο Λεωνίδας, που έέλεπε τη
Τζούλια κι' έλυωνε, έλεγε έπειτα από
κάθε δοκιμή:

—Τζούλια μου, άφοδ σ' άρέσει τόσο
πολύ, κράτα το!...

Κι' η Τζούλια, άγκαλιάζοντας τον
Λεωνίδα, άπαντούσε συγκινημένη:

—Λεωνίδα μου, είσαι ό... θ η σ α ν -
ρ ός μου!...

Σιγά-σιγά η Τζούλια ξεθαρεύτηκε,
κι' έπαψε να έκφράζει μόνο το θαυμα-
σμό της για τα μπιζού που έβαζε στο
μάτι, άφησε τη διπλωματία κι' έρχό-
ταν κατ' εύθειαν στο ψητό:

—Λεωνίδα μου, θέλω να μου δώσεις
κι' αυτό το κολλιέ...

—Πάρ' το Τζούλια μου.

—Άν μ' άγαπάς θα μου δώσεις κι'
αυτό το δαχτυλίδι...

Αυτές τις αλήθειες συνήθως η Τζού-
λια τις υπέβαλλε στις στιγμές της ιδι-
αιτέρας τρυφερότητας. Κι' ο Λεωνίδας,
μεθυσμένος από τον έρωτα, δεν είχε πα-
ρά μόνο μια άπάντηση:

—Ο, τι θές άγάπη μου!

Από την άποψη αυτή, οι δουλειές του
μαγαζιού πήγαιναν θαυμάσια. Σε τέσ-
σερις μήνες ο κ. Λεωνίδας Έρωτίδης
διαπίστωσε ότι όλο το έμπορεύμα είχε
έξαντληθή. Με τη μικρή διαφορά, ότι
οι εισηράξεις δεν γινόντουσαν σε χρή-
μα, αλλά σε νόμισμα έρωτικό... Το μό-
νο που δεν περνάει, δυστυχώς, στην ά-
γορά.

Η Τζούλια, ήταν ο καλύτερος πελά-
της του χρυσοχοείου. Πότε ο κ. Λεωνί-
δας, όταν άνοιγε το μαγαζί του, δεν
φανταζόταν πως θα ξεπουλούσε τόσο
γρήγορα...

Η Τζούλια όμως, αίσθηματική κο-
πέλλα καθώς ήταν, όταν έεσθήκωνε και
το τελευταίο δράμι χρυσού από το κα-
τάστημα, έδήλωσε στο Λεωνίδα ότι θα
έχωρίζαν.

—Ως έδω ήταν η άγάπη μας, του εί-
πε.

Και τοΰδωσε τα παπούτσια στο χέρι.
Του κάκου ο καυμένος άγωνίσθηκε
για να του δώσει μια έρωτική παράτα-
ση. Η Τζούλια ήταν άνένδοτη...

Τότε ο καυμένος ο κ. Λεωνίδας έγό-
ρισε στο μαγαζί του. Έφερε μια θόλ-
τα και κύτταξε με θλίψη τις άδειες θί-
τρινες και τις άδειες μούστρες... Δεν ο-
πήρχε τίποτα. Άκόμη και τις θήκες των
κοσμημάτων τις είχε πάρει η άγάστη-
μένη του.

Κάθισε σε μια καρέκλα και βυθιστή-
κε σε βαθιές σκέψεις. Έπειτα, σαν να
πήρε ξαφνικά μια άπόφαση, σηκώθηκε,
βγήκε έξω, έεκρέμασε την επιγραφή
από την πόρτα και μπήκε σ' ένα ταξί.
Έδωσε στο σωφέρ μια διεύθυνση...

Τι της Τζούλιας, φιγουράριζε μια έπι-
γραφή που έγραφε:

Χρυσοχοείον
ΛΕΩΝΙΔΑ ΕΡΩΤΙΔΗ
Κοσμήματα παντός είδους

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

‘Ο φωτισμός σ’ ὅλες τὶς ἐποχὲς

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΛΥΧΝΑΡΙ ΣΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΓΛΟΜΠΟ

Δὺ ὁ Γκαίτε πέθαινε σήμερα, ἴσως νὰ μὴ φώναζε στὰ τελευταῖα του, τὸ περίφημο ἐκεῖνο «Φῶς! Περίσσοτερο φῶς!». Εἶναι καὶ ἡ φράση αὐτὴ μιὰ ἀπὸ τὶς τόσες ἄλλες ποὺ παρεξηγήθηκαν ἀπὸ τοὺς διαφόρους σχολιαστὰς τοῦ δίου καὶ τῶν ἔργων τῶν μεγάλων, οἱ ὁποῖοι—σχολιασταὶ τῆς κακῆς ὥρας—κυττάζουν πάντα νὰ δώσουν συμβολικὴ ἢ ἄλλη παράλληλη σημασία σὲ λόγους καὶ πράγματα ποὺ ἔχουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν ἀρχὴ τους σὲ κοινότητα καὶ καθημερινὰ περιστατικά.

Π.χ. ἂν ὁ Γκαίτε ζοῦσε σήμερα, στὴν ἐποχὴ τοῦ ηλεκτρικοῦ φωτός ποτὲ δὲν θὰ ζητούσε πεθαίνοντας φῶς! Θὰ τὸ εἶχε ἀφθονοῦ ὁ ἄνθρωπος, ἴσως μάλιστα νὰ φοροῦσε ἐξ αἰτίας τοῦ καὶ γυαλιᾶ—ἂν ἔκαμνε νυχτέρι μὲ τὸν ηλεκτρικὸ γλόμπο.

Καὶ πραγματικά, στὴν ἐποχὴ τοῦ ὁ κόσμος δὲν φωτιζόταν παρὰ... μόνον ἀπὸ τὰ διδύα καὶ τοὺς δασκάλους. Κατὰ τὰ ἄλλα ἔμενε στὸ σκότος τὸ ἐξώτερο μὲ τὰ λυχνάρια τοῦ καὶ τὰ σπαρματέα του.

‘Αλλ’ ἂς ἀφήσουμε τὰ ἀστεῖα. Θὰ σὰς μιλήσουμε σήμερα γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ φωτισμοῦ. Γιατὶ ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν ἱστορία του, ὅπως τὸ κάθε τι στὸν κόσμο αὐτό.

‘Αφορμὴ θὰ μᾶς δώσουν τὰ τελευταῖα μεγάλα ὁδοφωτιστικά ἔργα ποὺ ἔγιναν στὸ Παρίσι, ἐν ὧσις τῆς Διεθνούς ‘Εκθέσεως τοῦ 1937 κι’ εἰς ἐπίδειξιν τῶν τελευταίων προόδων ποὺ ἔχουν γίνῃ στὸ κεφάλαιο τοῦ φωτισμοῦ.

‘Εχουν στηθῇ μεταξὺ ἄλλων σὲ διάφορα κεντρικὰ μέρη τοῦ Παρισιῦ, καὶ ἰδίως στὴν περίφημη πλατεῖα ‘Ομονοίας, κατὰ τεράστιοι φανοστάται μὲ ἱσχυροτάτους γλόμπους σὰν αὐτοὺς ποὺ δείχνει ἡ εἰκόνα μας, ποὺ θὰ καταναγκάζουν τὰ γύρω μὲ κύματα ἡλεκτρικοῦ φωτός.

ΛΥΧΝΑΡΙ ΚΑΙ ΚΕΡΙ

Οἱ φανοστάται λοιπὸν αὐτοὶ θάναί ἡ τελευταία λέξις τῆς ὁδοφωτιστικῆς. Τί γινόταν ὅμως σ’ ἄλλες μακρινότερες ἐποχὲς μὲ τὸν φωτισμὸ τῶν δρόμων, τὸν φωτισμὸ γυναικώτερων;

Πρῶτα-πρῶτα ὁ φωτισμὸς τῶν δρόμων. ‘Ηταν ἄγνωστος πρὸ τοῦ 17ου αἰῶνος. Ὡς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ οἱ καντήλες ποὺ ἔκαιγαν μπροστὰ στὰ ἀγάλματα τῆς Παρθένου ποὺ ἦσαν τοποθετημένα στὰ σταυροδρόμια, ἦσαν ὁ μόνος φωτισμὸς τῶν δρόμων. Φωτισμὸς σχεδὸν ἀνύπαρκτος.

Κατόπι, ὁ φωτισμὸς ἔγινε... πλανόδιος. Οἱ νυκτοφύλακες ποὺ γυροῦσαν τοὺς δρόμους ἐπιβλέποντας τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν, ἦσαν ἐφοδιασμένοι μὲ ἓνα φανάρι μὲ τὸ ὁποῖο φώτιζαν... ἐαυτοὺς καὶ τοὺς καθυστερημένους διαβάτας.

Τὸ φανάρι αὐτὸ τὸ κρατοῦσαν δεμένο στὴν κορυφὴ μιᾶς μακρῆς ράβδου, τὴν ὁποία κρατοῦσαν ψηλά.

‘Ἦλθε κατόπι τὸ πρῶτο σύστημα δημοσίου φωτισμοῦ.

Ἀπλ. ὁ δήμος ὑπεχρέωνε τοὺς κατοίκους κάθε δρόμου, νὰ συντηροῦν δι’ ἐξόδον τους μιὰ φωτιστικὴ λυχνία μὲ λάδι.

‘Ἡ λυχνία αὐτή, ποὺ ἦταν τοποθετημένη στὸ μέσον τοῦ δρόμου, ἐφοδοτοῦτο ἀπὸ δύο τοὺς κατοίκους ποὺ φώτιζε, μὲ

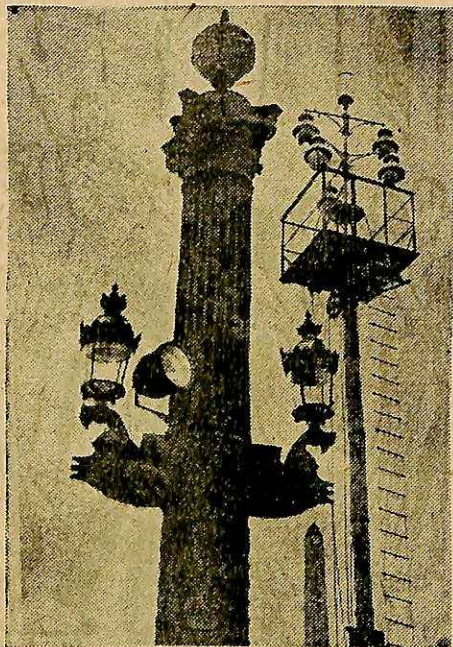
τὸ ἀπαιτούμενο λάδι. ‘Αργότερα οἱ λυχνίες ἔγιναν τρεῖς. Δύο στὴν κάθε ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ μιὰ στὴν μέση.

‘Αλλὰ ἔγινε καὶ κάτι ἄλλο. ‘Επεβλήθη, σοφώτατα, σὲ κάθε ξενύχτι, νὰ ἔχη μαζί του καὶ μιὰ ἀτομικὴ λυχνία!

Τὸ σύστημα αὐτὸ ἐσώζετο μέχρι πρὸ ὀλίγων ἀκόμῃ ἐτῶν καὶ στὴν ‘Ελλάδα.

‘Απὸ τὰ 1662 ἐγκαινιάσθηκε ἓνα νέο, περίεργο σύστημα ὁδοφωτισμοῦ: οἱ ζωντανοὶ καὶ κινητοί... φανοστάται! Ἀπλ. Μόλις σκοτεῖνιαιζε, ἔβγαιναν στοὺς δρόμους κατὰ περίεργοι τύποι, οἱ ὁποῖοι κρατοῦσαν ἀπὸ ἓνα φανάρι ὁ καθεὶς στὸ χεῖρ του καὶ ἀνέλαμθαν ἐπὶ ὁριζήν ἀμύθη νὰ σὰς πάνε σπίτι σας, ἢ στὴν δεγγέρα σας.

Στὴν ἀρχὴ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν φιλή-

‘Ενας ἀπὸ τοὺς νέους ηλεκτρικοὺς φανοστάτας—κολοσσούς ποὺ στήθηκαν στὸ Παρίσι.

σοικοὶ ἐπαγγελματίαι καὶ διοικηταὶ, κατόπι ὅμως, ἀνακατεῦνταν μ’ αὐτοὺς καὶ ἀρκετοὶ κακοποιοί, οἱ ὁποῖοι ἐλίσσευαν τὸν νυχτερινὸ διαβάτη ποὺ συνώδευαν. Καὶ πρὸ πάντων ἂν ἦταν μεθυμένος! ‘Ετσι καταργήθηκε καὶ τὸ σύστημα αὐτό.

‘Εν τῷ μεταξὺ στὰ σπίτια, τὸ μόνο μέσο φωτισμοῦ ἦταν τὸ λυχνάρι μὲ λάδι καὶ ἀργότερα τὸ κερί. ‘Ο κόσμος ἔπεφε νορδισ-νορδισ στὸ κρεβάτι του καὶ ἔκανε ἔτσι καὶ τὴν οἰκονομία του!

‘Ο πρῶτος καθαυτὸς δημόσιος φωτισμὸς καθιερώθηκε στὸ Παρίσι ἀπὸ τὸν δήμαρχο Ρεῖνὴν στὰ 1667. Τότε τοποθετήθηκαν ἀπὸ τὸν δήμο οἱ πρῶτοι φανοὶ στοὺς δρόμους.

Τὸ ΑΕΡΙΟΦῶΣ

Καὶ ἐρχόμαστε σὲ μέσα ἀνθρωπινώτερα: τὸ ἀερίοφως ἢ φωταεῖριο ἢ γκαζὶ.

‘Επὶ πόλεις τῆς ἀρχαίας ‘Ελλάδος μάλλυναν κάποτε διενδιδυκόντας τὸν ‘Ομηρο. Καὶ γὰρ τρικυβερτος ποὺ δάσταζε χρόνια καὶ

χρόνια καὶ ποὺ θὰ διαιωνίζονταν ἴσως, ἂν ἀπῆρχαν ἀπὸ τότε οἱ ἐφημερίδες.

‘Αλλες τόσες χώρες, μαλλώνοντων σήμερα γιὰ τὴν πατρίτητα,— τὴν μητρότητα δηλαδὴ, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ θηλυκά...—τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἀερίοφωτος.

Σημειωτέον ὅτι ὡς τότε, σημαντικὸ ρόλο στὸν φωτισμὸ τῶν δρόμων ἔπαιζε καὶ τὸ φεγγάρι (ὅπως καὶ τώρα, ἄλλωστε σὲ μᾶς—μεταξὺ μας αὐτό!).

‘Ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ τῆς Πόλεως-Φωτὸς ἀναγκάζονταν νὰ κἀν συχνὰ οἰκονομίες καὶ ἰδίως ὅταν ὑπῆρχε Πανσέληνος.

‘Ἡ ἀνακάλυψη λοιπὸν τοῦ γκαζιοῦ ἀπετέλεσε πραγματικὴ ἐπανάσταση, καὶ ἀπὸ φωτιστικῆς ἀπόψεως καὶ ἀπὸ οἰκονομικῆς.

Καὶ τώρα ποὺς τὸ ἐφεῖρε τὸ πολῦτιμο αὐτὸ αέριο;

Οἱ Γάλλοι λένε πὼς εἶναι ὁ συμπατριώτης τῶν Φίλιππων Λεμπ.

Οἱ ‘Αγγλοὶ τὸν θέλουν δικό τους τὸν μεγάλο αὐτὸ εὐεργέτη τῆς ἀνθρωπότητος: λένε δηλ. ὅτι εἶναι κάποιος Κλάυτον, ποὺ κατέρθωσε νὰ βγάλῃ αέριο ἀπὸ τὸ πετρελαιοῦ στὰ 1738.

Οἱ Βέλγοι πάλι, λένε πὼς εἶναι ὁ συμπατριώτης τῶν Μίνκελερς, φυσικομαθηματικὸς, ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει στὰ 1783, τὸ ἀερίοφως, ψάχνοντας νὰ βρῇ ἓνα αέριο ἐλαφρότερο τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ αέρος, γιὰ τὸ γέμισμα τῶν ἀεριοστάτων.

‘Αλλὰ καὶ οἱ Γερμανοὶ διεκδικοῦν τὴν πατρίτητα τῆς ἀνακαλύψεως.

‘Οπωσδήποτε, αὐτὴ ἀνεστάτωσε ὅπως εἴπαμε τότε τὸν κόσμο καὶ ἀμέσως, ἄρχισαν οἱ προσπάθειες γιὰ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ νέου αέριου. Μόλις ὅμως κατὰ τὸ 1822 χρησιμοποίηθηκε γιὰ τὸν φωτισμὸ τῶν δρόμων καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τοὺς φωτίζει ἀκόμῃ σὲ πολλὰ μέρη.

Τὸ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΦῶΣ

Καὶ ἐρχόμαστε τώρα στὸν ηλεκτροφωτισμὸ:

Τὰ πρῶτα πειράματα φωτισμοῦ τῶν δρόμων μὲ ηλεκτρικὸ φῶς ἔγιναν στὰ 1841 ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς Ντελέϊ καὶ ‘Αρσερώ. Οἱ μάρτυρες τῶν δοκιμῶν ἐκείνων θεβαίνον στὰ ἀπομνημονεύματά των ὅτι ἦτο τόσο ἐντονο τὸ νέον φῶς, ὥστε, μπορούσε κανεὶς νὰ διαβάσῃ κάτω ἀπὸ ἓνα δημόσιο φανοστάτη τὴν ἐφημερίδα του!

Στὰ 1863 καθωρίσθηκε ἐπίσημος ὁ ηλεκτροφωτισμὸς στοὺς φάρους, καὶ μετὰ τέσσαρα ἔτη θειάμεινε στὴν Παγκόσμια ‘Εκθεσὴ τοῦ Παρισιῦ.

Τὰ πράγματα ὅμως ἦσαν ἀκόμῃ πρωτόγονα. Καὶ πῆγαν ἔτσι μέχρι τῆς ἐφευρέσεως τῆς ηλεκτρικῆς νυχτὸς τοῦ ‘Εδισων.

Σημειωτέον ὅτι ἡ πρώτη λάμπα κατασκευάσθηκε ἀπὸ τὸν ‘Αγγλο Μόλεϋν, μόλις ὅμως, 20 ἔτη ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ τελειοποιήθηκε ἀπὸ τὸν ‘Εδισων, καὶ ἔτσι ἔχομε σήμερα ἐξελιγμένη βέβαια πολὺ, τὴν τελειότερη φωτιστικὴ λυχνία, μὲ τὴν ὁποία τόσα θαύματα ἔχουν γίνῃ καὶ θὰ γίνωνται ἀκόμῃ, ὅπως μᾶς ὑπόσχεται τουλάχιστον ἡ προετοιμασμένη Διεθνὴς ‘Εκθεσὴ τοῦ 1937, ποὺ θάναί ἢ ἀποθέσει τοῦ ηλεκτρισμοῦ, σ’ ὅλες τοὺς γωνίαι καὶ ἐκδηλώσεις.

Σ.

‘Ενα γράμμα κι’ ἓνα κλειδί

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Τὸ ρολοὶ χτυπᾷ τὶς ὥρες στὸν προθάλαμο: μιὰ, δύο, τρεῖς, τέσσερις, πέντε, ἕξι, ἑπτὰ...

‘Επτὰ τὸ πρῶ! Θάπρεπε νὰ σηκωθῇ ἀπ’ τὸ κρεβάτι. ‘Ο Ρενέ ὅμως δὲν σηκώνεται. Τεμπελιά; ‘Οχι, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ λεχθῇ ἀκριβῶς τεμπελιά. Πέρσι ἀκόμα, δὲν τὸν ἔνοιαζε νὰ σηκωθῇ μὲ τὸν πρῶτο χτύπο τοῦ ρολοιοῦ. Σήμερα ὅμως...

Κι’ ὅμως χρειάζεται σοβαρότης. ‘Ενας προϊστάμενος πρέπει νὰ δίνει τὸ καλὸ παράδειγμα. ‘Ο Ρενέ ἔπρεπε νὰ βρίσκεται στὸ ἐργοστάσιο στὶς ὀχτῶ ἀκριβῶς. ‘Ο πατέρας τοῦ Ρενέ, ποὺ διευθύνει τὸ ἐργοστάσιο μαζί του, βρίσκει ἀκριβῶς στὶς ὀχτῶ ἐκεῖ: κι’ ὅμως εἶναι πιὸ γέρος ἀπ’ αὐτόν. ‘Ισως, ἀκριβῶς γιατί εἶναι πιὸ γέρος. Εἶναι παντρεμένος εἴκοσι ἑπτὰ χρόνια.

‘Ενῶ ὁ Ρενέ, εἶναι μόλις ἔντεκα μῆνες ποὺ παντρεύτηκε: οὔτε χρόνος...

Παρ’ ὅλα αὐτὰ, χρειάζεται λίγη καλὴ θέληση... Τεντώνεται κι’ ἀνασηκώνεται. ‘Ετσι μισοξύπνῃ τὴν Μαρίζ. Δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἀποχαιρετῇ τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷ προκειμένου νὰ λείψῃ ἀπὸ κοντὰ τῆς μισὴ μέρα...

—Ὁρβουάρ, ἀγάπη μου...

Μὲ μισόκλειστα μάτια, ἡ Μαρίζ τοῦ προσφέρει τὰ χεῖλιν της. ‘Ο πειρασμὸς εἶναι πολὺ μεγάλος...

‘Ασφαλῶς καὶ σήμερα ὁ Ρενέ δὲν θὰ φθάσῃ στὸ ἐργοστάσιο στὶς ὀχτῶ ἀκριβῶς...

□ □

Φθάνει περασμένες ἑννιά. ‘Αλλὰ δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ τύψη:

—‘Αφοῦ ὁ μπαμπᾶς εἶναι ἐκεῖ!...

‘Ο μπαμπᾶς μπορεῖ ἀξιόλογα νὰ διευθύνῃ χωρὶς αὐτόν. Γέρος δὲν εἶναι, οὔτε ἐξήντα χρονῶν ἀκόμα. Σιγά-σιγά ὅμως ἀποτραβιέται ἀπ’ τὴν δουλειά, γιὰ νὰ τὸν ἀναπληρώσῃ ὁ γυῖός του. Πότε τοῦ πολεῖ τὸ σκότι του, πότε ἡ καρδιά του, πότε τὸν ἐνοχλοῦν οἱ ἀρτηρίες του. «Ψωμα-ρώστες» ἔτσι τὶς χαρακτηρίζει ἡ γυναῖκα του γιὰτὶ δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὸν κρατοῦν γιὰ μισὴ μέρα ἢ μιὰ τὸ πολὺ, ξαπλωμένο στὸ κρεβάτι.

Παρὰ τὶς περασμένες ἑννιά λοιπὸν, ὁ Ρενέ φθάνει στὸ ἐργαστήριό ἐξέ-γνοιαστος. Καὶ ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται κάθε μέρα. Θ’ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου ὅπου κάθεται ἀντίκρου στὸν πατέρα του καὶ θὰ πῇ χαμογελώντας:

—Καλημέρα, μπαμπά.

Καὶ θὰ κυττάξῃ μὲ εὐχαρίστηση τὸ γκρίζο καὶ ρυτιδωμένον πρόσωπο. ‘Ο πατέρας του θὰ τοῦ ἀπαντήσῃ:

—Καλημέρα, μικρὲ μου.

Κι’ ὕστερα θὰ κυττάξῃ τὸ ρολοὶ καὶ θὰ προσέσῃ, πειραχτικά:

—Περιττὸν νὰ σὲ ρωτήσω ἂν εἶναι καλά στὴν υγεία της ἡ γυναῖκα σου...

Καὶ ἐ’ ἀρχίσουν τὴν δουλειά, ὁ ἓνας ἀντίκρου στὸν ἄλλο.

Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ρενέ ἔχει φθάσει τώρα στὸ Συρέν. Περνᾷ τὴν γρίλλιν μετὰ χρυσα γράμματα «Οἶκος Λαντέρ» Κα-

θῶς διασχίζει τὸ προαύλιο, δύο ἐργάτι-δες χαιρετοῦν τὸν νέο μ’ ἓνα χαμόγελο. Τὶς μαντεύει νὰ ψιθυρίζουν: «Τέτοια ὥρα ἔρχεται τὸ μικρὸ ἀφεντικό. Πῶς φαίνεται πὼς εἶναι νεόπαντρός;». ‘Ανεβαίνει τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλοπάτια, ἀνοίγει ζωερὰ τὴν πόρτα τῆς «Διευθύνσεως» κι’ ἐτοιμάζεται νὰ πῇ ὅπως πάντα:

—Καλημέρα, μπαμπά.

Μένει ὅμως μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό: τὸ γραφεῖο εἶναι ἀδειανό. ‘Ο μπαμπᾶς θὰ εἶναι πούθενά ἄλλο, σὲ κανένα ἄλλο γραφεῖο. ‘Ο Ρενέ κάθεται στὴν θέση του, ἀνοίγει ἓνα ντουσεῖ, ἐτοιμάζεται νὰ ἐργασθῇ, πατᾷ ἓνα κουμπί.

Μπαίνει μιὰ δακτυλογράφος.

—Καλημέρα σας, δεσποινὶς Λουίζα.

—Καλημέρα σας, κύριε.

—Μήπως ξέρετε ποῦ εἶναι ὁ πατέρας μου;

—‘Οχι Ρενέ. δὲν θὰ φάμε σπίτι, ἀλλὰ

τὸν γιατρό. Τὸ χρώμα τοῦ ὅμως εἶναι καλὸ.

—‘Ακουσε, μαμᾶ. Πές του πὼς θάρθου-με μὲ τὴν Μαρίζ νὰ φάμε τὸ μεσημέρι ἀπάνω στὸ κρεβάτι του. Διακόπτω γιὰ νὰ εἰδοποιήσω τὴν γυναῖκα μου.

—Αὐτὸ θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. ‘Αλλὰ κι’ ἔμένα πιὸ πολὺ. ‘Ὁρβουάρ, ἀγάπη μου.

‘Αφοῦ ἀφῆσε τὸ ἀκουστικό, ὁ Ρενέ συλλογίζεται πὼς ἴσως εὐχαριστήθῃ λιγώ-τερο ἢ Μαρίζ. ‘Οχι πὼς ἡ Μαρίζ ἀντιπα-θεῖ τὰ πεθερικά της. ‘Ο κ. Λαντέρ τὴν ὑποδέχεται μὲ ἀγαθότητα κι’ ἡ κ. Λαντέρ εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ ὁ τύπος τῆς πεθε-ρᾶς. Τῆς Μαρίζ ὅμως τῆς ἀρέσει νὰ συ-ναναστρέφονται κατὰ ἡλικίαν. Οἱ νέοι μὲ τοὺς νέους κι’ οἱ γέροι μὲ τοὺς γέ-ρους. Στὸ τηλεφώνημα λοιπὸν τοῦ Ρενέ, ἀπαντᾷ:

—‘Οχι Ρενέ. δὲν θὰ φάμε σπίτι, ἀλλὰ

τὸν γιατρό. Τὸ χρώμα τοῦ ὅμως εἶναι καλὸ.

—‘Ακουσε, μαμᾶ. Πές του πὼς θάρθου-με μὲ τὴν Μαρίζ νὰ φάμε τὸ μεσημέρι ἀπάνω στὸ κρεβάτι του. Διακόπτω γιὰ νὰ εἰδοποιήσω τὴν γυναῖκα μου.

—Αὐτὸ θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. ‘Αλλὰ κι’ ἔμένα πιὸ πολὺ. ‘Ὁρβουάρ, ἀγάπη μου.

‘Αφοῦ ἀφῆσε τὸ ἀκουστικό, ὁ Ρενέ συλλογίζεται πὼς ἴσως εὐχαριστήθῃ λιγώ-τερο ἢ Μαρίζ. ‘Οχι πὼς ἡ Μαρίζ ἀντιπα-θεῖ τὰ πεθερικά της. ‘Ο κ. Λαντέρ τὴν ὑποδέχεται μὲ ἀγαθότητα κι’ ἡ κ. Λαντέρ εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ ὁ τύπος τῆς πεθε-ρᾶς. Τῆς Μαρίζ ὅμως τῆς ἀρέσει νὰ συ-ναναστρέφονται κατὰ ἡλικίαν. Οἱ νέοι μὲ τοὺς νέους κι’ οἱ γέροι μὲ τοὺς γέ-ρους. Στὸ τηλεφώνημα λοιπὸν τοῦ Ρενέ, ἀπαντᾷ:

—‘Οχι Ρενέ. δὲν θὰ φάμε σπίτι, ἀλλὰ

τὸν γιατρό. Τὸ χρώμα τοῦ ὅμως εἶναι καλὸ.

—‘Ακουσε, μαμᾶ. Πές του πὼς θάρθου-με μὲ τὴν Μαρίζ νὰ φάμε τὸ μεσημέρι ἀπάνω στὸ κρεβάτι του. Διακόπτω γιὰ νὰ εἰδοποιήσω τὴν γυναῖκα μου.

—Αὐτὸ θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. ‘Αλλὰ κι’ ἔμένα πιὸ πολὺ. ‘Ὁρβουάρ, ἀγάπη μου.

‘Αφοῦ ἀφῆσε τὸ ἀκουστικό, ὁ Ρενέ συλλογίζεται πὼς ἴσως εὐχαριστήθῃ λιγώ-τερο ἢ Μαρίζ. ‘Οχι πὼς ἡ Μαρίζ ἀντιπα-θεῖ τὰ πεθερικά της. ‘Ο κ. Λαντέρ τὴν ὑποδέχεται μὲ ἀγαθότητα κι’ ἡ κ. Λαντέρ εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ ὁ τύπος τῆς πεθε-ρᾶς. Τῆς Μαρίζ ὅμως τῆς ἀρέσει νὰ συ-ναναστρέφονται κατὰ ἡλικίαν. Οἱ νέοι μὲ τοὺς νέους κι’ οἱ γέροι μὲ τοὺς γέ-ρους. Στὸ τηλεφώνημα λοιπὸν τοῦ Ρενέ, ἀπαντᾷ:

—‘Οχι Ρενέ. δὲν θὰ φάμε σπίτι, ἀλλὰ

τὸν γιατρό. Τὸ χρώμα τοῦ ὅμως εἶναι καλὸ.

—‘Ακουσε, μαμᾶ. Πές του πὼς θάρθου-με μὲ τὴν Μαρίζ νὰ φάμε τὸ μεσημέρι ἀπάνω στὸ κρεβάτι του. Διακόπτω γιὰ νὰ εἰδοποιήσω τὴν γυναῖκα μου.

—Αὐτὸ θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. ‘Αλλὰ κι’ ἔμένα πιὸ πολὺ. ‘Ὁρβουάρ, ἀγάπη μου.

‘Αφοῦ ἀφῆσε τὸ ἀκουστικό, ὁ Ρενέ συλλογίζεται πὼς ἴσως εὐχαριστήθῃ λιγώ-τερο ἢ Μαρίζ. ‘Οχι πὼς ἡ Μαρίζ ἀντιπα-θεῖ τὰ πεθερικά της. ‘Ο κ. Λαντέρ τὴν ὑποδέχεται μὲ ἀγαθότητα κι’ ἡ κ. Λαντέρ εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ ὁ τύπος τῆς πεθε-ρᾶς. Τῆς Μαρίζ ὅμως τῆς ἀρέσει νὰ συ-ναναστρέφονται κατὰ ἡλικίαν. Οἱ νέοι μὲ τοὺς νέους κι’ οἱ γέροι μὲ τοὺς γέ-ρους. Στὸ τηλεφώνημα λοιπὸν τοῦ Ρενέ, ἀπαντᾷ:

—‘Οχι Ρενέ. δὲν θὰ φάμε σπίτι, ἀλλὰ

τὸν γιατρό. Τὸ χρώμα τοῦ ὅμως εἶναι καλὸ.

—‘Ακουσε, μαμᾶ. Πές του πὼς θάρθου-με μὲ τὴν Μαρίζ νὰ φάμε τὸ μεσημέρι ἀπάνω στὸ κρεβάτι του. Διακόπτω γιὰ νὰ εἰδοποιήσω τὴν γυναῖκα μου.

—Αὐτὸ θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. ‘Αλλὰ κι’ ἔμένα πιὸ πολὺ. ‘Ὁρβουάρ, ἀγάπη μου.

‘Αφοῦ ἀφῆσε τὸ ἀκουστικό, ὁ Ρενέ συλλογίζεται πὼς ἴσως εὐχαριστήθῃ λιγώ-τερο ἢ Μαρίζ. ‘Οχι πὼς ἡ Μαρίζ ἀντιπα-θεῖ τὰ πεθερικά της. ‘Ο κ. Λαντέρ τὴν ὑποδέχεται μὲ ἀγαθότητα κι’ ἡ κ. Λαντέρ εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ ὁ τύπος τῆς πεθε-ρᾶς. Τῆς Μαρίζ ὅμως τῆς ἀρέσει νὰ συ-ναναστρέφονται κατὰ ἡλικίαν. Οἱ νέοι μὲ τοὺς νέους κι’ οἱ γέροι μὲ τοὺς γέ-ρους. Στὸ τηλεφώνημα λοιπὸν τοῦ Ρενέ, ἀπαντᾷ:

—‘Οχι Ρενέ. δὲν θὰ φάμε σπίτι, ἀλλὰ

τὸν γιατρό. Τὸ χρώμα τοῦ ὅμως εἶναι καλὸ.

—‘Ακουσε, μαμᾶ. Πές του πὼς

του σαν να κατοικούσαν πολύ μακριά, σαν να είχαν πεθάνει...

■ ■

«Ετσι τούς κυτάζει και στο γεύμα. Ο πατέρας του είναι γεμάτος ρυτίδες: στο μέτωπο, γύρω απ' τὰ μάτια, στὰ μάγουλα... Η μαμά του... Είναι παρατηρημένο πώς όλοι οι άνδρες λένε: «Η μητέρα μου ήταν πολύ όμορφη...» Για την κ. Λαντέρ όμως, αυτό είναι αλήθεια. Σέ ηλικία πενήντα χρονών, εξακολουθεί να είναι όμορφη. Όταν ο Ρενέ ήταν μικρός, τον χαστούκιζε με το παραμικρό. «Οχι από κακία: Ίσα-Ίσα, από αγάπη. Όταν έπεφτε, παίζοντας και πλήγωνε το γόνατό του στα χαλίκια του κήπου, όταν διέσχισε έναν δρόμο, ξυστά μ' ένα άμάξι... Φοβόταν τόσο πολύ μην πάθη τίποτα κακό που τουδινε το χαστούκι: —Κακόπαιδο! Νά με τρομάξης έτσι!.. Δεν ήταν μονάχα όμορφη η μητέρα του Ρενέ, αλλά και πολύ κομψή. Μιά μέρα, η Μαριζ του είπε: —Η αλήθεια, αλήθεια: η μητέρα σου ζέρει να ντύνεται. —Όσον άφορά το γεύμα, παρ' όλες τις άντηρήσεις της η Μαριζ στο τέλος υπεχώρησε. Γευμάσαν μέσα στο δωμάτιο του «αδιάθετου» σ' ένα τραπέζι που έστρωσαν πρόχειρα, κοντά στο κρεβάτι. Σ' αυτό το κρεβάτι, όταν ήταν μικρός, ο Ρενέ έρχόταν το πρωί, όταν είχε φύγει ο μπαμπάς για το έργοστάσιο, να τον χαϊδέψει ή μαμά του. Γευμάτίζουν εδύμα. Η κ. Λαντέρ ειρωνεύεται τις «φανταστικές αδιαθεσίες» του συζύγου της που κι' ο ίδιος γελά με την καρδιά του... Κι' η Μαριζ είναι στα κέφια της: Καί τότε δεν είναι:

■ ■

Τέλος, φεύγουν από το σπίτι μαζί με την Μαριζ. —Ούφ! κάνει η νέα. Τέλειωσε κι' αυτό! —«Ακαρδο πλάσμα!... Θα πας τώρα στο σπίτι?... —Ναι και όχι... Ξέρω 'γώ;... —Τι θα κάνης σήμερα το απόγευμα; —Δεν ξέρω... Ίσως πάω στο γκόλφ... —Φρίκη! Πώς σ' άρέσει αυτό το παιχνίδι των στραβοκάνηδων!... Νά δής μία μέρα που θα χαλάσης την όμορφη γραμμή του σώματός σου!... —Δεν έχεις καθόλου δίκιο καυμένη Ρενέ... Δεν το ξέρεις και γι' αυτό μιλάς έτσι. —Εν πάση περιπτώσει, καλλίτερα θά-κανες νά... —...νά μένω στο σπίτι περιμένοντας τον συζυγό μου, Είσα πολύ καθυστερημένος, αγαπητέ μου σύζυγε. Παράτησέ με σ' ένα μαγαζί κι' ύστερα βλέπω τι θα κάνω. Νά το μαγαζί, Ένα φίλι και χωρίζον-ται.

Το αυτοκίνητο ξαναφέρει τον Ρενέ στο Συρέν. Καθώς κατεβαίνει, τον πλησιάζει ο θυρωρός μ' ένα δεματάκι στο χέρι: —«Έφεραν αυτό για σάς, κύριε.

Είναι ένα κουτάκι τυλιγμένο με μπλε χαρτί κι' ένα γράμμα. —Α! Και ποιος τόφερε; —Μιά κυρία, κύριε... Πριν από μισή ώρα... «Θά το δώσετε μου είπε, στον κ. Λαντέρ μόλις φθάση...»

—... Εύχαριστώ... Άνεβαίνοντας την σκάλα, ο Ρενέ άνοιξε το γράμμα και το διαβάξευ

«Κύριε,

«Χωρίς πολλές κουβέντες: σάς γράφω για να έκδικηθώ. Μάς άπατούν και τούς δύο, έμένα ο έραστής μου κι' εσάς η γυναίκα σας. Συναντώνται στον άριθ. 4 της όδου Στρατη-γού Ντυράν, στο πρώτο διαμέρισμα, δεξιά. Θά τούς δρήςτε εκεί σήμερα στις πέντε. Το πολύ στις πεντέμισι, γιατί εκείνη πάντα άρ-γεί λιγάκι. Πάστε το κλειδί του διαμερί-σματος. Άνοιξτε για να πεισθήτε».

Ο Ρενέ άνοίγει με χέρι που έτρεμε το κουτί και βρίσκει μέσα ένα κλειδί...

■ ■

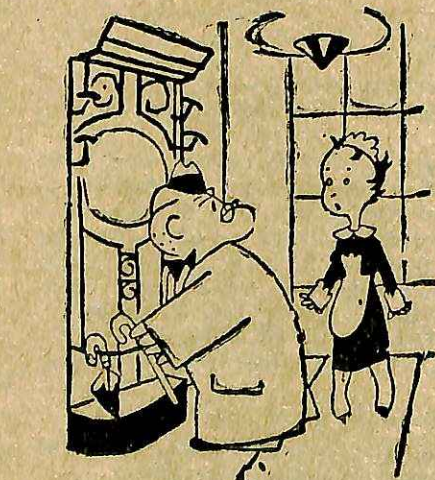
Τι φριχτό, να περμένη τρείς ώρες... Ο Ρενέ άνέβηκε την σκάλα... Εύτυ-χώς που έχει στήριγμα, γιατί αλλιώς θάπεφτε με τον ύλγγο που τον κύριευσε άπότομα... Άνοίγει την πόρτα του γρα-φείου του και κάθεται στο τραπέζι του... Διώχνει την δακτυλογράφο με μία χει-ρονομία που σημαίνει: «άργότερα» και βυθίζεται σέ σκέψεις. Παραδέχεται ότι μία μέρα μπορεί η Μαριζ να πάψη να τον αγαπά... Μά τό-σο ναρίς; Νά τον άπατά, ύστερα από έν-τεκα μηνών γάμο! Και μάλιστα, γάμο από έρωτα!

... .. «Ένα καλοκαίρι, τον Δεκαπενταύγου-στο με το αυτοκίνητό του πήγε έκδρομή. Πού; Κι' αυτός δεν ήξερε. Τράβηξε για την Άλσατία. Έκανε το πρόγραμμά του: θά κοιμόταν στο ΰεραρντιέρ, θά κατέ-βαινε την κοιλάδα του Μούνστερ, θά γευ-μάτιζε στην Κολμάρ...

Ο ήλιος τον ζάλισε στο δρόμο: στο Βιτρύ-λ-ε-Φρανσουά του βάραινε το κεφάλι, στο Νανσύ, είχε κεφαλόπονο. Στο Μπακαρά, ο καιρός γύριζε σέ καταιγι-δα κι' ο κεφαλόπονος έγινε φριχτός. Η καταιγίδα έξέσπασε στο Σαιν-Ντιέ προ-τού φθάση ο Ρενέ.

Ο νέος παράγγευε στο ξενοδοχείο: —Ένα ζωμό, μία άσπρινή και ύπνο. Η ξενοδόχος, που του είχε πη μιά... άστρονομική τιμή - γιατί ήταν μέρα γιορτής - το θυμήσε: —Τό γεύμα στις έφτάμισι. —Εύχαριστώ. Δεν θά γευματίσω.

ΟΙ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΙ

—Μαρία, που είναι το καπέλλο μου; —Μά είναι... στο κεφάλι σας, κύριε... —Λοιπόν, τί περιμένεις για να μου το δώσεις αφού βλέπεις ότι θέλω να βγώ;

—Τότε, το πράγμα διαφέρει. Δεν μπο-ρώ να σας δώσω δωμάτιο... έκτός αν πληρώσετε δέκα φράγκα επί πλέον...

Ο κεφαλόπονος τον έκανε έξω-φρε-νών:

—«Ωστε, στα ξενοδοχεία του ΰεραρντι-έρ, όταν έχης κεφαλόπονο, σέ βάζουν να πληρώνης επί πλέον;... Όταν ο πε-λάτης δεν γευματίζει, πληρώνει πρόστι-μο, όπως η φορολογική ύπηρεσία αυξά-νει τον φόρο του φορολογουμένου που δεν έχει παιδιά;... Ωραία μέθοδος για να ένισχύσετε τον τουρισμό! Κι' οι ξενο-δόχοι της Γαλλίας παραπονούνται πώς δεν δουλεύουν! Κυρία μου, χαίρετε! Θά διανυκτερεύσω μέσα στο αυτοκίνητό μου, αν όλοι οι συνάδελφοί σας σας μοι-άζουν!

Φώναζε, χειρονομούσε με μία ταξιδιω-τική βαλίτσα στο χέρι. Μέσα στο χόλλ, μία πελάτις, μία νέα κοπέλλα— με γυ-μνά μπράτσα, με ξανθά μαλλιά—τόν ά-κουγε χαμογελώντας. Την έβλεπε, χωρίς να πείση όμως ο θυμός του. Τέλος, έφυ-γε καταθυμωμένος πάντα.

Την επομένη, άφου πέρασε καλά την νύχτα του σέ άλλο ξενοδοχείο όπου του δώσανε ένα πολύ καλλίτερο δωμάτιο ξα-ναβρήκε το κέρι του. Πήγε περίπατο στην όχθη της λίμνης. ΄Υστερα, πήγε στον κα-ταρράκτη. Ένα σωρό περιηγηται βρί-σκονταν εκεί, με το κοντάκι στο χέρι. Ά-πάνω σέ μία μικρή γέφυρα, ένας όμιλος γελούσε, παίρνοντας φωτογραφίες. Στο μέσον, άναγνώρισε την νέα με τα ξανθά μαλλιά... Άντελήφθη πώς κι' εκείνη τόν είχε άναγνώρισει. Κοκκίνισε. Άπάνω σ' ένα δέντρο, διάβασε μία έπιγραφή: «Γε-φυρα του έρωτος». Έτσι λεγόταν το γε-φύρι. Χαμογέλασε από ευχαρίστηση. Διά-βασε παρακάτω πώς το μονοπάτι που ώ-δηγούσε εκεί όνομαζόταν «Μονοπάτι του Λαγού». Τι άστείο!

Μιά μέρα πήγαν όλοι μαζί οι ένοικοι τών ξενοδοχείων έκδρομή σ' ένα ώραίο μέρος.

Δεν ήταν θαύμα - πάντως όμως ήταν εύχάριστο. Στην όχθη της λίμνης του Λογκμέρ, όπου είχε σταματήσει το αυτο-κίνητο που μετέφερε την νέα και τούς γο-νείς της σταμάτησε κι' αυτός με τη σειρά του.

Θαύμασαν μαζί αυτόν τον όμορφο κα-θρέφτη που άντικατοπτρίζει δέντρα, χορτά-ρι κι' όχι σπίντια. Λίγο πιο ψηλά, στο τούν-νελ, το αυτοκίνητό του πήγε πίσω απ' το άλλο, κοντά στην παράγκα όπου που-λούν σοκολάτες και καρποτάλ... Ξανα-βρέθηκαν, ο ένας πλάι στον άλλο, στην σιδερένια γρίλλια. Ξαφνικά, της φώναξε: —Ξέρετε, χθές με είδατε από ξεφωνίζω και να χειρονομώ... συνήθως όμως δεν είμαι ταραχοποιός!... Έκείνη του άποκρίθηκε χαμογελώντας: —Μά... δεν το βρήκα αυτό και τόσο γε-λοίο!

Τό όνομά της ήταν Μαριζ. Χαμογέλα-σε και πάλι κι' έφυγε. Λίγο άργότερα, ήρθε κι' ο γάμος. Κι' ύστερα—μέχρι σήμερα—ή ευτυχία.

■ ■

...Ο Ρενέ άνασηκώθηκε άπότομα. Πό-ωρα να είναι άραγε εκεί, με τα χέ-ια σταυρωμένα άπάνω στο σου-μαίν, και συλλογίζεται μελαγχολικά τις εύτυ-χισμένες μέρες; Πώς; Η ώρα είναι κιό-λας πέντε και δέκα! Θά ήθελε να μην χρησιμοποιήση το κλειδί, να μην μπη, να μην παραστή στο θέαμα που δεν θά μπορή

να φύγη απ' τη μνήμη του όταν πιά δου-ν τὰ μάτια... Μόνο να την παραφυλάξη να την σταματήσει στο κατώφλι!... Η ώρα όμως είναι πέντε και δέκα: ήδη θά βρι-σκεται τώρα εκεί.

Πώς πέρασε τόσο γρήγορα η ώρα; Όταν όνειροπολεί κανείς, πρό παντός ο-ταν άναφέονη στην μνήμη του περασμέ-νες στιγμές εύτυχίας, φεύγουν τόσο γρή-γορα οι άρες...

Πού είναι η όδος Στρατηγού-Ντυ-ράν;... Ένας καινούργιος δρόμος στα παλιά όχυρώματα. Μεγάλα κτίρια από κόκκινα τούβλα όπου βρίσκονται άπει-ρες πολυκατοικίες. Το ύπ' αριθμόν 4 μοιά-ζει μάλλον με νοσοκομείο. Στην είσοδο, ο θυρωρός δεν προσέχει ποιος μπαίνο-βαίνει. Ο Ρενέ περνά μπροστά του ά-παρηγόρητος.

Άρχίζει ν' άνεβαίνει σιγά-σιγά τις σκάλες. Τὰ πόδια του τὰ αισθάνεται τό-σο βαρεία, που θαρρείς και δεν μπορεί να τὰ κουνήσει. Σάν νάχη μολύβι κάτω απ' τις σόλες του...

Πρώτο πάτωμα, δεξιά. «Ωστε εκεί, εί-ναι: πίσω απ' την πόρτα...

Τό χέρι του κρατά το κλειδί που εί-ναι κρύο σαν ρεβόλβερ. Άνοίγει σιγά-σιγά. Πάτως όμως κάνει λίγο θόρυβο γιατί το χέρι του τρέμει κρατώντας το κλειδί... Ένας μικρός σκοτεινός προθά-λαμος. Ένας έλαφρός θόρυβος φωνών που έρχεται από ένα γειτονικό δωμάτιο και μία άχτίδα φωτός απ' την χαραμά-δα ενός άλλου δωματίου... Ναι, μέσα στο δωμάτιο, είναι κλεισμένα τα παραπετά-σματα, είναι όμως άναμμένη λάμπα... Δι-στάζει... Είναι ρουτηγμένος στον ιδρώ-τα... Άνασάινει βαθείά... Θεέ μου, τί φριχτό που είναι! Κι' ύστερα άπότομα άνοίγει την πόρτα...

Άλήθεια, πώς τόλμισε να κάνει αυτή την χειρονομία; Ίσως να την έκανε χω-ρίς τον έλεγχο της θελήσεώς του. Ήταν μία κίνηση μηχανική, αυθόρμητη, που δεν την κυβερνά ή σκέψη...

Μιά κραυγή. Την κραυγή την περίμενε. Είναι ή κραυγή της γυναίκας, που κατα-λαμβάνεται επ' αυτοφώρως...

Άλλά και αυτός άφήνει μία άλλη κραυγή, άκόμη πιο σπαραχτική: —Μαμά!...

Κατάπληκτος, μην πιστεύοντας σέ ό,τι βλέπει, ο Ρενέ τρέχει άκόμη τὰ μάτια του... Φοβάται ότι εξακολουθεί να ξη-ναν έφιάλτη που άρχισε την στιγμή που του έφεραν το γράμμα με το κλειδί...

Η γυναίκα που βρίσκεται εκεί, ή ένο-χη γυναίκα είναι ή μητέρα του! Είναι άπλούστατο: το γράμμα είχε σταλή «στον κ. Λαντέρ». Μά ύπήρχαν δύο

Λαντέρ στο έργοστάσιο Το γράμμα ήταν για τόν πατέρα του.

Ωστε αν δεν τύχαινε ή άρρώστεια του πατέρα του εκείνη την μέρα, το γράμμα δεν θά τόπαιρνε ο Ρενέ. Θά τόπαιρνε ο άλλος κ. Λαντέρ... Καί τότε, άραγε, τι τροπή θά είχαν τὰ πράγματα...

Η Μαριζ είναι άθώα. Ναι... προς το παρόν. Πάντως όμως είναι άθώα... Ο Ρε-νέ άνακουφίζεται, αλλά δεν άναπνέει ά-κόμη έλεύθερα... Είναι κάτι άλλο. Ένας πόνος λιγώτερο ζωηρός, πιο βαθύς ο-μως. Ένας πόνος άθεράπευτος.

—Άγάπη μου... άκουσέ με...

«Άγάπη μου». Είναι ή φράση που δεν θά μπορή πιά να την άκούση. «Άγάπη μου» είναι ή φράση που μπορεί να είπω-θί και στον έραστή της... Ποτέ δεν τό σκέφτηκε στ' αλήθεια, ποτέ.

Ο άνδρας που βρίσκεται εκεί, άπο-βλακωμένος, στενοχωρημένος, είναι πολύ γνωστός. Είναι ο κ. Γκρανμποά που γευ-ματίζει στο σπίτι τους μία φορά τη βδο-μάδα...

—Άγάπη μου... ίκετεύει και πάλι ή κ. Λαντέρ.

Τι περιμένει άραγε να της πη; Δεν μπορεί να άρθρώση λέξη. Δεν χωρεί λέ-ξη, άλλωστε. Τους γυρνά τις πλάτες και φεύγει...

■ ■

Ο Ρενέ έκείνο το πρωί είχε νομίζει πώς είχε γίνει άνδρας άφου είχε μείνει μό-νος του στο έργοστάσιο και έγινε για μία στιγμή, ο άρχηγός της οικογενείας. Πάντα όμως ζούσε βαθείά μέσα του το παιδί.

Τώρα αυτό το παιδί είχε πεθάνει πιά. Τώρα, πριν λίγη ώρα μόλις...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

NOMIZE OTI EIXAN ΠΕΘΑΝΕΙ

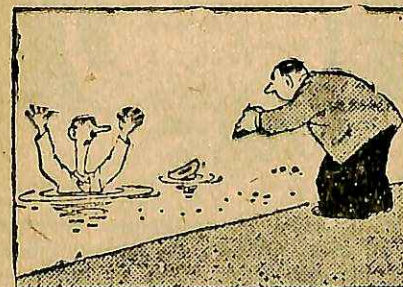
Στον τηλεφωνικό θάλαμο του Κέντρου, όπου εργάζονται στη σειρά οι τηλεφωνή-τριες, μπαίνει ένας κύριος, ο όποιος του κάκου είχε ζητήσει πρό όλίγου να πά-ρη γραμμή με κάποιον φίλο του, κρα-τώντας ένα μεγάλο μπουκέτο:

—Αυτά τὰ λουλούδια, λέγει στην προη-σταμένη είναι για τις τηλεφωνήτριες.

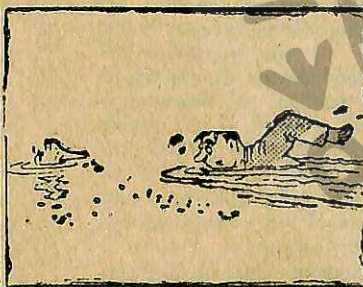
—Ω! Σας εύχαριστούμε, κύριε! Έκα-νε χαρούμενη ή διευθύντρια. Κολακεύετε την ύπηρεσία μας.

—Δεν κολακεύω καμιά. Άπλούστατα έφερα αυτά τὰ λουλούδια γιατί νόμιζα ότι όλες τους είχαν πεθάνει!

Ο Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΙΣ ΔΕΝ ΙΚΑΝΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΕΥΚΟΛΑ...

—Βοήθεια! Πνίνομαι.

—Κουράγιο!

—Φτηνά τὰ γλύτωσες!

—Τό καπέλλο μου, παρακαλώ...

Ποικίλες... ιστορίες

ΛΟΓΙΚΗ ΤΡΕΛΛΟΥ

«Έχουν και οι τρελλοί την λογική τους; Ά-σφαλώς. Και είναι κάποτε... πιο λογικοί ά-πό τούς γνωστικούς.

Στην αυλή ενός φρενοκομείου, δυο έπα-σκέπτες βλέπουν ένα τρελλό να σπεύχνη ένα μονότροχο καροτσάκι με το όποιο κουβαλούν χώματα και πέτρες, αλλά από την άντασή.

—Γιατί φίλε μου, λέγει το τρελλό ο έ-νας από τούς έπισκέπτες, έχεις τό καρο-τσάκι σου άνάποδα.

Και ο τρελλός σοδαρώτατα! —Μά τό έχω γυρισμένο από την καλή, θά μου τό γεμίσουν αυτοί έδώ οι παλαβοί, πέ-τρες!

■ ■

ΕΛΥΘΗ Η ΑΠΟΡΙΑ ΤΗΣ

Δυο γυναίκες οι όποιες μόλις είχαν γνω-ριστή σέ μία δεξίωση κάθισαν σ' έναν άνο-μερο καναπέ κι' άρχισαν να συζητούν πολλά και διάφορα.

Έπειτα από μερικά άδιάκριτες παρατη-ρήσεις εις βάρος τών καλεσμένων, ή νεο-ρόστρα από τις δυο έπρόσθεσε:

—Δεν μπορώ να καταλάβω τί πράγμα έ-καμε έκείνον τον ψηλό ώστε ν' αλλάξη συμ-περιφορά άπέναντί μου. Μέχρι πρό όλίγου μ' έπρόσθετε ένφ τώρα δεν μου δίνει διόλου σημασία.

—Ίσως, της εξήγησε ή άλλη, έπειδή πώς είδε μαζί. Είναι ο άνδρας μου.

■ ■

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η Κα Όνουφριάδη, πηγαίνει να φωτο-γραφηθή. Σε λίγες μέρες έπαναγυρνά για να πάρη τις φωτογραφίες της. Μόλις όμως τις δλέπει, γίνεται έξαλλη.

Ο φωτογράφος την έχει παρουσιάσει σαν γρηά καρακάξα.

Η Κα Όνουφριάδη άρνείται να πληρώση της 200 δρ. και να πάρη τις φωτογραφίες.

Τί να κάνει τώρα ο φωτογράφος; Νά της κάνει μήνυση, να τρέχη σέ διηγήσεις και δι-καστήρια; Δεν είχε καμιά όρεξη. Κάνει κάτι καλλίτερο. Βάζει την ίδια μέρα μία από τις φωτογραφίες της Κα Όνουφριάδη στην προθήκη του, με την έξής έπιγραφή:

«Προσφέρεται άμοιβά ή 50 δρ. εις έκείνον ο όποιος θά δηλώ-ση το όνομα της...χαριτοβρόχου α υ τ η ς κυ ρ ι α ς!».

Τό ίδιο δράδυ, ή Κα Όνουφριάδη παρου-σιάζότανε στον φωτογράφο, πλήρως τις 200 δρ. και έπαιρνε τις φωτογραφίες!

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

ΟΥΑΕΝ ΚΑΙΝΟΝ

Υρᾶσαις σὲ προηγούμενο φύλλο μας, γιὰ τὸν Καναδὸ ἐκεῖνο γιατρό, ποὺ θεράπειε τοὺς ἀρρώστους του, χωρὶς νὰ πλησιάσῃ, μέσον τοῦ ραδιοφώνου. Ἀς μὴν καυχῆθῃ ὁ Καναδὸς αὐτὸς γιατρός ὅτι κάνει κάτι τὸ πρωτότυπο. Οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Καὶ πραγματικά, ὁ περίφημος Ἕλλην γιατρός τῆς ἀρχαιότητος, Γαληνός, ποὺ γεννήθηκε στὴν Πέργαμο τὸ 131 μετὰ Χριστὸν ἔκανε τὸ ἴδιο, χωρὶς δέβαινα νὰ χρησιμοποιοῖ αὐτὸς τὸ ραδιόφωνο.

Εἶτε στὴν Πέργαμο λοιπὸν διέμεινε, ὁ

Γαληνός, εἶτε στὴν Ἀλεξάνδρεια, εἶτε στὴν Ρώμη, θεράπειε τοὺς ἀρρώστους του μὲ τὰ γράμματα. Βέβαια, δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἐπείγουσες περιπτώσεις, γιατί τότε ἀσφαλῶς ὁ ἀρρώστος δὲν θὰ τὴν γλύττωνε. Ὡστόσο δηλ. πᾶρη τὸ γράμμα τοῦ ἀρρώστου ὁ Γαληνός καὶ στείλλει τὴν ἀπάντησή του ὁ ἀρρώστος θὰ τὰ τίναζε. Ἀλλὰ τίς περισσότερες φορές, ὁ Γαληνός ἔσωζε τὸν ἀρρώστο ποὺ κατέφειγε... ἔστω καὶ ἐξ ἀποστάσεως σ' αὐτὸν καὶ πάντα ἐληγρόντο. Κανένας δὲν τοῦ ἔφαγε λεπτό.

ΤΟ ΠΙΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑΡΑΒΙ

Ὑπάρχει στὴν Αὐστραλία ἕνα καράβι ποὺ μπορεῖ νὰ καυχῆθῃ ὅτι εἶναι τὸ πῶ παλιὸ ἀπ' ὅσα σώζονται ὡς σήμερα. Ἐναυπηγῆθῃ, πραγματικά, τὸ 1790.

Τὸ καράβι αὐτὸ λέγεται «Σουξες» («Ἐπιτυχία») εἶναι τρίστιο καὶ ναυπηγήθηκε στὸ Μούλμειν. Πρὶν λίγα χρόνια ὁ πλωτὴς αὐτοῦς βετεράνος, ἔκανε τὸ τελευταῖο ταξίδι του, ἀφοῦ πρῶτα ἐξετέθη σὲ μιὰ τοπικὴ ἐκ-

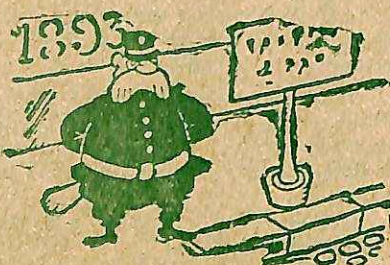

θεση τοῦ Μπρούκβιλ (Ὀντάριο τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν:).

Τώρα τὸ «Σουξες» δρῖσκεται στὴν Αὐστραλία ὅπου χρησιμοποιοῦ ὡς εἰδος πλωτοῦ μουσείου.

Ἡ ΠΡΟ-ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Ξερετε ποῦ δημοσιεύθηκε ἡ πρώτη ἐγκύκλιος περὶ κυκλοφορίας τοῦ αὐτοκινήτου; Ἀκριβῶς πρὶν 43 χρόνια: τὸν

Ἀθῶνιστο τοῦ 1893 στὸ Παρίσι. Ἀν σήμε-ρα ἐδημοσιεύετο ἡ ἐγκύκλιος αὕτη θὰ προκαλοῦσε ἀσφαλῶς τὸ γέλιο. Κρίνατε μόνοι σας...

Τὸ ἄρθρο 6 ὥριζε ὡς ἀνωτάτη ταχύτητα μέσα στὸ Παρίσι τὰ... 12 χιλιόμετρα τὴν ὥρα! Ἐξω ἀπὸ τὴν πόλη ἡ ταχύτης αὕτη μποροῦσε νὰ αὐξήθῃ σὲ 20 χλμ. τὴν ὥρα.

Τὸ ἄρθρο 23 λέγει ὅτι ὁ ὁδηγὸς ὑποχρεοῦται νὰ κανονίῃ τὴν ταχύτητα καὶ νὰ σταματήσει μάλιστα, ἂν τύχαινε καὶ τὸ πέραςμα τοῦ αὐτοκινήτου τρώμαζε τίς κόττες καὶ τὰ πρόβατα στὸν δρόμο!

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΣΩΜΑ, ΧΗΜΙΚΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ

Κατὰ τὴν γνώμη ἑνὸς μεγάλου σοφοῦ, τὸ ἀνθρώπινο σῶμα εἶναι ἕνα πραγματικὸ ἐργοστάσιο χημικῶν προϊόντων. Πρα-

γματικά, τὸ ἀνθρώπινο σῶμα, περιέχει 45 λίβρες νερό. Μὲ τὸ πάχος του μποροῦν νὰ κατασκευασθοῦν πολλὰς πλάκες σαποῦνι. Μὲ τὸν ἄνθρακα του μποροῦν νὰ γίνουν 9.000 μύτες μολυβίων καὶ μὲ τὸν φωσφόρο του 2.200 σπρίτα. Ἀς προσθέσωμε ἀκόμη ὅτι μὲ τὸ σίδερό του, θὰ μπορούσε νὰ κατασκευασθῇ ἕνα καρφὶ ἀκριβὰ χονδρὸ, μὲ τὸ μαγνήσιο του μιὰ καλὴ δόση ἀγγλικῶν ἀλάτων, μὲ τὸ ἀσβέστιό του, ποσότης ἀρκετὴ, γιὰ νὰ ἀσβεστωθοῦν οἱ τοῖχοι ἑνὸς κοιτησίου καὶ μὲ τὸ θειάφι του μπορεῖ νὰ καθαρισθῇ ἕνα σκυλὶ ἀπὸ ὅλα του τὰ ζωδιῶνα!

Ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα—ὄχι τὰ ζωδιῶνα, δέβαινα...—τὰ ἔχει μέσα του ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα, εἶτε σὲ σοφὸ ἄνθρωπο, εἶτε σὲ ἡλίθιο.

ΤΑ ΚΡΥΦΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΣΤΗΝ ΙΡΛΑΝΔΙΑ

Δὲν γινώρισε μονάχα ὁ ἔξω Ἕλληνισμὸς τὰ κρυφὰ σχολεῖα; Τὰ γινώρισε καὶ ἡ Ἱρλανδία.

Τὸν 18 αἰῶνα, οἱ Ἀγγλοὶ εἶχαν ἀπαγορεύσει στοὺς Ἱρλανδοὺς νὰ στέλνουν τὰ μικρὰ παιδιὰ τὸν στοὺ σχολεῖο!

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἦταν πεπεισμένος ὅτι οἱ Ἱρλανδοὶ δάσκαλοι, δίδασκαν στὰ παιδιὰ τὸ μῖσος κατὰ τῆς Μεγ. Βρετανίας καὶ ἔτσι ἐκλείσθησαν ὅλα τὰ σχολεῖα.

Οἱ Ἱρλανδοὶ ὅμως δάσκαλοι δὲν ἀπελπίσθηκαν. Διωργάνωσαν ἀμέσως τὰ «κρυφὰ»

σχολεῖα των. Ἐπαιρναν τοὺς μαθητὰς καὶ τοὺς πῆγαιναν πίσω ἀπὸ φράγτες, ἢ μέσα σὲ θάμνους καὶ ἐκεῖ τοὺς ἔκαναν τὸ μαθητὰ τους. Σὲ περίπτωση κινδύνου, ἂν δηλαδὴ ἔκαναν τὴν ἐμφάνισή τους οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλέως, οἱ μικροὶ, σύμφωνα μὲ τίς ὁδηγίες ποὺ εἶχαν, ἔκαναν πὼς ἐπαιζαν καὶ ἔτσι δὲν κινούσαν τὴν προσοχή.

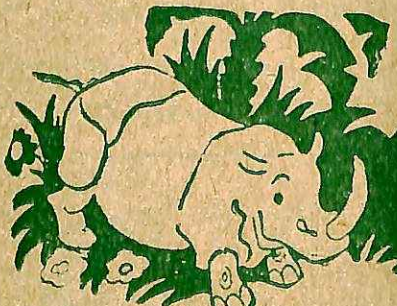
ΛΕΥΚΟΙ ΡΙΝΟΚΕΡΟΙ

Ρινόκερος λευκός; Καὶ ὅμως ὑπάρχει καὶ εἶναι τὸ σπανιότερο εἶδος τοῦ ζώου αὐτοῦ.

Ὡς αὕτη τὴν στιγμή, διεπιστώθη ἡ ὑπαρξὴ 36 μονάχα τέτοιων ἄσπρων ρινοκέρων. Ἀπὸ αὐτοὺς οἱ 16 ἵσταν περιορισμένοι σ' ἕνα ἰδιαιτέρω μέρος τοῦ Οὐμβολόστ Ράϊβερ τῆς Ζουλαλάνδης στὴν Ἀφρική.

Ὁ λευκὸς ρινοκέρος εἶναι πονηρότατος, δὲν πιάνεται εὐκόλα.

Ἀλλὰ καὶ οἱ κτηνολογὸι δὲν τολμοῦν νὰ κτλ

κονηγήσουν, γιατί σὲ περίπτωση ἀποτυχίας πρέπει νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ σκοτωθοῦν. Ὁ λευκὸς ρινοκέρος εἶναι τὸ πῶ ἀγριοθηρὸ, ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα, ὅταν τοῦ ἐπιτίθενται.

Η ΣΤΑΡ ΠΟΥ ΞΕΤΡΕΛΑΙΝΕΙ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

Τζανέτ Γκαίηνορ

Ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη γυναῖκα στὸ Χόλλυγουντ εἶναι ἡ Τζανέτ Γκαίηνορ. Ἐπικίνδυνη γιὰ τὴν ἡρεμία τῶν ἀνδρικῶν μυαλῶν, δηλαδὴ.

Οἱ γυναῖκες μὲ τὴν ἑκπαγλὴ ὁμορφιά, οἱ γοητευτικὲς σειρήνες καὶ οἱ μοιραῖες γόησσες ἔρχονται καὶ παρέρχονται. Μὰ ἡ Τζανέτ μένει πάντα αἰώνια. Ἡ δημοτικότης τῆς εἶναι τόσο μεγάλη σήμερα ὅσο καὶ πρὶν ἀπὸ ἑννέα χρόνια, ὅταν ἐντεμπουτάρισε θριαμβευτικὰ στὸν «Ἐβδομο οὐρανό».

Τὸ νέο τῆς φιλμ «Ἐνα κορίτσι μικρῆς πόλεως» ἐπέτυχε ρεκόρ παραστάσεων σὲ ὅλη τὴν Ἀμερική. Οἱ διευθυνταὶ τοῦ στούντιό τῆς δὲν παύουν νὰ δέχονται ἀναριθμητὰ γράμματα, τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο. «Δώστε μας περισσότερα φιλμ τῆς Τζανέτ» εἶναι τὸ γενικὸ θέμα ὧν αὐτῶν τῶν γραμμάτων. Εἶναι περιττὸν νὰ προσθέσωμε ὅτι οἱ περισσότεροι ποὺ γράφουν εἶναι ἄνδρες. Καὶ ὄχι μόνο γράφουν ἀλλὰ τηλεφωνοῦν καὶ τηλεγραφοῦν ἐπίσης!

Γιατί ἔχει ἀποδειχθῇ πᾶς ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες ξετρελλαινόνται μόλις ἀντικρύσουν στὴν ὁδὸν τὰ καστανά μάτια τῆς Τζανέτ. Αὐτὸ συνέβαινε ἀνέκαθεν. Ξυπνᾷ μέσα τους ὅσο λίγα κορίτσια στὸν κόσμο τὰ ἱπποτικά ἐνστικτὰ τοῦ προστάτου ἥρωος ποὺ κάθε ἄνδρας κρύβει βαθειὰ μέσα στὴν ψυχὴ του. Τοὺς κυττάζει μὲ τὸ ἐξάστερο παρθενικὸ τῆς βλέμμα καὶ εἶναι ἔτοιμοι νὰ πολεμήσουν ἀμέσως γι' αὐτήν, νὰ πολεμήσουν μὲ τὸν δράκοντα, ὅπως τὰ παλαιὰ βασιλόπουλα τῶν παραμυθίων.

Παρατηροῦσα πρὸχθὲς ἕνα νεαρὸ ὑπάλ-ληλο ασφαλιστικῆς ἐταιρίας. Βρισκόταν σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ κέντρα τοῦ Λὸς Ἀντζε-λες σὲ ἕνα μεξικάνικο καφενεῖο, ὅταν μιὰ ἀγαλματώδης ξανθὴ γυναῖκα μῆκε μέσα καὶ προχώρησε σὲ ἕνα τραπέζακι: Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο αὐτοπροσώπως!

Ἦταν λίγες μέρες ἀκριβῶς ποὺ εἶχε ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴν Σουηδία. Φαινόταν ἀκόμα πῶ αἰνιγματικὴ καὶ ἀπρόσιτη ἀπὸ πρὶν. Μήπως νομίζετε ὅτι ὁ νεαρὸς ἀσφαλ-τιστὴς τάχασε ἀπὸ τὴν κατάπληξη καὶ τὸν θαυμασμό; Κάθε ἄλλο! Ἦταν πο-λύ ἀπρησυχολημένους νὰ θαυμάζῃ ἕνα μικροκαμωμένο κοριτσάκι σὲ μιὰ γωνιά μὲ ἀπλούστατα χτενισμένα μαλλιά κάτω ἀπὸ ἕνα ναυτικὸ σκουφάκι. Ὁ τύπος ἐκεῖ-νος τοῦ κοριτσιοῦ ποὺ μοιάζει τόσο ἡρε-μο καὶ γλυκὸ σὰν τὴν γειτόνισσα ποὺ κάθεται στὴν διπλάνη σας πόρτα. Τὰ μά-τια του τὴν κύτταζαν σὰν δειροπαρμέ-μα.

—Εἶναι ἡ Τζανέτ εἶπα μὲ τὸν ἱ-κατακτητοῦ. Ἡ Τζανέτ θὰ μπορούσε νὰ

Μιὰ ἐκφραστικώτατη φωτογραφία τῆς χαριτωμένης Τζανέτ Γκαίηνορ ποὺ τώρα χαλὰ κόσμο στὴν Ἀμερική.

ὁιο τόνο θαυμασμοῦ ποὺ θὰ ἔλεγε: εἶναι ἡ Τζοκόντα! Ξερετε, πρόσθεσε κυττά-ζοντάς με λίγο ντροπαλά, θὰ σὰς φανῇ παράξενο ἴσως, ἀλλὰ πάντοτε δνειρευτή-κα νὰ σώσω τὴν Τζανέτ ἀπὸ κάτι: ἀπὸ ἕνα ναύαγιο ἢ ἀπὸ ἕνα ἀφηνιασμένο ἄ-λογο, ἢ ἀπὸ μιὰ πυρκαϊά.

—Τὶ ἰδέαν ἔχετε γιὰ τὴν Γκρέτα Γκάρ-μπο; τὸν ρώτησα. Εἶναι καὶ ἐκεῖνη ἐδῶ. —Ὡ! δὲν θὰ μπορούσατε νὰ σκεφθῆτε γι' αὐτὴν τὰ ἴδια πράγματα! Εἶναι βέ-βαια πολὺ ἐνδιαφέρον γιὰ ἕναν ἄνδρα νὰ γνωρίσῃ μιὰ τέτοια ξεχωριστὴ στᾶρ, ἀλ-λὰ ἐπιθυμῶ νὰ παντρευτῇ ἕναν τύπο σὰν τὴν Τζανέτ.

Ἐτοίμην ἐξηγεῖται τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυ-χίας τῆς Τζανέτ. Οἱ ἄνδρες δὲν γοητεύον-ται ἀπὸ τὰ ἐξαιρετικά, τὰ ἐκθαμβωτικά θέληγτρα μιᾶς μοιραίας γυναῖκας. Τοὺς ἀρέσουν οἱ ἀπλές, οἱ χαριτωμένες, οἱ τρυφερές, οἱ μικροῦλες Τζανέτ. Τὴν λα-τρεύουν ὅλοι ἀνεξαιρέτως: οἱ φτωχοί, οἱ γιατροί, οἱ δικηγόροι, οἱ ἔμποροι, οἱ ἀρ-χηγοί.

Στὸ τελευταῖο ταξίδι τῆς στὴ Χαβάη, ἡ Τζανέτ συνήντησε ἕναν πραγματικὸ ἀ-ριστοκράτη. Οἱ τίτλοι του ἐχρονολογοῦν-το ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητοῦ. Ἡ Τζανέτ θὰ μπορούσε νὰ

φορεῖ στὰ καστανόξανθα μαλλιά τῆς τὸ στέμμα τῆς δουκίσσης, ἂν τὸ ἠθέλει. Μὰ ἡ Τζανέτ ἀρνήθηκε. Ἐμείνε μόνον γλυ-κειὰ καὶ χαριτωμένη καὶ φευγαλέα σὰν τὰ ὄνειρα.

Στὸ Παρίσι συνήντησε ἕνα Ἀμερικανὸ ναύτη. Τὸν συνήντησε σὲ ἕνα χαριτωμένο παλὸ καφενεῖο, στὸν Σηκουάνα. Τὴν κύτταξε φωνάζοντας μὲ ἐκπληξη καὶ ἐν-θουσιασμὸ συγχρόνως: «Θεέ μου, τί εὐχά-ριστο ποὺ εἶναι νὰ βλέπῃ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο γνωστὸ του!». Καὶ ἡ Τζανέτ πῆγε κοντά του καὶ μίλησε μαζί του γιὰ τὴν Ἀμερική περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα.

Στὴν Μαδρίτη ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς φυλῆς τοῦ Μαρόκου περνοῦσε τίς νύχτες του κά-νοντας σερενάτες κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό τῆς κατὰ τὸ παλὸ ἰσπανικὸ ἔθιμο. Ποτὲ δὲν τὴν εἶχε δῇ στὴν σκηνή. Δὲν ἤξερε τίποτα γιὰ τὴν φήμη τῆς. Ἦξερε μόνον ὅτι ἦταν ἕνα ἐξάισιο μικροκαμωμένο κο-ριτσάκι, γιὰ τὸ ὁποῖον θὰ ἔδινε εὐχαρί-στως τὴν ζωὴ του.

Καὶ ἡ Τζανέτ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἰταλία. Ἐκεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημότερους νέους συγγραφεῖς πούλησε τὸ σπίτι του καὶ τὰ ὑπάρχοντά του γιὰ νὰ μπορῇ ταξιδεύον-τας νὰ βρισκεται συχνότερα κοντὰ στὴν Τζανέτ. Ἐκεῖνη τὸν γνωρίζει ἀπόλυτα.

Είναι όμως η ήρωϊς έπτά μυθιστορημάτων του.

Καί αυτό συμβαίνει παντού. Είναι το χαϊδεμένο παιδί όλων των σκηνοθετών και των διευθυντών, που την περιποιούνται όσο μπορούν και φοβούνται να εργασθούν λίγο περισσότερο μήπως κουρασθή ή Τζανέτ:

—“Αν είσθε κουρασμένη, Τζανέτ, γυρίζουμε την σκηνή αυτή αύριο, δεν πειράζει!”

Καί το πιο άστοχο από όλα αυτά είναι ότι κανείς δεν μπορεί να εργασθῇ, τόσο πολύ και τόσο σκληρά όσο η Τζανέτ. Είναι μια καστανή Μαίρη Πίκφορντ, όταν πρόκειται για μια έμπορικῇ υπόθεση, είναι μια πολύ λικανή μοντέρνα γυναικούλα, που μπορεί θαυμάσια να φροντίσῃ γιὰ τὸν έαυτό της. Είναι όμως αρκετά ξευπηνη, ώστε να μην αφήσῃ ποτέ κανέναν άνδρα να τὸ καταλάβῃ αὐτό.

Τὰ νέα κορίτσια θὰ είχαν πολλά να διαχθῶν από τὴν Τζανέτ σχετικά με τὸν τρόπο πὸν κατακτάνται οἱ άνδρες.

—“Όταν θέλετε να κατακτήσετε έναν άνδρα, πρέπει αμέσως να τοῦ δώσετε τὴν πρώτη θέση, μὸς εἶπε ἡ Τζανέτ. Ἀφήστε τον να μιλή γιὰ τὴν δουλειά του. Οἱ περισσότεροι άνδρες είναι πὸν ενδιαφέροντες όταν μιλοῦν γιὰ τοὺς ένθουσιασμούς των. Δὲν νομίζω όμως ὅτι τοὺς ἀρέσει ὁ τύπος τῶν κοριτσιῶν πὸν ἀπαντᾷ μόνον «μάλιστα». Τοὺς ἀρέσουν οἱ ξευπνες ἐρωτήσεις καὶ οἱ ξευπνες ἀπαντήσεις ὅπου τὸν ὅρον να μὴν μπαινῇ σ' αὐτὲς καμμία προσωπικὴ νότα.

»Γιὰ μένα, ένας άνδρας είναι γοητευτικός ὅχι γι' αὐτὰ πὸν κάνει ἀλλὰ γιὰ ὅσα δὲν κάνει. Αὐτὰ κυρίως ἀναδεικνύουν τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ τὴν λεπτότητά του: “Όταν κρατῇ τὰ μυστικά πὸν τοῦ ἐμπιστεύτηκαν, όταν δὲν λείει ψέμματα πὸν μπορεί να πῇ, όταν δὲν κάνει ὀρισμένα πράγματα πὸν θὰ μπορούσαν πιθανῶς να πληγώσουν έναν τρίτο.

»Εἰλικρινῶς πιστεύω ὅτι ὁ άνδρας πρέπει να είναι μᾶλλον ένα σκαλοπάτι ψηλότερα ἀπὸ διανοητικῆς ἀπόψεως ἀπὸ τὴν γυναίκα πὸν πρόκειται να πάρῃ. Δὲν μὸς ἀρέσουν οἱ ὀπισθοδρομικοὶ άνδρες, οὔτε στὸ χορδ, οὔτε στὸ ντύσιμο, οὔτε στὴν συνδιάρθρωση! Δὲν θὰ θέλα να παντρευτῶ τὸν τύπο τοῦ άνδρὸς πὸν αὐτονόως τραβᾷ τὸν ἴδιο δρόμο, γιὰτὶ τὸ ἔκανε αὐτὸ ἐπὶ πολλὰ χρόνια.

»Δυὸ οὐσιώδη προσόντα γιὰ τὸν άνδρα πὸν μ' ἀρέσει είναι να είναι διασκεδαστικός καὶ ἐπιεικής: να είναι ἐπίσης ὀψηλός, πολὺ ὀψηλός, φυσικά. (Δὲν είναι καὶ πολὺ δύσκολο να φαίνεται κανεὶς ὀψηλός κοντὰ στὴν Τζανέτ πὸν είναι ἡ ἑδία τόσο κοντῇ). Θὰ μὸς ἄρεσε να είναι λίγο ἐπιβλητικός. Πρέπει ἀκόμη να είναι καλός. Νὰ ἀγαπᾷ τὴν θάλασσα καὶ να ἀνεβαίνῃ στὴν κορυφὴ ἑνὸς βουνοῦ γιὰ να δῇ τὸ ἡλιοβασιλεμμά. Καί τέλος να μὸς ἔχει ἐμπιστοσύνη..

“Εἶται ἔχετε τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀνδρὸς τῶν Ὀνειρῶν τῆς Τζανέτ.

□ □

—Ποὺ νομίζετε ὅτι βασίζεται ἡ δημοτικότητα ἑνὸς κοριτσιοῦ; ρώτησα τὴν Τζανέτ.

—“Όταν ξέρῃ να δείχνεται εἰλικρινῆς καὶ πραγματικὴ φίλῃ με τοὺς άνδρες, μὸς ἀπῆντησε αμέσως. Καί αὐτὸ δὲν είναι τόσο ὀυκόλο ὅσο νομίζετε. Πρέπει να ξέρετε να μοιράζεστε τὰ συμφέροντά τους

καὶ τὶς ἐλπίδες τους καὶ τὶς ἀγωνίες τους, καὶ να σᾶς ἀνταποδίδουν τὸ ἴδιο κι' αὐτοί.

Τώρα ἡ Τζανέτ ἐτοιμάζει δυὸ φιλμ συγχρόνως γιὰ τὴν Φόξ. Καὶ οἱ άνδρες ὅλου τοῦ κόσμου περιμένουν ἐναγωνίως να ξαναῖδουν τὸ εἶδωλόν τους.

□ □

Ἡ Τζανέτ Γκαλίνφορ είναι ὁ πραγματικός τύπος τοῦ Συνηθισμένου Κοριτσιοῦ, θέλω να πῶ ὅτι ἔχει προσόντα πὸν ὅλα τὰ συνθηθισμένα κορίτσια μπορεί να τα ἔχουν. Καί όμως, παρ' ὅλα αὐτὰ είναι ἡ πὸν δημοφιλὴ στὰρ σὲ ὅλη τὴν Ἀμερικῇ. Δὲν φορεῖ οὔτε ἐξάσια μοντέλλα φερμένα ἀπὸ τὸ Παρίσι, δὲν ἔχει καμμία βύλλα ἐξωτικῆς ὀμορφιάς με μαρμαρένιες δεξαμενές, οὔτε ἔχει κανένα στρατὸ ἀπὸ μασοῦζ να περιποιοῦνται τὴν κολλομένη της, οὔτε γαλλίδες καμαριέρες να ἀρωματίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα καίοντας βαρειά μύρα.

Δὲν ἔχει κανὴ ἡ Τζανέτ μιὰ προσωπικὴ της καμαριέρα. Ἐχει τὴν Φάνυ, τὴν μαγειρίσσα πὸν είναι μαζί της χρόνια ὀσκληρὰ καὶ κάνει τὰ ὀραιότερα ἱταλικά μακαρόνια καὶ τὰ ὀραιότερα γλυκίσματα τοῦ κόσμου. (Τώρα πῶς ἡ Τζανέτ κατορθώνει να μὲν πενήντα δυὸ κιλά με μιὰ τέτοια καλὴ μαγειρίσσα, είναι ένα ἀπὸ τὰ μεγάλα μυστήρια τῆς ζωῆς γιὰ μένα!) Ἐχει ἐπίσης τὸν Κλιφορντ, ὁ ὀποῖος ὀδηγοῦσε τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο πὸν ἀγόρασε ἡ Τζανέτ στὰ 1928 καὶ μὲν ἀκόμη στὴν ὕπηρεσία της ὡς σωφὲρ καὶ ὡς ὀικόνόμος. Αὐτὸ είναι ὅλο τὸ προσωπικὸ της. Οὔτε γραμματεῖς, οὔτε βαλέδες.

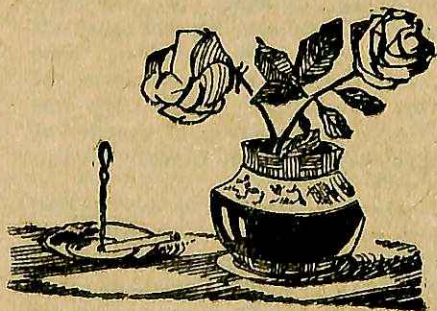
Ἐχει ένα ὀραῖο ἀνετο σπῆτι χωρὶς καμμία ἐξωφρενικὴ πολυτέλεια καὶ δυὸ ἐξοχικά σπιτικά, τὸ ένα στὴν Καλιφόρνια καὶ τὸ ἄλλο στὴ Χαβάι. Ἐχει τρεῖς σκύλους: τὸν Ντίμυ, τὸ Σπότυ καὶ τὸν Τζόκ.

—Ὑποθέτω, μὸς ἔλεγε μιὰ μέρα πὸν καθόμασταν στὴν βεράντα τοῦ ἐξοχικοῦ της σπιτιοῦ, ὅτι ἡ ἀπλοῦστατη αὐτὴ ζωὴ μὸς δὲν ταιριάζει με τὴν ζωὴ μιὰς στάρ. Ἰσως θὰ ἔπρεπε να κάνω κάτι διαφορετικὸ...

Τὴν ἴδια ὀμως ἐκείνη στιγμή κτύπησε τὸ τηλέφωνο καὶ χωρὶς να θέλω ἄκουσα τὴν Τζανέτ να ἀρνῆται τὴν πρόσκληση σὲ δείπνο ἑνὸς ἀπὸ τοὺς «Ἀρχόντας» τοῦ Χόλλυγουντ, ὀπου θὰ παρευρίσκοντο ὀλες οἱ διασημότητες τῆς κινηματογραφουπόλεως, μόνον καὶ μόνον γιὰτὶ ἔχει ὀποσθεθῇ σὲ μιὰ ὀδιόθετη φίλῃ της να τὴν ἐπισκεφθῇ ἐκείνο τὸ βράδυ.

Ἡ Τζανέτ δὲν ἔχει ἀνάγκη να κάνει τίποτα διαφορετικὸ, σκέφθηκα. Θὰ ἦταν ἀδύνατο να γίνῃ ποτὲ καλλίτερη ἀπὸ ὅ,τι είναι...

ΤΖΕΡΡΥ ΛΑΙΗΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΚΡΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΜΕΛΕΤΤΑ

Ὁ γνωστότατος Ἰταλὸς κριτὸς κ. Οὔγκο Ὀζέτι, δέχθηκε μιὰ μέρα τὴν ἐπίσκεψη ἑνὸς ζωγράφου, τὸν ὀποῖο δὲν ἔχει περιποιηθῇ καὶ τόσο, σὲ μιὰ κριτικὴ του.

Ὁ ζωγράφος ἄρχισε να τοῦ παραπονεῖται καὶ τέλος κατέληξε στὸ ἔξης συμπέρασμα: —Γιὰ να μπορέσῃ να κρίνῃ κανεὶς ὀπως πρέπει ένα ζωγραφικὸ ἔργο, πρέπει νάνα ὁ ἴδιος ζωγράφος. Καὶ ἐσεῖς δὲν είσθε ζωγράφος, ἐφόσον τουλάχιστον, γνωρίζω...

—Πιθανόν, ἀγαπητέ μου κύριε, ἀπάντησε με μιὰ λεπτὴ εἰρωνεία ὁ Ὀζέτι, ἀλλὰ ἂν καὶ δὲν ὕπηρεα ποτὲ μου ἐπίσης κῆττα, μὸς ἂν τούτοις να κρίνω ἂν μιὰ ὀμελέττα είναι καλὴ ἢ κακὴ!...

□ □

Ο ΤΑΛΕΥΡΑΝΔΟΣ ΚΑΜΝΕΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ὁ μεγάλος Ταλεϋράνδος ἔχει μιὰ φοβερὴ ἀντιπάθεια στὶς δηλώσεις, δὲν συνήθιζε δὲ ποτὲ να ἀνακοινῶν τίποτε.

Μιὰ μέρα τὸν πλησιάζει βγαίνοντας με τὸν Ἀγγλὸ ὕπουργὸ τῶν ἐξωτερικῶν ἀπὸ μιὰ συνδιάσκεψη, πὸν ἔχει γίνῃ στὸ Λονδίνο, μιὰ ὕψηλῃ βρεταννικὴ προσωπικότης καὶ τὸν ρωτᾷ:

—Τέλος πάντων, ἐξοχώτατε, τί ἔγινε; —Μιὰ διάσκεψη τριῶν ὀρών καὶ ἑνὸς γυτάρτου, ἀκριβῶς, μιλῶρδε μου! ἀπάντησε σοβαράτατα ὁ Ταλεϋράνδος.

□ □

Ο ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΟΣ ΘΕΑΤΗΣ

Ἐνα βράδυ ὁ Βολταῖρος, ὁ πνευματωδὲς στερος ἴσως ἀπὸ τοὺς Γάλλους συγγραφείς, παρακολουθοῦσε ένα ἔργο στὴν Ὀπερα τοῦ Παρισιοῦ. Ἐνῶ ὀμως στὴν σκηνὴν ὀρισκόνταν ὁ διάσημος μπάσος Τεβενάρ, ένας θεατῆς, πὸν καθότανε διπλὰ στὸν Βολταῖρο ἄρχισε να τὸν ἀκομπανιῶν «ο ὁ τ ο β ὁ τ σ ε».

Τοῦ κᾶκου ὁ Βολταῖρος περιμένε να σωπάσῃ ὁ μουσὸληπτος διπλανός του.

Ἐκνευρισμένος πᾶ ὁ Βολταῖρος, ἔκανε μιὰ ζωερὴ κίνηση ἀποδοκιμασίας πρὸς τὴν σκηνή.

—Τί ἔχετε, κύριε; τὸν ρωτᾷ ὁ...ἀκομπανιατέρὸ τοῦ Τεβενάρ.

—Εἶμαι καταφορτικισμένος, κύριε, μ' αὐτὸν ἐκεῖ τὸν κρεμανταλά—κι' ἔδειξε τὸν διάσημο καλλιτέχνη—πὸν δὲν μ' ἀφήνει με τὶς ἀγροιοφωνάρες του ν' ἀκούσω τὸ τραγοῦδισας!

□ □

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΩΣ ΓΚΑΦΑΤΖΗΣ

Ὁ Μεγάλος Ναπολέων, ἦταν ὡς γνωστὸν καὶ μεγάλος γυναικάς. Ἦταν ὀμως πολὺ ἀδέξιος ὡς κατακτητῆς γυναικείων καρδιῶν καὶ θὰ ἔχει διαρκῶς ἀποτυχίες, ἂν δὲν τὸν ἔσωζε ἡ ἰδιότης του.

Ὑπῆρχαν ὀμως καὶ μερικὲς κυρίες πὸν δὲν τοῦ χάριζαν κάστανά.

Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτῆς, τὴν Κα Τεργιέ, ἔκανε μιὰ μέρα τὸ ἔξης... γκαφοειδὲς κομπλιμέντο, θέλοντας να ἐκθειάσῃ τὸ ὀραῖο της ἀνάστημα:

—Κυρία μου, σᾶς θαυμάζω γιὰ τὸ ὀραῖο σας παράστημα, ὀν ένα γρεναδιέρο μου.

Καὶ ἡ Κα Τεργιέ, χωρὶς να χάσῃ καιρὸ:

—Μὲ κολακεύετε, Μεγαλειότατε. Τὸ ἴδιο μὸς ἔλεγε χθὲς καὶ ἡ Μαλανία ἡ μαγερισσά μου!

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΤΥΧΟΔΙΟΚΤΡΙΑΣ

Κόρα Πηρλ

Η ΕΧΘΡΑ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἡ «Ἐβδομάς» ἐδημοσίευσε πρὸ καιροῦ ένα σύντομο σημείωμα γιὰ τὴν Κόρα Πηρλ. Σήμερα θὰ δώσουμε πὸν ἐκτεταμένον τὴν ζωὴ τῆς περιφημῆς αὐτῆς τυχοδιόκτριας πὸν δὲν ὕπηρε μόνον μιὰ ἀδιὰβολογυναικά, ἀλλὰ στᾶθηκε σ' ὅλο της τὸν βίο μιὰ ἀδυσώπητῃ ἔχθρᾳ τοῦ άνδρικοῦ φύλου. Αἰσθανόταν ἀνέκφραστη χαρὰ να βασανίζῃ τοὺς άνδρες πὸν ἡ μοῖρα ἔφερε στὸ δρόμο της.

ἡ

Κόρα Πηρλ γεννήθηκε στὸ Πλάιμουθ κι' ἔχει δεκαπέντε ἀδελφὰ! Πατέρας της ἦταν ὁ μουσικοδιδάσκαλος Οὔλλιαμ Κρούτς.

Μιὰ μέρα τοῦ Φεβρουαρίου, πὸν ἡ Κόρα ἄχε κλείσει τὰ δεκατέσσερα χρόνια της, καλοστολίσθηκε, φόρεσε τὰ «κυριωκάκινα» της κι' ἐτοιμάσθηκε να πάῃ πρῶτα στὴν ἐκκλησία καὶ ὀστερα στὴ γιαιγιά της.

Δεκατέσσερα χρονῶν, ἡ μὲς Ἐλισάβετ Κρόντς ἦταν ἑνὰ τὴν πῆ κανεὶς στὸ ποτήρι. Πρῶτα ἀνεπτυγμένη σωματικῶς, φαίνονταν σωστὴ γυναίκα. Μὲ τὸ προσευχητῆριο στὸ χέρι, προχωροῦσε στὸν δρόμο, ὀταν ἔκανε τὴν μοιραία συνάντησή.

Ἡ κοκκινωσκουφίτσα περπατοῦσε καὶ θεόθηκε ἔαφνικὰ ἀντιμέτωπη με τὸν κακὸ λῆκο, πὸν ἐκείνη τὴν μέρα ἐμφανίζονταν ὀπὸ τὴν μορφή τοῦ κ. Σῶντερς, ἐμπόρου ἀδαμάντων, ἑνὸς κοίλαρᾷ καὶ ἀσυνειδήτου τύπου, πὸν ὅλοι τὸν ἐκτιμοῦσαν... γιὰτὶ ἦταν πλούσιος!

Ὁ κ. Σῶντερς πλησίασε τὴν μικρή:

—Ποῦ πᾶς λοιπόν, παιδί μου;

—Στὴν ἐκκλησία κι' ὀστερα στὴν γιαιγιά μου, κύριε.

—Ἡ γιαιγιά σου μένει αὐτὴ τὴν συνοικία;

—Ὀί! Ὀί, κύριε.

Ὁ ἑνάρετος καὶ σεβάσιμος κ. Σῶντερς καίλαβε πῶς δὲν ἔπρεπε να χάσῃ οὔτε στιγμή.

—Παιδί μου, να σὲ συνοδεύσω, εἶπε. Οἱ δρόμοι τοῦ Πλάιμουθ είναι τόσο ἐπικίνδυνα αὐτὴ τὴν ὀρα. Ἐξ ἄλλου, εἶμαι δέβαιος πῶς σοῦ ἀρέσουν τὰ γλυκίσματα καὶ στὴν γωνιά είναι τὸ καλλίτερο ἔφαροπλάστειο πὸν ὕπηρει σὲ ὅλη τὴν Ἀγγλία.

Ἡ Ἐλισάβετ χαμογέλασε, κοκκίνησε καὶ δὲν ἀποκρίθηκε. Ἡ ἀλήθεια είναι πῶς ἀγαποῦσε πολὺ τὰ γλυκιά.

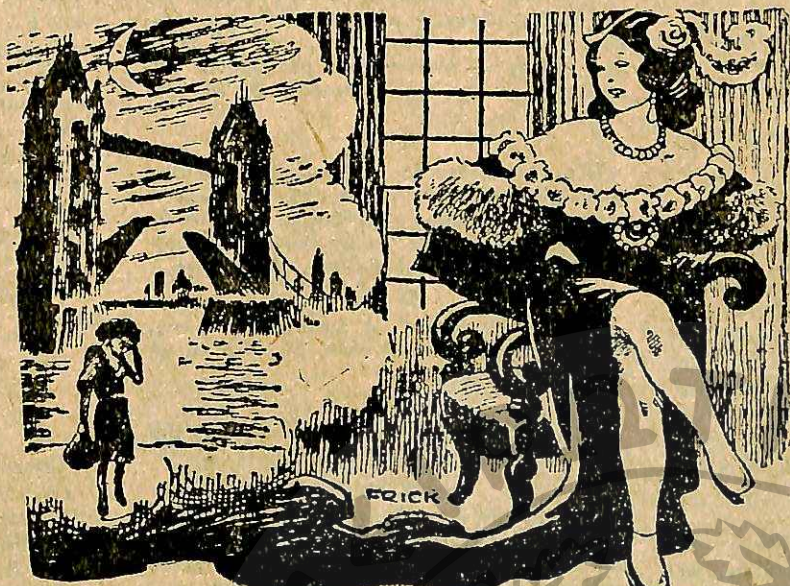
Ἐτοί, ὁ «ἀγαθός» κ. Σῶντερς δὲν δυσκολεύτηκε να παρασύρῃ τὴν μικρούλα σ' ένα δωμάτιο καὶ να τὴν ἀποπλανήσῃ.

...Τὴν ἐπομένη, ἡ Ἐλισάβετ, ὀταν συνήλθε ἀπ' τὴν φοβερὴ της περιπέτεια, ἀλφασον να γίνῃ κι' αὐτὴ ἀπὸ τὶς κομπλιμέντες ἐκείνης γυναικῆς. Ἀφοῦ πέρασαν μερικὲς μέρες, ὁ Μπρούκελ, τρελλὰ πάντοτε ἐρωτευμένος μαζί της, τῆς πρότεινε να τὴν πάρῃ στὴν Ἀγγλία...

—Ἀγαπητέ μου, θὰ ἐπιστρέψω μόνος σου στὸ Λονδίνο...

μὸς κ. Σῶντερς ἔχει ἀφήσει ἀπάνω στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιοῦ πέντε λίρες! Πέντε λίρες, ὀλόκληρος θησαυρός! Ἡ Ἐλισάβετ θεόθηκε μιὰν ἄθλια πολυκατοικία, ὀπου νοίκιασε ένα ἐλεεινὸ δωμάτιο, φτωχότατα ἐπιπλωμένο. Τὶ παράξενη ἀρχὴ τῆς ζωῆς ἐκείνης πὸν ἐμελλε να γίνῃ ἀρχότερα μιὰ βασίλισσα τοῦ Παρισιοῦ, νάχη στὴν κατοχὴ τῆς πολυτελῆς μέγαρος, πλούσια ἀμάξια, ὕπεροχα κοσμήματα—γιὰ τὴν γυναίκα πὸν θὰ σκλάβανε κάτω ἀπὸ τὴν δεσποτικὴ καὶ καπιταλιστικὴ θέλησή της πρίγκιπες, δούκες, ὀλόκληρη τὴν αὐτοκρατορικὴ Αὐλή...

Καὶ γιὰ να διακόψῃ πὶ κάθε σχέση μετὸ παρελθόν, διᾶλεξε ένα ὀραῖο ὄνομα πὸν θὰ γινόταν σύντομα διάσημο στὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες τῆς δεύτερης γαλλικῆς Αὐτοκρατορίας. Ἡ μὲς Κρόντς δὲν ὕπηρε πᾶ: ἔχει

Καὶ ἀναπολοῦσε τὸν δρόμο πὸν ἔχει διατρέξει.

γεννηθῇ ἡ Κόρα Πηρλ!

□ □

Ἡ Κόρα δὲν συλλογιζόταν τώρα παρὰ τὸ πῶς θὰ ἔφευγε τὸ ταχύτερο ἀπ' τὴν Ἀγγλία γιὰ να πάῃ στὸ Παρίσι, τὴν πρωτεύουσα τῆς τρέλλας, τῆς μέθης καὶ τῆς ἡδονῆς.

Ἐνας φίλος της, ὁ Οὔλλιαμ Μπρούκελ ἀνέλαβε να τῆς ἱκανοποιήσῃ αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία. Οἱ δυὸ ἔρασαν, πὸν ἔχον ἐφοδιασθῇ μ' ένα διαβατήριο στὸ ὀποῖο ἡ Κόρα φειγόρα ὡς «σύζυγο» τοῦ Μπρούκελ, ἔφυγαν μαζί γιὰ τὸ Παρίσι. Ἐπισκέφθηκαν τὸ Πάνθεον, θαύμασαν τὴν λιμνούλα τοῦ Κερμαϊκού ὀπου ἐπαίζαν τὰ χρυσόψαρα! Ἀπάνω ἀπ' τὴν Ἀψίδα τοῦ Θριάμβου, ἡ Κόρα εἶδε τὰ πλούσια ἀμάξια να μεταφέρουν στὰ Ἡλύσια Πεδία τὶς κομφεδομένες καὶ τοὺς δανδῆδες. Μέσα τῆς πῆρε τὴν ἀμετάκλητὴ ἀπόφαση να γίνῃ κι' αὐτὴ ἀπὸ τὶς κομπλιμέντες ἐκείνης γυναικῆς. Ἀφοῦ πέρασαν μερικὲς μέρες, ὁ Μπρούκελ, τρελλὰ πάντοτε ἐρωτευμένος μαζί της, τῆς πρότεινε να τὴν πάρῃ στὴν Ἀγγλία...

—Ἀγαπητέ μου, θὰ ἐπιστρέψω μόνος σου στὸ Λονδίνο...

Μάταια ὁ Οὔλλιαμ ἐπέμεινε, ἱκέτευσε, ἔκλαψε, ἡ Κόρα ἔμεινε ἀσυγκίνητη. Καὶ στὸ τέλος, ἔξοκισε τὸ διαβατήριό της κομμάτια—κομματάκια.

—Φύγε, Οὔλλιαμ: ἐγὼ νοιώθω πῶς πὸν θενὰ δὲν θὰ εἶμαι πὸν εὐτυχισμένη ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Κι' ὁ Μπρούκελ ἔφυγε ἀπαρηγόρητος. Ἡ Κόρα Πηρλ ἔχει τὸ πρῶτο θῦμα της: ἡ ἐκδίκησὴ ἀρχίζει.

Ἐνας χρονικογράφος τῆς ἐποχῆς τὴν περιγράφει ἐτοί: ἀγγλικῆς καταγωγῆς, ἀγγλικὸς χαρακτήρος καὶ ὕφους, ἔχει τὸ πρῶτο ὀργατίδιο, χρυσοκόκκινα μαλλιά, ἀνύσσωπο ἐργατίδιο, χρυσὸ πρόφορᾷ, φανὴ βραχνή, τρόπους ἐξαιρετικὰ πρόστυχους. Ἰππευε ὀμως μιὰ χαρὰ κι' ἔχει ένα ἀγαλματένιο κορμί. Δεγόταν τοὺς ἐπισκέπτες τῆς με ἀδαμιάς περιβολή! Ἀπότομη καὶ δάναυση, διεύθυνε τοὺς φίλους τῆς με τὸ μαστίγιο στὸ χέρι καὶ δὲν ἀργοῦσε καθόλου να τοὺς βρίζῃ μπρὸς σ' ὅλο τὸν κόσμο: μὴν ἔχνοῦμε πῶς ἦταν ἡ Κόρα, ἡ ἔχθρᾳ τῶν άνδρῶν!

Σὲ λίγο βρισκόταν σὲ ὀλη τὴν δόξα καὶ τὰ μεγαλεῖα της. Ἐδῶκε 50.000 φράγκα τὸν μήνα. Οἱ φίλοι της ἀκριβοπληρωσαν τὰ χᾶδια της: κι' αὐτὸ ἦταν μιὰ ἐκδίκησὴ της! Ἀναπολοῦσε τὸν δρόμο πὸν ἔχει διατρέξει: ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πὸν μικρὸ καὶ ἐγκαταλειμμένο κορίτσι ἔχει ἀφήσει τὸ σπῆτι της.

□ □

Ἐκείνο τὸ βράδυ στὸ περιφημο «Καρὲ Ἀγγλία», ἦταν ζωερὰ κίνησις. Μιὰ κυρία τῆς ἀελαφρῆς ἀριστοκρατίας, ἡ Μαργαρίτα Μπλανκὴ πὸν ἔχει τὴν εὐνοία τοῦ αὐτοκράτορος διηγούταν πῶς ἔχει γνωρίστῃ με τὸν Ναπολέοντα τὸν Γ': καὶ πῶς πῆγανε περίπατο, μόνη. Ἐνα βράδυ στὸ πάρκο τοῦ Σαιν-Κλου, ἔστασε ἡ καταγλιδα.

Κατεφυγε κάτω ἀπὸ ένα δέντρο. Καθὸς βρισκόταν ἐκεῖ, τουρτουρίζοντας ἀπ' τὸ κρυφὸ, κατατρομαγμένη, εἶδε τὸν Ναπολέοντα να ἐπιστρέφῃ με τὸ ἀμάξι του. Ἡ Μαργαρίτα ὀποκλήθηκε με σεβασμὸ κι' ὁ αὐτοκράτωρ, βλέποντας μιὰ νέα κι' ὀμορφὴ γυναίκα σ' αὐτὰ τὰ χᾶδια, τῆς ἔρριξε τὸ σέπασμα πὸν ἔχει στα γόνατά του καὶ συνέχισε τὸν δρόμο. Τὴν ἐπομένη, ἡ Μαργαρίτα πῆγε πῆμο του. Τὴν ἐπομένη, καθὼς δὲ ὁ Ναπολέων βῆσσε τὸ σέπασμα... καθὼς δὲ ὁ Ναπολέων βῆσσε τὸ σέπασμα τοῦ γούστου του... τὴν κράτησε τὴν θεήκη τοῦ γούστου του... τὴν κράτησε.

Ὀλες οἱ ὀμορφες ἔκνογαν με θαυμασμὸ. Οἱ εὐθῆμοι ὀμως θαμώνες τοῦ ρεστορᾶν περιμέναν μιὰ ἄλλη «σουπερίε» πὸν τοὺς ἔχει ὀραία Κόρα Πηρλ ἔχει στοιχηματίζει να μπῆ μέσα στὸ ρεστορᾶν με τὸ καινούργιο της ἀμάξι... καὶ περιμέναν να ἀπολαύσουν τὸ πρῶτοφάνες αὐτὸ θέαμα.

Σαφνικά, λίγο πρίν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἡ πόρτα ἀνοίχθηκε διάπλατα κι' ὁ αὐτὸς ντ' διὲλ ἀνήγγειλε:

«Ἡ κ. Κόρα Πηρλ!».

Ἐκείνη κρατώντας ἐνυμένους με κατὰ λεπτότητα καὶ πολυτελέστατα ἑνὸς...

πρίγκιπα, τον επίσημο έραστή της και τον νεαρό Μ... γόνου αριστοκρατικής οικογενείας, μπήκε μέσα αγέροχα!

Άραγε η Κόρα να είχε κερδίσει το στοίχημά της; Αυτό συζητούσαν στα διάφορα τραπέζια, εκείνη όμως δεν έδειχνε το παραμικρό ενδιαφέρον. Η τύχη της Μαργαρίτας Μπεναντζέ την έκανε πολύ άκεφη. Ός συμπλήρωμα της άκεφιάς της ήθελε κι' η δήλωση του νεαρού Μ... ότι εγκατέλειπε τα «ήνια» γιατί τον περίμενε μια σπουδαία υπόθεση στο σπίτι του.

Έκνευρισμένη, η Κόρα ζητούσε κάπου να ξεσπάσει. Ξαφνικά, άκουσε στο διπλανό τραπέζι, τον πλουσιώτατο Ρώσο ευπατρίδη Ντεμίντοφ να καλαμπουρίζει για το μαργαριταρένιο κολλιέ της:

—Αυτά τα μαργαριτάρια είναι πολύ δημοφιλή και πολύ ψευτικά για ένα αληθινό μαργαριτάρι!

(Ο Ντεμίντοφ έπαιξε εδώ με τις λέξεις γιατί άγγλισε Πηλ σημαίνει μαργαριτάρι).

Τότε η Κόρα του έδωσε μια πλαστονιά στο κεφάλι κι' ύστερα έσπασε το κορδόνι των μαργαριταριών της που σκορπίστηκαν στο χαλί:

—Τώρα, μαζέψτε τα μαργαριτάρια! του είπε επιτακτικά. Θά ήθελε ότι δεν είναι ψεύτικα και μπορείτε να φυλάξετε ένα να το κάνετε καρφίτσα για την γραβάτα σας, για να με θυμάστε!

Κι' ο πρίγκιψ Ντεμίντοφ, ύπνωτισμένος απ' την ασύγκριτη γοητεία της Κόρας, έσκυψε άμילτος και μαζέψα τα μαργαριτάρια...

Τα γέλοια στο «Καφέ Άγγλαί», είχαν πάψει...

Κάποτε, η Κόρα Πηλ δέχτηκε να λάβει μέρος στην έκθεση του «Ορφένος», στον ρόλο του Έρωτος. Στην προμερία, όλοκληρο το κοσμικό Παρίσι, είδε την Κόρα σχεδόν όλογυμνη, ντυμένη μονάχα στα διαμάντια. Όταν όμως αυτή άρχισε να τραγουδά με την αγγλική προφορά της... το κοινόν όμως την σφύριξε και την έκανε ν' άπαρηγοηθί για πάντα το θέατρο! Όταν η άποτυχία αυτή όχι μόνο δεν έβλαψε την Κόρα, αλλά μεγάλωσε ακόμη περισσότερο τη σήμη της.

Η Κόρα Πηλ όμως εξακολουθούσε το σχέδιό της. Κατόρθωσε, με τον καιρό, να κατακτήσει τον πρίγκιπα Ναπολέοντα, ξάδελφο του Αυτοκράτορος. Το είδυλλίο τους, γεμάτο τσακωμούς και συμπληρώσεις, βάσιζε ως τον πόλεμο του 1871. Μετά την καταστροφή όμως, ο Ναπολέων αποφάσισε να διακόψει: «Δεν χωρεί κανένας διασταγμός μπροστά στο καθήκον. Παίρνω την απόφασή μου θυσιάζοντας σε, θυσιάζοντας την εύτυχία μου, αφού το απαιτεί η περίστασις».

Ύστερα απ' τον πρίγκιπα κι' άλλοι, δοῦκες, κόμητες ή βαρώνοι έκαναν την θητεία τους στο πλευρό της Κόρας... για να μαθηθούν σαν κοτόπουλα και να ικανοποιήσουν το άμείλιτο μίσος της.

Μετά την απόπειρα αυτοκτονίας του 'Αλεξάνδρου Ντυβάλ γιατί δεν μπόρεσε να κατακτήσει τον έρωτά της, η Κόρα Πηλ έξωρίστηκε απ' την Γαλλία. Ξαναγύρισε αργότερα για να γράψει τα «Απομνημονεύματά» της μόνη κι' εγκαταλειμμένη.

Στις δυσμέσ του βίου της, αξιοθρήνητο πιά ναυάγιο, δεν έπανε να λήη περήφανα: «Ποτέ μου δεν άπάτησα κανέναν, γιατί ποτέ δεν άντακα σε κανέναν...»

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Τώρα που ξαναρχίζουν τα μαθήματα των σχολείων, δεν θεωρούμε άσκοπο να παραθέσουμε εδώ μερικές πολύτιμες υποθήκες ενός μεγάλου Άγγλου παιδαγωγού για το παιδί και την ανατροφή του. Οι γονείς ας τις προσέξουν.

Η πρώτη ιδιότητα που πρέπει να αναπτυχθί στο μικρό παιδί είναι η παρατήρηση. Είναι πιο σπουδαία από το να μάθι να διαβάει ή να γράφει. Ένας καλός εκπαιδευτής θα έπρεπε να μάθι στο παιδί να παρατηρή, προσεκτικά.

Η σχολική ύλη που μαθαίνει ένα παιδί ως τα δώδεκα—δεκατρία χρόνια του, είναι πολύ πιο απαραίτητη στην ζωή του από αυτά που μπορεί να μελετήσει αργότερα. Αποτελεί την βάση της σπονδυλικής στήλης, ας πούμε της εκπαιδευτικής καθέως μας. Αν δεν την κατέχει κανείς καλά, ή λοιπή εκπαίδευσις είναι άνοφελι και δεν μπορεί σχεδόν να υπάρξει.

Το παιδί δεν είναι μόνον ένα πνεύμα για το όποιον μόνον η μόρφωση έχει σημασία. Είναι ένα σώμα, ένας νους, και μια ψυχή που πρέπει να αναπτυχθούν με άρμονία φυσικώς, ψυχικώς και διανοητικώς συγχρόνως.

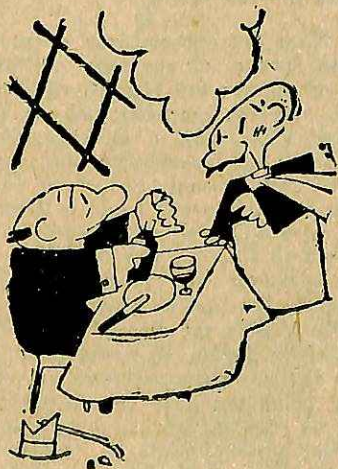
Ένας εκπαιδευτής θα τρώαζε αν μπορούσε να υπολογίσει τον αριθμό των λέξεων που μεταχειρίζεται άπευθυνόμενος στους μαθητάς του και τις όποιες ένεινοι δεν καταλαβαίνουν ή καταλαβαίνουν έσφαλμένα.

Γονείς μην κάνετε τα παιδιά σας θεούς, την στιγμή που είναι τόσο δύσκολο να τα κάνετε ανθρώπους.

Γονείς, ανατρέφετε τα παιδιά σας για τον εαυτό τους και όχι για σας.

Δεν υπάρχουν καλά και κακά επαγγέλματα. Κάθε επάγγελμα είναι καλό για κείνον που το ξέρει καλά. Κάθε επάγγελμα είναι κακό για κείνον που το ξέρει άσχημα.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΑΚΟΥ

—Αυτό το κρασί είναι απαίσιο! Άκόμα και η τάπα του μπουκαλιού βρωμά...

—Έχετε δίκιο, κύριε... Πάω άμέσως να φέρω μια άλλη τάπα...

Μαρσεγιέζικες ιστορίες

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΟΛΙΒ... ΜΥΓΧΑ-
ΟΥΖΕΝ

Ο Μάριος και ο Όλιβ μιλούν για κυνήγι.

Όλιβ.— Πέρου, κυνηγοῦσα τίγρεις στις Ινδίες. Ένα βράδυ, γυρνούσα στην κατασκήνωσή, όποτε σε μια καμπί, βρίσκει φάτσα με δυο πελώριες τίγρεις! Το πιο σπουδαίο δε ήταν ότι δεν είχα παρά ένα μονάχα φυσιγγίο! Ετοιμάζω όμως το όπλο μου, σκοπεύω και τραβώ. Μπάμ! Χριστός και Παναγιά, Μάριε, και οι δυο οι τίγρεις πέφτουν άμέσως κάτω ξερές! Ξέρεις τι είχε γίνει; Η σφαίρα, αφού διεπέρασε το κεφάλι της μιας, πήγε και σφηνώθηκε στην καρδιά της άλλης τίγρεως! Όπως σου το λέγω!

Μάριος.— Χμ, αυτό δεν είναι τίποτα. Εγώ, κυνηγοῦσα μια φορά στην Άφρικη με το γιού μου τόν Τίτινο, όποτε ξαφνικά βλέπω ένα λεοντάρι. Χωρίς να χάσω καιρό γεμίζω το όπλο μου, έπωμίζω, σκοπεύω, αλλά την στιγμή ακριβώς που θα έσυρα την σκαθιάλη, με φώναξε ο Τίτινος.

Όλιβ.— Τό ζῶνι! Και γιατί; Μάριος.— Έλα ντέ, γιατί; Για τίποτε!

Όλιβ.— Πώς για τίποτε!.. Μάριος.— Αί, νά! Γιατί μόλις το λεοντάρι άκουσε το όνομά μου, έγινε.. λαγός!

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ

Μια μέρα, ο Μάριος ήταν κάλεσμένος σ' ένα τραπέζι κυνηγών. Αφού έφαγαν και ήπιαν, άρχισαν τις ιστορίες. Ο καθένας είπε και από ένα κατόρθωμά του, ήλθε και η σειρά του Μάριου να πη τα άνδραγαθήματά του. Δεν πρόκανε όμως ακόμη ν' άνοιξη το στόμα του, όποτε έπεμβαίνει ο Τίτινος, που τόν ζήλευε πολύ και φωνάζει:

—Δεν είναι αλήθεια!

—Μά εγώ δεν είπα τίποτε ακόμη! διαμαρτυρήθη ο Μάριος.

—Δεν έχει να κάνει. Πρόκειται να πης!

ΨΤΑΝΕΙ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ

Ο Μάριος και ο Τίτινος πәне περίπαιτο μαζί και τα λένε.

Εκεί που πηγαίνανε, άκουνε ξαφνικά κάτι έκκωφαντικούς κωδωνισμούς και ο λίγο βλέπων να περνούν από μπρός τους σαν άστραπη τα αυτοκίνητα της πυροσβεστικής υπηρεσίας.

—Πυρκαϊά, κάνει ο Τίτινος, που διάβολο νάναι;

—Όπου θέλει ας είναι, είπε ο Μάριος, δεν άνησυχώ καθόλου. Έχω τα κλειδιά του σπιτιού στην τσέπη μου!

Ο Γκέρτι αλλάζει γνώμη!

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Π. ΓΟΥΝΤΧΑΟΥΖ

Ο κ. Γκέρτι Γούστερ υποδέχεται με έξαιρετική νευρικότητα τόν Τζήβς, τόν ύπρητή του, την στιγμή που του φέρνει, κατά τις νυκτερινές ώρες, το ούισκιο του.

Γκέρτι.— Για τόνομα του Θεού, Τζήβς, μη βάξεις κάθε φορά τόν δίσκο στο ίδιο τραπέζι! Τζήβς (άφελως).— Γιατί, κύριε;

Γκέρτι.— Κάθε βράδυ, έρχεσαι άκριβώς την ίδια ώρα με τόν ίδιο δίσκο που άκουμπάς στο ίδιο μέρος! Αυτή ή μονοτονία με κάνει νευρασθενικό! Άναγνωρίζω πώς το φταίξιμο δεν είναι δικό σου. Τι τά θέλεις όμως πού έβγαλα τόν συμπερασμα ότι παραιίμαι μονάχος στη ζωή, Τζήβς!

Τζήβς.— Και όμως ο κύριος έχει πολλούς φίλους.

Γκέρτι.— Νά τούς βράσω! Τις προάλλε, είδα σ' ένα θεατράκι ένα έργο. Ένα κοριτσάκι συναντούσε τόν πατέρα του. Με τι τρυφερότητα, γαντζωνόταν σ' αυτόν! Τόν ζήλευα! Τζήβς, θά ήθελα κι' εγώ ένα κοριτσάκι για να τόν ανατρέψω και να τόν προστατέψω στην ζωή. Άλήθεια, έχω μια ιδέα! Η άδελη μου, έπιστρέφει απ' την Άπω Άνατολή, την προσεχή βδομάδα, με τα τρία κοριτσάκια της. Θά παρατήσω αυτό τόν διαμέρισμα και θά νοικιάσω μια βίλλα για να μείνουμε όλοι μαζί. Τι άραίο θά είναι τόν τιτίβισμα όλων αυτών των υπάρξεων όλόγυρά μου!

Τζήβς (με κάποια άνησυχία, γιατί προαισθάνεται πώς ή θέση του γίνεται έπισημολή: δεν μπόρεσε ποτέ να μείνι σε σπίτι όπου υπάρχουν παιδιά· κι' είναι τόσο ευχαριστημένος με τόν σημερινό του κύριο!).— Άν μου έπιτρέπει ο κύριος, θά τού πω την γνώμη μου, ότι ο κύριος δεν άνέρρωσε έντελώς από την γρίπη. Μια μικρή διαμονή στην άκροθαλασσιά θά τόν άφελοῦσε πολύ. Ίσως θά έπρεπε να πάη για λίγες μέρες, στο Μπράττον.

Γκέρτι.— Καλά λες. Άς φύγουμε άβριο για τόν Μπράττον για να είμαι λαμπρά στην υγεία μου όταν θάρθουν τ' άγγελούδια..

Ύστερα από διαμονή δυο ήμερών στο Μπράττον, ο Γκέρτι που βαρέθηκε, διατάζει να έπιστρέψουν. Τό αυτοκίνητο που τόν όδηγεί ο Τζήβς σταματά άπότομα στον δρόμο.

Γκέρτι.— Τι τρέχει, Τζήβς;

Τζήβς.— Ένα κοριτσάκι. Μας κάνει νόημα να σταματήσουμε. Ίσως να θέλν να τόν πάρουμε μαζί μας. Είναι χαριτωμένο Έ, μικρούλα, τι θέλεις;

Μικρούλα.— Έχω μια πρόκα στο παπούτσι που μου πληγώνει τόν πόδι και δεν μπορώ να περπατήσω. Μά παίρνατε μαζί σας; Πάω εδώ κοντά. Πρώτη στροφή, άριστερά. Είναι τόν σκολειό μου.

Η μικρούλα άνεβαίνει ζωηρά στο αυτοκίνητο. Αφού κάθισε, στρέφεται στον Γκέρτι:

—Εάν εδς παρακαλώ, όμως να μην

πήτε στη διευθύντρια ότι σας σταμάτησα στο δρόμο. Είναι ικανή να μου κάνει ιστορίες, γιατί πήγα μ' έναν άγνωστο.

Γκέρτι (λίγο στενοχωρημένος, στρέφεται προς τόν Τζήβς).— Τι λες, Τζήβς.

Τζήβς.— Θά πω την γνώμη μου στον κύριο: ο κύριος να πη στην διευθύντρια πώς είναι οικογενειακός φίλος της μικρής. Την είδε έξω απ' τόν σκολειό και την πήρε περίπατο με τόν αυτοκίνητο..

Μικρούλα (άγκαλιάζει τόν Τζήβς και τόν φιλεί).— Νά μου ζήσης! Πάμε! Μην ξεχνάτε: με λένε Πέγκυ Ρόμπινσον!

Σε λίγο, τόν αυτοκίνητο φθάνει στο σκολειό. Ο Γκέρτι κάνει να άποχαιρετήση την Πέγκυ, μα έκείνη, που πήρε θάρρος, τόν τραβά από τόν χείρι:

—Καλέ που πάτε; Πρέπει να με συνοδέψετε ως μέσα. Δεν πειράζει, θά σας συστήσω και στις συμμαθήτριάς μου.

Μια καμαριέρα πλησιάζει τόν Τζήβς.

—Όλες οι μαθήτρες κρέμονται στα χείλη σας...

Καμαριέρα.— Τό αυτοκίνητο στο γκαράζ, παρακαλώ. Η μίς Πέγκυ πήγε τόν κ. Γούστερ να τόν συστήση στις φίλες της. Έλάτε και σεις να πάρετε τόν σοά σας στην κουζίνα.

Τζήβς.— Πολύ θά ήθελα, προηγουμένως, να δώ μια στιγμή την διευθύντρια.

Έρχεται ή κ. Τόλμισον, ή διευθύντρια. Τζήβς (έμπιστευτικά).— Κυρία μου, ο κύριος μου, ο κ. Γκέρτι Γούστερ είναι ο περίφημος ρήτωρ τού Λονδίνου. Θά τόν θεωρούσε τιμή του να τόν ζητήσετε να πη δυο λόγια στις μαθήτριάς σας. Μην γίνη όμως λόγος, παρακαλώ, ότι ήταν δική μου ιδέα..

Διευθύντρια.— Είναι λαμπρά ιδέα. Έγνοια σας και θά τόν καταφέρω...

Ύστερα από μισή ώρα, ο Γκέρτι πλησιάζει τόν Τζήβς άκουμπισμένο στο αυτοκίνητο.

Γκέρτι.— Έχασα τα ταιγάρια μου μέσα σ' αυτό τόν κοριτσόμάνι. Δόσε μου ένα, να καπνίσω.

—Ο Τζήβς είναι τόν σοά του στην κουζίνα

Έπιστρέφοντας στο γκαράζ, συναντά την Πέγκυ.

Πέγκυ.— Πάρτε την σιγαροθήκη τού κ. Γούστερ, τού έπεσε απ' την τσέπη. Ξέρετε, τι χαρά; Θά μας κάνει δι' άλεξη!

Τζήβς (αε πλαστό ύφος άδῶου).— Άλήθεια;

Πέγκυ.— Λατρεύω τις διαλέξεις. Κυττάζωμε όλες τόν διμλητή κατάματα, τού κάνουμε καμμία γκριμάτσα, ώπου να τόν πιάση.. λόευγκας και να τά χάση! Θά γελάσωμε σήμερα..

Σε λίγο, όρμα στο γκαράζ ο κ. Γούστερ.

Γκέρτι.— Δρόμο, Τζήβς, βάλε μπροστά τόν μοτέρ να φύγουμε! Άκούς εκεί, να έπιμένη ή διευθύντρια να κάμω διάλεξη! Έγώ που δεν μπορώ να πῶ σωστή μια φράση! Νά πάρη ο διάβολος! Ποῦ τής κατέβηκε αυτή ή ιδέα;

Τζήβς (υποκριτικά).— Τό αυτοκίνητο είναι χαλασμένο. Θά χρειασθί λίγη ώρα για να έπισκευασθί.

Γκέρτι (άπελπισμένος).— Τότε, πάω χαμένος! Πώς να ξεφύγω; Νά ή διευθύντρια, ποῦ με κυνηγά! Διευθύντρια (πλησιάζει).— Όλες οι μαθήτρες, κ. Γούστερ, κρέμονται στα χείλη σας... Έλάτε, θά είναι μεγάλη τιμή για τόν σκολειό που έχω την τιμή να διευθύνω, να παρακολουθήση την διάλεξη ενός διακεκριμένου διμλητού τού Λονδίνου, όπως σεις..

Ο κ. Γκέρτι μη μπορώντας να ξεφύγη, τόν παίρνει άπόφαση. Βουτηγμένος στον ιδρώτα, άρχίζει:

Γκέρτι.— Κυρίες και κύριοι..

Τά κορίτσια βάζουν τα γέλοια. Ο Γκέρτι τὰ χάνει...

Τά γέλοια διπλασιάζονται. Τά κοριτσόπουλα κάνουν χύλιους-δυο μορφαμούς. Ο Γκέρτι ξεροβήχει... Κυττάζει τόν ταβάνι άπελπισμένα.

Διευθύντρια (κυττάζει μια τόν Γκέρτι και μια τις μαθήτρες, με άυστηρότητα άότες).— Άν είστε κουρασμένος, κύριε Γούστερ, πέστε έστω και λίγες λέξεις..

Γκέρτι (Τάχει χαμένα. Η Πέγκυ τού κάνει νοήματα από μακριά).— Γιατί πράγμα;

Η διευθύντρια βλέπει πώς τα πράγματα μπερδεύτηκαν άσχημα. Τά γέλοια είναι άκραττα.

Διευθύντρια.— Σιωπή, δεσποινίδες! Καθώς είναι άργά και δεν διαθέτομεν χρόνον, ο διαπρεπής διμλητής κ. Γούστερ θά άρκεσθί να σας δώση μια συμβουλή, που πρέπει όλες να ακολουθήσετε. Έμπρός, κ. Γούστερ..

Ο Μπέρτι θά προτιμούσε να δολιμείται υπό γήιν ή υπό θάλασσαν. Τελος πάντων, με χίλια βάσανα, τρανιάζει!

Γκέρτι.— Συμβουλή; Άκούστε.

(Τό τέλος στο σελίδα 311)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η λαίδη Έλμοσάβετ ή Μπέττυ, ή νεαρά και ωραία δούκισσα Μπάρκλεϋ, αναγκάζεται να κάνει ένα ταξίδι στην Αμερική για να διευκολύνει τον γάμο της μεγαλύτερης αδελφής της Βίκι.

Ταξιδεύει με την πλουσιωτάτη Αμερικανίδα Κα Στέιβς, φίλην της μητέρας της στο σπίτι της οποίας και θα μείνει, και την εξαδέλφη της Κας Στέιβς, μίς Γούντμπαρν.

Κατά το ταξίδι γνωρίζεται μ' έναν νέο της Γ' θέσεως, εξαιρετικού έντελως έξω-τετικού, που σώζει ένα παιδάκι από βέβαιο πνιγμό. Τον νέο αυτό τον συναντά κατόπι στο τελωνείο της Ν. Υόρκης, έτοιμο να την βοηθήσει κατά της αδιακρισίας των Αμερικανών δημοσιογράφων. Είναι ο Τόμ Μπρέττ υπάλληλος σε μια λέσχη του Μανχάτταν. Μεταξύ των δύο νέων κάποιο αδιόριστο αίσθημα συμπαθείας, αναπτύσσεται. Εκδηλώνοντας το δικό του, ο Τόμ στέλνει της Μπέττυ ως δώρο ένα χαριτωμένο σκυλάκι.

Η Κα Στέιβς δεν βλέπει διόλου με καλό μάτι τις εκδηλώσεις αυτές.

Στο σπίτι της Κας Στέιβς ή Μπέττυ γνωρίζεται μ' έναν νεαρό και πλουσιώτατο αξιοματικό: είναι ο αδελφός της οικοδέσποινας, Πόττερ Πάρκερ. Η Μπέττυ από την πρώτη στιγμή τον αντιπαθεί φοβερά.

Η Κα Στέιβς είναι αποφασισμένη, κατόπιν συνεννοήσεως με την μητέρα της Μπέττυ, να την παντρεύει με τον αδελφό της Πόττερ Πάρκερ. Τό λέγει της Μπέττυ, αλλ' αυτή αποκρούει μ' όλη της την δύναμη το συνοικέσιο. Και για να αποφύγει νέες πιέσεις, αποφασίζει να φύγει την ίδια νύχτα κιόλας από το σπίτι της Κας Στέιβς και να τρέξει να βρει την φίλη της μίς Γούντμπαρν. Έτοιμάζει άμεσα τα πράγματά της, παίρνει ένα βαλίτσάκι και τον Βίβας και φεύγει για την Ν. Υόρκη. Εκεί διευθύνεται στο μεγάλο ξενοδοχείο «Ουόλντορφ-Άστόρια» και γράφει δυο λόγια στον Τόμ Μπρέττ να πάει να την αναζητήσει. Αυτός τρέχει άμεσα και μια και είχε κι' αυτός κάποια υπόθεση στο Σικάγο, αποφασίζουν να φύγουν μαζί. Ο Μπρέττ έβαλε πρώτα την Μπέττυ και έγραψε και κατόπι κανόνισε μαζί της πως τις λεπτομέρειες του ταξιδιού. Θα

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ

Η περιπέτειες

παίρνει το πρώτο τραίνο που έφτυγε για το Σικάγο.

Σε λίγη ώρα, διευθύνονται μέσα σ' ένα άμαξι στον σιδηροδρομικό σταθμό.

— Αν μαθευτεί ότι έφυγα, λέει η Μπέττυ του Τόμ, θα γίνει μεγάλο σκάνδαλο;

7. (Η συνέχεια)

αλλά αυτός μου είπε ότι δεν υπήρχε λόγος να φοβόμαι. Η κυρία Στέιβς ήταν πάρα πολύ έξυπνη γυναίκα και δεν θα άφινε να μαθευτεί κάτι που δεν θα της άρεσε να δημοσιευθεί στις εφημερίδες. Θα έστελλε απλώς μια σημείωση αναγγέλλοντας ότι η λαίδη Μπέττυ Μπάρκλεϋ είχε αναχωρήσει έπειγόντως για την πατρίδα της ή ότι είχε πάει για να επισκεφθεί άλλους φίλους της, ή κάτι τέτοιο.

— Ασφαλώς όμως θα τηλεγραφήσει στους δικούς σας, προσέθεσε.

— Ναί, αλλά δεν θα ξέρει ποιά θα βρίσκωμαι προτού την ειδοποιήσω εγώ. Και, εν πάση περιπτώσει, ούτε η οικογένειά μου δεν μπορεί να έχη αντίρρηση, όταν μένω μαζί με την μίς Γούντμπαρν, απήντησε εγώ.

— Δεν νομίζετε ότι θα σας ειδοποιήσουν να γυρίσετε άμεσα στην πατρίδα σας;

— Εκίνησε το κεφάλι μου με αμφιβολία:

— Δεν θα το κάμουν αυτό. Δεν θέλουν... Δηλαδή, βρίσκουν φρονιμώτερο να μείνω στην Αμερική περισσότερο καιρό, αφού μια φορά είμαι εδώ.

— Χαίρω πολύ γι' αυτό, είπε ο κ. Μπρέττ.

Και με έκτυπαξε σαν να ήταν πραγματικά εύτυχισμένος παρ' όλη την έννοχληση που του προξενούσα.

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ

Το τραίνο για το Σικάγο είχε περίφημο και δεν μοιάζει καθόλου με κανένα άλλο είδος τραίνου. Έχω ένα ολόκληρο διαμέρισμα στην διάθεσή μου, και δεν νυστάζω καθόλου για να κοιμηθώ.

Μέσα στο διαμέρισμα υπάρχει ένα κρεβάτι—δχι σκληρή κουκέττα, αλλά σωστό κρεβάτι με σομμιέ. Οι τοίχοι αποτελούνται από καθρέπτες, υπάρχει δέ και ένας καναπές, ένας νιπτήρας και μία μεγάλη 'Ινδική θεντάλια.

Όταν ο κ. Μπρέττ με έγκαταστήσε καλά μέσα στο διαμέρισμά μου, μου είπε ότι δεν θα συναντιόμασταν διόλου καθ' όλη την διάρκεια του ταξιδιού. Έλυτήθηκα γι' αυτό και θέλησα να μά-

θω γιατί μου εξήγησε τότε ότι το εισιτήριό του ήταν διαφορετικό από το δικό μου. Πιστεύω ότι αυτός είχε πράγματι ο μόνος λόγος και όχι γιατί έσκέφθηκε ότι δεν είχε σωστό να ταξιδεύω μαζί μου. Υποθέτω ότι θα θρίσκεται στην δεύτερη θέση.

Αισθάνθηκα πολύ την έλλειψή του κατά το θραυνό γεύμα, στο θαγκόν-ρεστωράν, που θρίσκοταν σε απόσταση μισού μιλίου σχεδόν από το θαγόνι μου. Ήταν πολύ ευχάριστο να κάθωμαι εκεί και να βλέπω όλο τον κόσμο, ενώ με υπηρετούσαν συμπαθητικοί μαυροί σερβιτόροι. Μαζί του όμως θα ήταν πολύ διασκεδαστικώτερο. Θα ήθελα να του έκφρασα τον θαυμασμό μου για την υπεροχή δύση του ήλιου, που μάς παρακολουθούσε στον ποταμό Χουδσον μια δολόκληρη μαγευτική ώρα, και νομίζω ότι έχασα την μισή ώρα σκεπτόμενη κάθε δυο λεπτά, αν κι' αυτός την έβλεπε, εκείνη την ώρα.

Είναι τώρα η ώρα δύο μετά τα μεσάνυχτα, και θα έλεγε κανείς ότι έχουμε διασχίσει την μισή τούλάχιστον Αμερική. Μένει όμως ακόμη πολλές δρόμος εμπρός μας, όπως μου είπε πρό μιας περίπου ώρας ή χονδρή άραπίνα καμαριέρα..

Η ΜΙΣ ΣΑΛΛΥ ΔΕΝ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ

Το πρώτο πρόσωπο που είδα στην πλατφόρμα του σταθμού, όταν έφθασα με στο Σικάγο, ήταν ο κ. Μπρέττ. Περίμενε για να με βοηθήσει και φαινόταν τόσο φρέσκος, σαν να μην είχε περάσει είκοσι ώρες στο τραίνο. Μου είπε ότι και εγώ φαινόμουν πολύ ξεκούραστη' αλλ' αν ήταν πράγματι άλλη-θεια, θα το χρωστούσα στην εξαψη μου, γιατί την μισή νύχτα την είχα περάσει γράφοντας, και την άλλη μισή έδωπα τρομακτικά όνειρα με τον Πόττερ Πάρκερ— που ήταν ντυμένος σαν τους έρυθροδέρμους που είναι ζωγραφισμένοι στις ρειλάμες των πούρων, και με κατεδίωκε με έναν τέλεκο... αδομαντοκόλλητο.

Ο κ. Μπρέττ μου είχε πη να τηλεγραφήσω στην Σάλλυ, πριν φύγουμε από την Νέα Υόρκη για να αναγγείλω ότι πήγαινα να την συναντήσω και να την παρακαλέσω να έλθω να με βρει στο σταθμό. Γι' αυτό άπορησα όταν δεν την είδα εκεί. Ήμουν μάλλον ανήσυχη, το ίδιο δε συνέβαινε, όπως μπορούσα να καταλάβω, και με τον κύριο Μπρέττ.

Σκέφθηκα, ότι θα ήταν προτιμότερο να μην έλθω μαζί μου με το άμαξι στο σπίτι της φίλης της Σάλλυ, όπου έμενε και αυτή, αλλά μου έδωσε το δνομα ενός ξενοδοχείου, όπου θα πήγαινε άμεσα, και μου ζήτησε να του ύποσχεθώ ότι θα του έστελνα ένα μικρό σημείωμα με τον άμαξα, για να τον πληροφορήσω αν ήσαν όλα εν τάξει.

— Ίσως η μίς Γούντμπαρν να είχε πο-νοκέφαλο, ή ίσως να λείπη σήμερα από την πόλη, είπε. Δεν μπορεί να συμβαίνει τίποτε άλλο. Έν τούτοις, θα εί-

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

της Λαίδης Μπέττυ

μαι πάντοτε λίγο ανήσυχος, ως του λάβω το σημειώμά σας. Και ξέρετε, είμαι κάθε στιγμή, απόλυτως στην διάθεσή σας.

— Και ο φίλος γι' ας υποθέσεις του οποίου ήλθατε να φροντίσετε; τον ρώτησα εγώ. Δεν πρέπει, βέβαια, να είμαι τόσο εγωίστρια, ώστε να σας έμποδίσω από τη δουλειά σας, ή, τι και αν συμβαίνει.

— Ω, μπωρ να φροντίσω και για τις δυο υποθέσεις — με βεβαίωσε αυτός — χωρίς να παραμελώ καμιά. Λοιπόν, μην ξεχνάτε: δεν θα το κουνήσω από το ξενοδοχείο μου, αν δεν λάβω το σημειώμά σας.

Σε λίγο το άμαξι μου στάθηκε έξω από ένα μεγάλο, ωραίο σπίτι, τριγυρισμένο από χλόη, αλλά χωρίς κάγκελα. Το σπίτι ήταν πέτρινο στην πρόσοψη, αλλά είχε πλευρά από τούβλα, πράγμα που του έδινε κάποια όψη περιέργη.

Είπα στον άμαξα να περιμένη και ανέβηκα βιαστικά τα τέσσερα-πέντε σκαλοπάτια της εξώθυρας, για να χτυπήσω το κουδούνι.

Άμέσως παρουσιάστηκε μια υπρέτρια.

— Έδω μένει η μίς Γούντμπαρν; ρώτησα.

— Όχι, δεν μένει, απήντησε η νέα μι-σοκλείοντας τα μάτια με περιφρονητικό σχεδόν ύφος.

— Είσαθε βέβαιη; επέμεινα εγώ εκπληκ-τη.

— Νομίζω, είπε αυτή με ένα μειδίαμα υπεροχής. Έμενε μαζί μας, αλλά έφυγε προχθές. Δεν πιστεύω ότι θα γυρίσει, γιατί έφυγε για να πάει να περιποιηθεί κάποιο φιλικό της πρόσωπο που είναι θαρβεία άρρωστο, κάπου στο Ό-χάιτο.

— Κάπου στο Όχάιτο! Οί λέξεις αυτές ήσαν σ' α μια μαχαί-ρια για όλες μου τις ελπίδες. Δεν ήξε-ρα τι θα απογινόνουν τώρα.

— Αποδομαι πολύ! είπα. Ξέρετε αν έ-φθασε εδώ χθές ένα τηλεγράφημα για την μίς Γούντμπαρν;

— Ναί, έφθασε, απήντησε η νέα και διά μιάς το πρόσωπό της φωτίστηκε από μιάν άλλη έκφραση. Με κύτταζε τό-πω σ' α να ήμουν φίλη της, και είχε να με δη από πολλόν καιρό. Νομίζω, ότι σας περιμένουν. Η κυρία Χαίηλ, η κυρία του σπιτιού εδώ, έστειλε το τηλεγράφημα στην μίς Γούντμπαρν, και αυτή απή-ντησε τηλεγραφικώς για σας. Η κυρία Χαίηλ πήγε για να σας συναντήσει στο σταθμό, αλλά ίσως να μη σας ανεγνώ-ρισε, ή να έμπλεξε πουθενά. Έν πάση περιπτώσει δεν γύρισε ακόμη. Φαντά-ζομαι, ότι καλά θα κάνετε να περάσετε μέσα. Το δωμάτιό σας είναι έτοιμο.

— Το δωμάτιό μου; τραύλισα. — Μά, βέβαια! Η κυρία Χαίηλ φαν-τάζεται, ότι θα μέινετε μαζί μας ως ότου θα έτοιμασθήτε για να πάτε κά-που άλλο. Θα την συμμαθήσετε πολύ. Είναι πολύ καλή κυρία, αν θέλετε να σας πώ την γνώμη μου.

— Μά είναι πάρα πολύ καλή! ανέφω-

νησα εγώ. Δεν έχω ακούσει ποτέ μου τόση καλασύνη προς ένα ξένο.

— Ω, δεν θα έχετε πολλόν καιρό στην Αμερική, ίσως, είπε η υπρέτρια. Σας λέω, ότι το ίδιο θα έκαναν σε οποιοδή-ποτε σπίτι εδώ. Λοιπόν, περάστε μέσα, και θα σας οδηγήσω στο δωμάτιό σας.

Δεν είχα σκεφθί στην αρχή ότι θα μπορούσα να αλλάξω γνώμη για την καμαριέρα με το άπότομο ύφος, αλλά ή καρδιά μου έγέμισε τώρα από συμ-πάθεια γι' αυτήν και για την κυρία της και για όλο το σπίτι. Μόνο ότι δεν μπορούσα να μείνω εκεί. Ήμουν υπο-χρεωμένη να φύγω, να πάω κάπου άλ-

σ' αυτόν, σαν κάλικη δεκάρα. Άσφα-λώς θα άπόρησε, όταν άκουσε ότι μιά κυρία έπερίμενε στο σαλόνι του ξενο-δοχείου του, και έτρεξε άμεσα. Θα μπορούσα να πεθάνω, αν έδειχνε στε-νοχώρια όταν με είδε· μά αυτός δεν φά-νηκε καθόλου στενοχωρημένος.

— Υποθέτω ότι το μόνο που μου μέ-νει είναι να γυρίσω στην Νέα Υόρκη, είπα μελαγχολικά, και θα τηλεγραφή-σω στον αδελφό μου. Θα μπορούσα να μείνω σε κάποια πανσιόν και να περι-μένω ως ότου άπαντήσουν... Σε καμιά μικρή πανσιόν, που δεν θα την ήξερε ή κυρία Στέιβς.

Περνούσαμε από την άκη λειβαδιού με μακρύ και δροσερή χλόη.

λου, σαν τους φτωχούς άστεγους αλ-ή-τες που ζούν στα πάρκα στην Αγγλία.

— Δεν μπορώ να μείνω, αν και είμαι πάρα πολύ ευγνώμων στην κυρία Χαί-ηλ, της είπα. Έχω... έχω άλλα σχέδια. Θα της γράψω μερικές λέξεις για να της εξηγήσω και να την ευχαριστήσω. Άλλά έπειτα πρέπει να φύγω.

— Δεν θα με συγχωρήσει ποτέ αν σας αφήσω να φύγετε! διεισαρτηρή ή νέα.

— Αρχισα να φοβόμαι λίγο ότι μπο-ρούσε να με κρατήσει διά της βίας. Ό-ταν όμως έγραφα μια έπιστολή στην κυ-ρία Χαίηλ, καθάρθωσα να πείσω την φιλόξενη υπρέτρια ότι ή άμεσος άνα-χώρησή μου ήταν κυριολεκτικώς ζητη-μα ζωής ή θανάτου.

ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΣΤΕΓΗΣ

Έτσι λοιπόν, αντί να γράψω τα νέα μου στον κ. Μπρέττ, έγύρισα μαζί τους

— Νά μέινετε μόνη σε ξενοδοχείο ή πανσιόν της Νέας Υόρκης! ανέφωνησε ο κ. Μπρέττ. Ποτέ!

— Θα μπορούσατε τότε να μου βρή-τε μιά στο Σικάγο;

— Ούτε αυτό είναι σωστό... Όχι, λαί-δη Μπέττυ, αλλά μπορώ να σας ύποδει-ξω κάτι καλλίτερο. Μόνο... Δεν ξέρω πώς θα το πάρετε... Δεν θα προτιμού-σατε να μένετε κοντά στην μίς Γούντ-μπαρν, παρά όπουδήποτε άλλο, ως ο-του κανονισθούν τα μελλοντικά σας σχέδια;

— Βέβαια, είπα εγώ, αλλά αυτό είναι αδύνατο τώρα.

— Νομίζω, ότι δεν είναι τόσο αδύνα-το. Πιστεύω, πράγματι, ότι έρω παρ' όλη την μίς Γούντμπαρν. Μου είπα-τε ότι ή υπρέτρια της κυρίας Χαίηλ σας είπε πως έφυγε για το Όχάιτο, για να περιποιηθεί κάποια άρρωστη φου-

της. Λοιπόν, μπορώ να σάς πω πού κά-
θεσαι αυτή ή φίλη της και πού είναι
το σπίτι της; γιατί έχω μερικούς συγ-
γενείς μου πού μένουν εκεί κοντά. Δεν
πρέπει συχνά εκεί, αλλά έχω ακού-
σει απ' αυτούς για τις επισκέψεις της
μς Γούντμπαν. Η συγγενική μου οί-
κη είναι έχει ένα αγρόκτημα εκεί και
δεν ξέρω αν θα σάς ευχαριστούσε να
μεταβείτε μαζί των για λίγο καιρό, τόσο
κοντά στην μς Γούντμπαν, ώστε να
μπορήτε να την βλέπετε κάθε μέρα...
—Ω, θα μου άρεσε πολύ αυτό! άνε-
χθήσα. Αλλά θα με δεχθούν οι συγ-
γενείς σας;

—Θα ευχαριστηθούν πολύ να σάς δε-
χθούν, είμαι υπερβέβαιος. Τό ζήτημα
μόνο είναι αν θα είσθε και σεις ευχα-
ριστημένη. Είναι άλλοι άνθρωποι, με
άλλους τρόπους, όπως θα ήταν άλλω-
στε φυσικό να είναι οι συγγενείς μου,
αίδια Ημπέττυ, αλλά έχουν χρυσές καρ-
διές...

«Σαν την δική σας» σκέφθηκα αλλά
δεν τό είπα. Εδήλωσα μόνο ότι αγα-
πούσα πολύ τους άλλους τρόπους. Και
ρώτησα πού ήταν το μέρος αυτό, και
αν ήταν πολύ μακριά.

—Θα χρειασθούν περίπου δώδεκα ώ-
ρες για να φθάσω με; επανέλαβα εγώ
σαν ήχώ. Πώς; Μά σεις δεν μπορείτε!
"Η δουλειά σας...

—Μπορώ, αν μου τό επιτρέπετε, είπε
αυτός, κοκκινίζοντας λίγο. Τελείωσα
ήδη τη δουλειά πού είχα στο Σικάγο,
και...

—Πώς; Την έτελειώσατε στο διάστη-
μα αυτό πού έλειπα;

—Ναι, ήταν πολύ σύντομη υπόθεση,
αν και σποδαία.

—Αλλά νομίζω ότι δεν θα θγαίνα-
τε από τό ξενοδοχείο, ως ότου σάς γρά-
ψω εγώ...

—Δεν χρειάστηκε να γω. "Ηλθε και
με βρήκε ο φίλος μου και τό κανονίσα-
με όλα μεταξύ μας, μέσα σε λίγα λε-
πτά της ώρας. Τώρα είμαι πάλι ελεύθε-
ρος, και είχα, πράγματι τό σχέδιο να
κάνω μία επίσκεψη στους εξάδελφους
μου στο "Οχάιο. Βλέπετε, ένα δωδεκάω-
ρο ταξίδι δεν είναι τίποτε για μς τους
Αμερικανούς και θα διασρεσιόταν αν
δεν πήγαινα να δω τί κάνουν αφού βρί-
σκομαι τόσο κοντά...

—Ω, θα είναι θαυμάσια, αν όλα αυ-
τά είναι αλήθεια, και δεν τό κάνετε
μόνο για να με βοηθήσετε, είπα εγώ με
στεναγμό ανακουφισέας. Δεν με πεί-
ράζει καθόλου τό ταξίδι, όταν θα είσθε
μαζί μου. Μά έλπίζω ότι αυτή την φο-
ρά θα έχωμε τό ίδια εισιτήρια και οι
δύο μας. Βγάλετε και τό δικό μου σαν
τό δικό σας. Θέλετε;

Τά μάτια του φωτίστηκαν πάλι, όταν
άκουσε τις λέξεις αυτές, και μπορούσα
να δω πως ανέβαινε τό πλμα κάτω από
την μελαγχροινή επιδερμίδα του.
Φάνηκε σά να ήθελε να πη κάτι, μά
έκλεισε τό χείλι του σφιχτά και δεν
είπε τίποτε.

“ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΜΠΕΤΤΥ,”

παιδί. Έμπαίναμε παντού μαζί, λέγα-
με ό ένας στον άλλο ανέκδοτα από την
περασμένη ζωή μας. Αυτός δεν έδειχνε
διάθεση να μιλάει για τόν έαυτό του,
αλλά τόν ανάγκαζα εγώ με διάφορες
ερωτήσεις μου, και με τό να άρνούμαι
να πω τίποτα για τόν έαυτό μου, αν
δεν μου έλεγε και αυτός.

Βρήκα πολύ περισσότερο ενδιαφέρον
να ακούω τέτοια επεισόδια παρά να
μάθω την ιστορία του Σικάγου. Και ή
ζωή του κ. Μπρέττυ υπήρξε εξαιρετικά
ένδιαφέρουσα. Η μητέρα του είχε πε-
θάνει όταν αυτός ήταν μικρό παιδί, και
είχε έπειτα μία φριχτή μητριά, πού ή-
ταν τόσο σκληρή, ώστε μία μέρα αυτός
τό έσκασε και πέρασε κάθε λογής πε-
ριπέτες σε ηλικία, πού τά παιδιά πού
ξέρω στην Άγγλία, μόλις αρχίζουν να
σκέπτονται αν θα φοιτήσουν στο "Ητον.
Έπρεπε όμως να τραβώ με τό τσιγγέ-
λι τις λεπτομέρειες από τό στόμα του,
και αίσθάνθηκα από λύπη για όσα
είχε υποφέρει ο άτυχος φίλος μου, ώ-
στε με όλη μου την καρδιά έπεθύμησα
να κάνω κάτι για να αποζημιωθώ για
τά παλιά του θάνατα. Μά δεν έχω σκε-
φθώ ακόμη κάτι πού θα μπορούσε να
κάνη ένα κορίτσι, και να είχε πραγμα-
τικά κάποια χρησιμότητα.

Τό διασκεδαστικότερο από όλα, ή-
ταν όταν διειπνήσαμε στο Κινέζικο εστι-
ατόριο.

Τόν παρακάλεσα να μου επιτρέψη να
πληρώσω εγώ τά μισά από όλα τά έ-
ξοδα, έπειδή σχεδόν είχα προσκληθώ
μόνη μου. Αλλά αυτός μου είπε ότι δεν
καταλάβαινα ακόμη τά Αμερικανικά
έθιμα, και με ρώτησε αν θα είχα την
καρδιά να καταστρέψω την ευτυχέστε-
ρη μέρα της ζωής του.

Δεν μπόρεσα να κρατηθώ και τότε εί-
πα ότι ήταν και στην δική μου ζωή ή
ευτυχέστερη μέρα... ότι ποτέ άλλοτε
δεν είχα διασκεδάσει ούτε τό μισό από
την ημέρα εκείνη.

Τά μάτια του φωτίστηκαν πάλι, όταν
άκουσε τις λέξεις αυτές, και μπορούσα
να δω πως ανέβαινε τό πλμα κάτω από
την μελαγχροινή επιδερμίδα του.
Φάνηκε σά να ήθελε να πη κάτι, μά
έκλεισε τό χείλι του σφιχτά και δεν
είπε τίποτε.

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΑΓΡΟΙΚΙΑ

Τό εισιτήριο του κ. Μπρέττυ ήταν και
την φορά αυτή διαφορετικό από τό δι-
κό μου.

Έπειτα από ένα εοχάριστο ταξίδι
φθάσαμε στην αγροικία των συγγενών
του κ. Μπρέττυ. Αυτός με συνέστησε
θερμά στην οικογένεια των Τράουμ-
πριτζ.

Είμαι βέβαιος ότι θα γίνωμε καλοί
φίλοι, μου είπε ο κ. Τράουμπριτζ. Αν
ξέραμε πως επρόκειτό να ρθώτε, Τζιμ,

θα έρχόμουν να σάς προϋπαντήσω, έσε-
να και την μικρή μυλαίδη... την πρώτη
λαίδη πού μς έρχεται στά μέρη αυ-
τά... "Α, μά ξέρεις, γυναίκα, έπρεπε να
ανοίξεις την κυρία είσοδο του σπιτιού.
Φοβούμαι ότι ή μικρή μυλαίδη από την
Άγγλία θα σκεφθώ ότι δεν κρατούμε
καθόλου τούς τύπους...

—Μά ίσως ή σκέψη αυτή να μην της
είναι τόσο δυσάρεστη, άπήντησε ή κυ-
ρία Τράουμπριτζ, με τό μητρικό και
φιλικό συγχρόνως μειδιάμα της. "Η μς
Γούντμπαν θα ήθελε να πεταχθώ να
σας δώ αν μπορούσε. Την είχε είδοποιή-
σει ή Πάττυ, αλλά ή κυρία Παίτη έί-
ναι πολύ άρρωστη και ή Σάλλυ σκέ-
φθηκε ότι δεν μπορούσε να την άφήση
ακόμη. Γι' αυτό σάς στέλνει τούς θερ-
μούς χαιρετισμούς της και λέγει ότι
θα έλθη εδώ άμέσως μόλις μπορέσει.

—Θα θέλετε ίσως να ρίξετε μία μα-
τιά στο δωμάτιό σας, εξακολουθήσει ή
κυρία Τράουμπριτζ. "Η Πάττυ και ή
"Ιδα έχουν μαζέψει για σάς μερικά
άνθη, και έλπίζω ότι θα τά βρήτε όλα
έν τάξει.

—Ω, κυρία Τράουμπριτζ, άφίστε με
να την πάω εγώ! άνεφώνησε ή Πάττυ.

—Και εγώ! φώναξε ή "Ιδα.

—Κάνουν σαν παιδιά! είπε γελώντας
ή εξαδέλφη του κ. Μπρέττυ.

Όταν χαμονέλασα στην Πάττυ, αυ-
τή πέρασε τό χέρι της γύρω απ' τη

μέση μου και έπειτα άμέσως έκανε τό
ίδιο και ή "Ιδα.

"Η πόρτα της θεράντας οδηγεί σε
μία ευρύχωρη σάλα ή μάλλον χώλλ
ανάμνησης. Δεν υπάρχει τίποτα στην έ-
πίπλωση, πού θα μπορούσε κανείς να
τό πη εξαιρετικά ωραίο, ούτε καμιά
άλλη διακόσμηση. Τά έπιπλα ήσαν πα-
λιά. Και όμως τό χώλλ αυτό έχει μία
εξαιρετικά φιλόξενη όψη, πού σε κάνει
να θέλεις να ζήσης εδώ μέσα.

"Η αντίθεση του άπλου, μά ευγενικού
αυτού δωματίου προς τά μεγαλοπρεπή
και χτυπητά σαλόνια της κυρίας Στέ-
ϊες, έκανε τό νέο αυτό περιβάλλον να
μου φαίνεται ακόμη περισσότερο ευχα-
ριστο.

—Τι ωραίο χώλλ! φώναξα στά κορί-
τσια, ρίχνοντας όλόγυρα ένα βλέμμα.
Αυτά φάνηκαν έκπληκτα.

—Τό βρισκете ωραίο; ρώτησε ή Πάτ-
τυ. "Εμείς φοβόμαστε ότι δεν θα σάς
άρεσε. Θα είσθε άσφαλώς συνησμέ-
νη σε πολύ ωραιότερα. "Εδώ όλα είναι
πολύ παλιά.

—Μου άρέσουν πολύ τά παλιά πράγ-
ματα, είπα εγώ. Τό σπίτι μας στην Άγ-
γλία είναι πολύ παλιό, και όμως δεν
θα δεχόμουν να τό αλλάξω με τίποτε
άλλο στόν κόσμο...

—Αλήθεια; Τό ίδιο ακριβώς σκέπτο-
μαι και εγώ! φώναξε ή Πάττυ. Αυτή
τή σάλα την άγαθώ πολύ. Της "Ιδας ο-
μως δεν της άρέσει καθόλου.

Εσπαξα τό κεφάλι μου για να κα-
θορίσω την διαφορά μεταξύ Πάττυ και
"Ιδας. Έβλεπα ότι ή διαφορά αυτή ή-
ταν πολύ φανερή, έν τούτοις δεν την έ-
καταλάβαινα καλά. Τά δύο κορίτσια
φαίνονταν σαν να ήσαν στην ίδια σειρά
μέσα στο σπίτι. Αλλά ή "Ιδα ήταν πολ-
ύ περισσότερο επιδεικτική από την
Πάττυ, ντυνόταν πολύ έπιμελότερα απ'
αυτήν, και προσπαθούσε να έμφανίζε-
ται πάντα πρώτη. "Ισως, σκέφθηκα, ή
Πάττυ να ήταν φτωχή, και όχι τόσο οι-
κονομικός ανεξάρτητη όσο ή "Ιδα.

Γιατί ή "Ιδα ήταν κόρη των Τράουμ-
πριτζ, ενώ ή Πάττυ ήταν άνεψιά των.
Τό δωμάτιό μου είναι πολύ άπλό και

συμπαθητικό, σε όλες τις αφελείς λε-
πτομέρειές του. Στους τοίχους είναι
κρεμασμένες αρκετές φωτογραφίες με
άτεχνες κορνίζες.

Στην αρχή δεν έδωσα προσοχή στις
φωτογραφίες αυτές, αλλά όταν έφυγαν
ή Πάττυ και ή "Ιδα, με τράβηξε μία
ξεθωριασμένη φωτογραφία σε μία πα-
λαιή κορνίζα από άχιθάδες. Παρίστα-
νε έναν νέο έφιππο. Φορούσε την στολή
των «κάου-μπόυς» και είχε τό πρόσω-
πο του κ. Μπρέττυ. "Ηταν τόσο ωραία
και ύποβλητική ή φωτογραφία αυτή,
ώστε κάθε τόσο την εξανακτύταζα.

ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΥΤΥΧΗΣ

Τό άπόγευμα ο κ. Μπρέττυ με ρώτη-
σε αν θα ήθελα να πάω ως στο σπίτι
της κυρία Ράνταλλ και να δω την φί-
λη μου, την μς Γούντμπαν, αφού αυ-
τή δεν μπορούσε να έλθω σ' έμένα. "Η
άπόσταση δεν ήταν ούτε μισό μίλι, ά-
πό τά μονοπάτια πού ήξερε αυτός, αν
ήθελα να με οδηγώσω ως εκεί.

Οι σκιές του άπογεύματος είχαν άρ-
χίσει να μακραίνουν όταν ξεκινήσαμε,
αν και ο ήλιος έλαμπε ακόμη στόν ου-
ρανό, και γι' αυτό πήρα μία όμπρέλλα.

Γιά να θυγούμε στόν μεγάλο δρόμο, ά-
κολουθήσαμε διάφορα δρομάκια μέσα
από τά χωράφια, και περνούσαμε από
την άκρη λιβάδιών με παχειά και δρο-
σερή χλόη. Όταν συναντούσαμε κανέ-
να φράχτη, ο κ. Μπρέττυ τόν πηδούσε
πρώτος και με βοηθούσε έπειτα κι' έμέ-
να να περάσω.

Είναι τόσο δυνατός, ώστε με σήκωνε
σαν να ήμουν ένα ελαφρότατο δεματά-
κι και όχι ένα άρκετά ψηλό κορίτσι
και εγώ κατελαμβανόμουν από τό ίδιο
ευχάριστο συναίσθημα πού είχα άλλο-
τε, όταν ήμουν μικρή και έπαιζα ιππα-
σία σκαρφαλωμένη στά γόνατα του
Μόχαναλντ. Έχαρόμουν πολύ όταν έ-
φθάναμε σε φράχτες και ευτυχώς ύ-
πήρχαν πολύ απ' αυτούς.

Δεν έχάρηκα όμως καθόλου, όταν ο
κ. Μπρέττυ με δούλησε να πηδήσω μέσα
σ' ένα φραγμένο λιβάδι, όπου υπήρχε
όλόκληρο κοπάδι από άγριωπά μαύρα
και άσπρα βώδια.

—Δεν θα μπορούσαμε να στρίψωμε
από άλλο δρόμο; ρώτησα, αισθανόμε-
νη την έπιθυμία να κρυφτώ πίσω του,
αν και ντρεπόμουν να φανώ ότι φοβού-
μαι τά βώδια.

—Δυστυχώς, δεν υπάρχει άλλος δρό-
μος, έκτός αν γυρίσωμε πίσω, είπε αυ-
τός. Αλλά δεν πρέπει να φοβάστε κα-
θόλου. Μην ξεχνάτε ότι βρισκεσθε μαζί
με έναν παλιό κυνηγό βουβάλων.

—Ω, υπήρξατε και σεις κυνηγός βου-
βάλων; ρώτησα προσπαθώντας να φα-
νώ άφοψη.

—Και εγώ;

—Ναι, έχω ύπ' όψει μου έναν φίλο
του εξάδέλφου μου Μόχαναλντ κά-
ποιον κ. Χάρμπορ, πού μένει στόν "Α-
γιο Φραγκίσκο. "Ο Μόχαναλντ τό είχε
γνωρίσει στην Αφρική ή στην Αυστρα-
λία. Κάποτε ο φίλος αυτός του εξάδέλ-
φου μου είχε χρηματίσει κυνηγός βου-
βάλων στο Τεξάς, νομίζω, αλλά τώρα
είναι έκατομμυριούχος. Έχετε άκού-
σει ποτέ σας γι' αυτόν;

—Ναι, άπήντησε ο κ. Μπρέττυ μάλλον
ζερά.

—Λυπήθηκα πολύ πού δεν μπόρεσα να
τόν γνωρίσω.

(Καθώς προχωρούσαμε, είχα τά μά-
τια μου διαρκώς κορφωμένα επάνω
στά φριχτά ζώα πού έβασκαν σε κά-
ποια άπόστασή.

—Γιατί; ρώτησε αυτός πάλι, σχεδόν
άπότομα;

—Γιατί ο εξάδελφός μου λέγει ότι εί-
ναι τόσο εξαιρετικός άνθρωπος.

—Αρκετά πλούσιος, βέβαια.

—Ω, δεν έννοώ αυτό. Τώρα τελευ-
ταίως έχω γίνει μάλλον «μπλαξ» για
τούς έκατομμυριούχους. Μά από τις διη-
γήσεις του Μόχαναλντ, φαίνεται ότι θα
είναι... ναι, από τούς ανθρώπους πού ά-
γαπούμε έμεις.

—Εμείς;

—Τά κορίτσια, έννοώ. Γενναίος και
τολμηρός, και άπλος, και όλα αυτά...

—Φοβούμαι ότι τά έκατομμύρια του
άποτελούν τόν μεγαλύτερο πειρασμό
για τά περισσότερα κορίτσια.

—Α! Είσθε και σεις κακός σαν αυ-
τόν! φώναξα.

—Γιατί;

—Μιλάτε άδिका και... σχεδόν με προ-
κατάληψη. Δεν θα πίστευα ότι μπορού-
σατε να είσθε και σεις έτσι. "Εκείνον,
τουλάχιστον, δεν μπορεί να τόν κατη-
γορήσει κανείς τόσο πολύ, αν έτυχε,
πραγματικώς, να λάβη κακή πείρα. Λυ-
πούμαι ειλικρινά γι' αυτόν. Θα είναι
πολύ θασσανιστικό να φαντάζεται κανείς
πάντοτε, ότι οι άνθρωποι δεν ενδιαφέ-
ρονται παρά μόνο για τά χρήματα του.

—Τόν λυπούμαι και εγώ. "Η τουλάχισ-
στον τόν λυπούμουν... όταν έτύχαινε
να τόν σκέπτονται.

—Δεν τόν λυπάσθε τώρα;

—Όχι. Πιστεύω ότι έχει αλλάξει
πιά. Βρήκε ότι υπάρχουν και μερικές
εξαιρέσεις στη θλιβερή ανθρωπότητα.

—Ω, τότε θα είναι ευτυχέστερος.

—Από όσα ξέρω, δεν είναι ακόμη
έντελώς άτυχής. Δεν θυγχε ακόμη ά-
πό τό πυκνό δάσος, μέσα στο όποιο πε-
ριπλανιόταν. Μάλιστα, βρίσκεται τώρα
στο πυκνότερο μέρος του. Αλλά άρχί-
ζει να διακρίνη άμυδρά τόν γαλανό ου-
ρανό και τόν ήλιο πού λάμπει.

—Τι έννοείτε;

—Ένας φίλος μου πού τόν ξέρει πολ-
ύ καλά, μου είπε ότι ο Χάρμπορ έχει
έρωτευθώ ένα ωραίο κορίτσι, πού είναι
τόσο έξω από τόν κόσμο αυτό, ώστε θα
μπορούσε να φθάση μέχρι του να παν-
τρευθώ από έρωτα... αν έρωτεύετο.

—Τότε, λοιπόν, γιατί δεν είναι ευτυ-
χής;

—Γιατί δεν ξέρει αν ή νέα, πού αγα-
πά θα μπορούσε ποτέ να ενδιαφερθώ
γι' αυτόν... να αισθανθώ κάτι άλλο έκ-
τός από άπλη φίλια. "Ο ίδιος είναι βέ-

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΕΟΧΗ

—Και ξέρετε! Είχαμε όλα τά μονόμια
καμώμα. Είχα και κεντρική θέαση...

(Ακολουθεί)

βέβαιος ότι ή νέα τόν συμπαθεί πολύ, άλ-
λά αυτό δεν σημαίνει τίποτα. Δεν ξέρω
ούτε εγώ πολλά πράγματα στό κεφά-
λαιο αυτό, αλλά λένε ότι όταν ένα κο-
ρίτσι δεν διατάζει να δείξη φανερά ότι
αισθάνεται φίλια προς έναν άνδρα και
ότι τόν έκτιμα άρκετά, τούτο είναι ση-
μείο ότι άπέχει χιλιάδες μίλια από τό
να τόν έρωτεύθώ. Ποιά είναι ή δική
σας γνώμη στό ζήτημα αυτό... αφού
φαίνεται ότι ένδιαφέρεσθε άρκετά για
τόν Χάρμπορ...

Η ΣΑΛΛΥ ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΕΤΑΙ

Τό σπίτι πού καθόταν ή Σάλλυ δεν
ήταν άγροικία, αλλά μάλλον μία μικρή
επαυλή με ένα ωραίοτατο κήπο, τρι-
γυρισμένο από ψηλές θελανιδιές και
λεύκες.

Ένα κορίτσι ήρθε στην πόρτα, όταν
χτυπήσαμε τό κουδούνι, και μς πα-
ρακάλεσε να καθήσουμε στόν έξώστη,
ως ότου κάλеше την μς Γούντμπαν. Πε-
ριμέναμε μερικά λεπτά και έπειτα
παρουσιάστηκε ή Σάλλυ.

Χάρηκα τρομερά πού την είδα. Και
όταν με έσφιξε στην άγκαλιά της και
με φίλησε, χρειάστηκε να κάνω μία
προσπάθεια για να καταπιώ μερικά
κουτά δάκρυα, πού μου ήρθαν στά μά-
τια. "Ηταν τόσο καλό να αισθάνωμαι
ότι κάποιος ένδιαφερόταν για μένα
πραγματικά, και ότι θα με συμπαθού-
σε σε όλα—γιατί ήμουν βέβαιη ότι θα
με συμπαθούσε...

Ο κ. Μπρέττυ, αφού τη ρώτησε για
την ύγεια της και ανταλλάξε μερικές
τοπικές φράσεις μαζί της, είπε ότι θα
πήγαινε για λίγο ώρα στην άντικρυ-
νή αγροικία, όπου ήξερε τόν Ιδιοκτήτη
της, με τόν όποιο θα ήθελε να μιλήση
λίγάκι. Έκωνόνισαμε ότι θα γύριζε να
με πάρη μετά μία ώρα, και έτσι ή Σάλ-
λυ και εγώ μέναμε μόνες.

"Η Σάλλυ με έβαλε να άρχίσω από
την αρχή και να της πω όλες μου τις
περιπέτειες, όλα τά αίτια και τά άπο-
τελέσματα, και μόνο έπειτα από αυτό
μου είπε και αυτή ήξερε τόν Ιδιοκτήτη
της, με τόν όποιο θα ήθελε να μιλήση
στην όποια βρισκόμουν.

"Η ιστορία μου ήταν άρκετά μεγάλη,
μά ή Σάλλυ με άκουσε με προσοχή και
με συμπάθεα.

—Δεν μπόρεσα να κάνω τίποτα άλ-
λο, δεν νομίζεις; ρώτησα στο τέλος, ά-
φου της τό είπα λεπτομερώς όλα, ο-
πως συνέβησαν.

Και ή Σάλλυ με συγχάρηκε για την
άποφασιστικότητα μου και μου είπε ότι
τά πράγματα είχαν πάρει τόν καλλίτε-
ρο δρόμο πού θα ήταν δυνατό να πά-
ρουν.

—Γιά να σου πω την αλήθεια, ακρι-
βώς έξ αίτίας σου είχα φύγει για τό
Σικάγο, άγαπητή μου, πρόσθεσε. Τώ-
ρα μπορώ να σου τά πω όλα. "Ηξερα,
φυσικά, άνέκαθεν, ότι ή Αικατερίνη σε
ήθελε για τόν Πόττερ, και ότι οι
δύο τους θα έκαναν τό παν για να σε
εξασφαλίσουν. "Η υπόθεση άρχισε με
την προσπάθεια της εξάδέλφης μου να
κρατάη μακριά από έσένα όλους τούς
άλλους άνδρες, ακόμη και στο ύπερω-
κεάνειο. Τό θυμάσαι; Κανείς δεν μπό-
ρεσε να σε πλησιάσει έκτός του Τόμ
Ντόρεμους και δεν θα τό είχε κατορ-
θώνει ούτε αυτός, αν ή Κάθριν δεν φο-
βόταν την κυρία Βάν-ντερ-Βίττι. Τό
ίδιο γινόταν και στο Νιούπορτ, όταν
μπορούσε να τό κανονίση αυτή.

Τὸ «Πολύτιμο Μαργαριτάρι»

ΕΞΩΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΥΒΟΝΝΗΣ ΣΟΥΛΤΣ

Οι προλήψεις κι' η' αμάθεια των συμπατριωτών μου, είπε η' «μητέρα Κίνα», προκαλούν στην χώρα μας χειρότερες καταστροφές απ' τις πλημμύρες του Κιτρίνου Ποταμού... Κι' αναστέναξε...

Η' κ. Ζάντ Μονιέ, η' επιλεγόμενη «μητέρα Κίνα», γεννημένη στο Σάν - Σι και παντρεμένη εδώ και τριάντα χρόνια μ' έναν γάλλο καθηγητή, υπήρξε μια απ' τις πρώτες χειραφετημένες Κινέζες. Παρακολούθησε μαθήματα στη Σορβόνη και στο Κολλέγιο της Γαλλίας και γύρισε όλο τον κόσμο μαζί με τον σύζυγό της, καθηγητή των Ασιατικών σχολών.

Συνέχισε:

—Πριν από πεντέξη χρόνια, μια μικρή ξεδεσφούλα μου έπεσε θύμα αυτών των προλήψεων και της αμαθείας. Ακούστε την ιστορία, και κρίνετε μόνοι σας κατά πόσον τα κακά αυτά δεν είναι μάλιστα για τον τόπο μας.

«Ένα πρωί του Δεκεμβρίου, ο ψαράς Τσάγκ, που κατοικούσε στην παραλία, κοντά στο σπίτι του ξαδέλφου μου, ανέκαλυψε μέσα στα δίχτυα του κάτι το τρομερό. Ένα πτώμα κοριτσιού, φρικτωδώς παραμορφωμένο, γεμάτο μαχαριές. Θύμα των πειρατών, ασφαλώς, που λυμαινόνται τα παράλια.

«Ο γιός του Τσάγκ είπε: —Ο γέρο Σόγκ, ο πλούσιος έμπορος, αναζητεί την κόρη του εδώ και μια εβδομάδα...»

«Πραγματικά, η' ταυτότης του πτώματος δεν άργησε να εξακριβωθεί: ήταν η' κόρη του Σόγκ, το «Πολύτιμο Μαργαριτάρι»...

«Οι γονείς της ανήκαν σε μια παλιά κινεζική οικογένεια που ανατράφηκε με τα δόγματα του Κομφουκιού.

«Αφού πέρασαν έφτα - όχτα χρόνια, την χώρισαν απ' τα αγόρια για να της διδάξουν τα καθήκοντα της Κινέζας. Από καιρό σε καιρό, στην αίθουσα έορτών του σπιτιού της, σε επίσημες τελετές, έδλεπε τους αδελφούς της, που ακατάδεχτοι έκαναν πώς δεν την πρόσεχαν γιατί ήταν κορίτσι...

«Εκείνος που αγαπούσε πολύ την μικρή, ήταν ο παπούς Σόγκ, που τον έτρεμε όλη η' οικογένειά. Της έκανε παρέα, της χαμογελούσε.

□ □

«Μια άνοιξιάντικη μέρα, μεγάλη ανατάτωση στο σπίτι των ξαδέλφων μου. Ένας θεός με τον γιό του, εγκατεστημένοι πολύ καιρό στο Τόκιο όπου ζούσαν αλλά ευρωπαϊκά, έρχόταν να περάσουν τρεις μήνες στους γονείς του «Πολυτίμου Μαργαριταριού». Για πρώτη φορά, η' μικρούλα είδε ανθρώπους με θάρσος και κοστούμια... Χρειάστηκε να περάσουν τρεις μέρες για να σηκώση τα μάτια της απάνω στον ξαδελφό της Τσάο — κι' αυτό μόνο όταν εκείνος ντύθηκε κινεζικά.

«Παράξενος τύπος αυτός ο Τσάο! Χωρίς να σέβεται τα γυναικεία διαμερίσματα, έμπαινε ελεύθερα μέσα σ' αυτά και το γέλιο του άντηχούσε, κρυ-

στάλλινο. Ένα πρωί ακούγοντας την μικρή να τραγουδά, ένέσκηψε απότομα κι' όταν εκείνη, ξαφνιασμένη, έκανε να φύγει, την άρπαξε απ' την κοτσίδα!

«—Άκουσε, της είπε, θά σου άπαγγείλω στίχους:

«Η φωνή σου πέταξε ως τον ουρανό

και τα σύννεφα σταμάτησαν για να την ακούσουν.

«Η άρμονία ξεγύστησε ως τα βάθη των πηγών

και τα ψάρια έτρεξαν...».

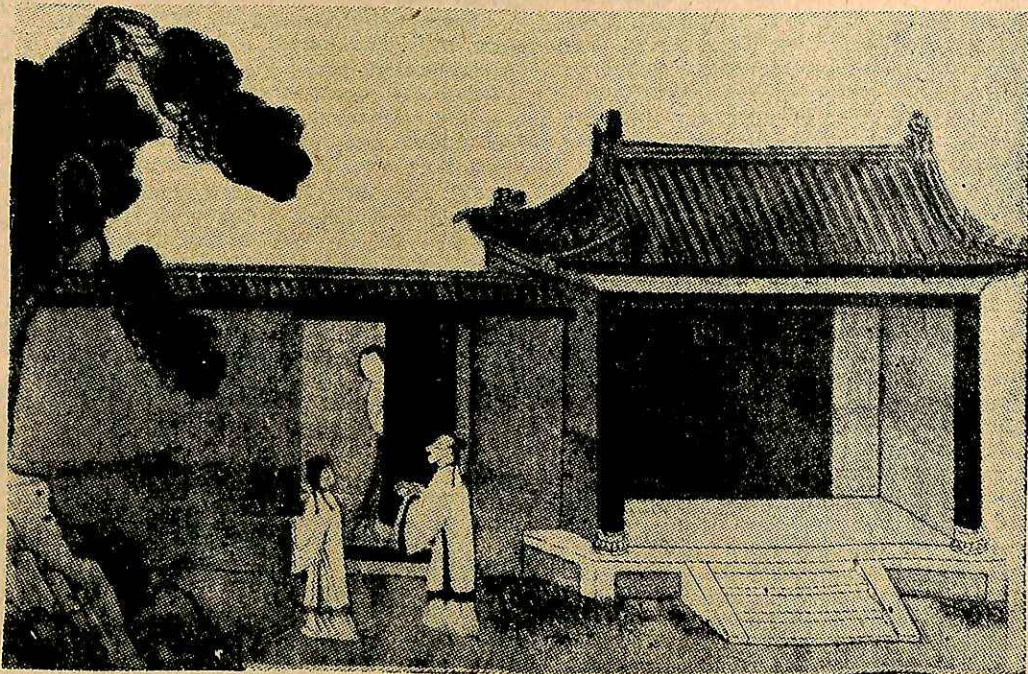
«Η μικρή θαύμασε τον ξαδελφό της που ήξερε τους παλιούς αυτούς στίχους που και εκείνη είχε μάθει στο

για τηλέφωνα, σιδηροδρόμους, αεροπλάνα, ραδιόφωνα, κ.τ.λ... Η μικρή δεν άργησε να παραδεχτεί πως η' Κίνα δεν ήταν ο μόνος πολιτισμένος τόπος του σύμπαντος. Δεν άργησαν όμως ν' αλλάξουν θέμα ομιλίας, γιατί ο Τσάο είχε προσέξει την όμορφη της ξαδέλφη του κι' εκείνη άρχισε να καταλαβαίνει την ομιλία της καρδιάς της...

□ □

«Η κινεζική παράδοση είναι αυστηρή στο ζήτημα του γάμου. Η κινεζοπούλα είναι υποχρεωμένη να δεχθεί με κλειστά μάτια τον σύζυγο που θά της φέρη ο πατέρας της και τον οποίο δεν πρέπει να έχει γνωρίσει πριν. Η πρώτη γνωριμία γίνεται στους γάμους.

«Παρ' όλα αυτά, ο Τσάο, τόλμησε

Έμαθε πώς ο Τσάο έμπαινε μέσα στον γυναικονίτη...

σκολεϊό. Τον πήρε από καλό μάτι. Τώρα, ο Τσάο έξηγούσε στην ξαδέλφη του πώς ζούσαν μέσα στην Ίαπωνία:

«—Στο Τόκιο, έλεγε, ζή μοντέρνα ο κόσμος. Τα πράγματα όλα σε υπακούουν. Έδώ, όταν θέλεις φως, τα κεριά από λίπος της γελάδας δεν ανάδουν και θρωμύν όταν τα σβύσης. Στο Τόκιο, για να ανάψεις φως πατάς ένα κουμπάκι στον τοίχο και το φως δεν σβύνει με τα ρεύματα...

«Τα δυο παιδιά — Ο Τσάο 17 χρονών κι' η' ξαδέλφη του 14 χρονών — δεν άργησαν να συναντώνται κάθε μέρα, στο τελευταίο περίπτερο του κήπου, που κατέβαινε ως την παραλία. Ο Τσάο έδειχνε την θάλασσα στην ξαδέλφη του, λέγοντας: «Πέρα, είναι σπάνια ψηλά σαν λόφοι με τόσα παράθυρα δος τρύπες έχει ο σπόγγος». Χωρίς να το καταλαβαίνει εκείνη, της μιλούσε

να έκμυστηρευθή στον πατέρα του τον έρωτά του για την ξαδέλφη του. Ο πατέρας, χειραφετημένος από την ζωή του Τόκιο, δεν αγανάκτησε γιατί ο γιός του διάλεξε μόνος του την γυναίκα του. Σημειωτέον, ότι κι' ο πατέρας του Τσάο παρέδιδε τους τύπους μιλώντας στον πατέρα Σόγκ για γάμο, χωρίς την μεσολάβηση των προζενιτών.

«Εύτυχως που τα πράγματα κανονίστηκαν. Ο πατέρας του «Πολυτίμου Μαργαριταριού», άνθρωπος αδυνάτου χαρακτήρος, που ο ξαδελφος του Τόκιο του είχε επιβληθεί, δεν φάνηκε σκανδαλισμένος — για να παραστήση κι' αυτός τον μοντέρνο! Μόνο που δεν είπαν λέξη στον παππού Σόγκ για τους διαστικούς αυτούς άρραβώνες.

«Σε λίγο, χώρισαν τους δυο έρωτευμένους — γιατί ο Τσάο θά επέστρεφε μαζί με τον πατέρα του στο Τόκιο. «Ε-

νοιώσαν κι' οι δυο τους θαθεία λύπη — μαζί με μια κρυφή έλπίδα γιατί ο νέος έλεγε στο «Πολύτιμο Μαργαριτάρι» ένω' της έδειχνε την θάλασσα:

«—Νά, η' Ίαπωνία είναι απ' την άλλη μεριά. Δεν είναι μακριά. Μας χωρίζει ένα ρυάκι. Σύντομα θάρρω να σε δω.

«Τρόπος του λέγειν — η' μικρή όμως έπηρεάστηκε τόσο απ' τα λόγια του...

«Ο παπούς Σόγκ, άτυχως, πληροφορήθηκε την προδοσία. Έμαθε πώς ο Τσάο έμπαινε μέσα στον γυναικονίτη. Εκεί μιλούσε μαζί με την ξαδέλφη του και την συναντούσε και στα κίσκια του κήπου! Τέλος, ο πατέρας της ένόησε, ο ίδιος ο γιός του Σόγκ, είχε επιτρέψει τους άρρωθώνες κι' είχε υποσχεθεί γάμο...

«Ο γέρος έγινε έξω φρενών! «Ότε έτσι, δεν τον λογάριζαν πιά αυτόν στην οικογένεια! Κι' ύστερα, οι γονείς του «Πολυτίμου Μαργαριταριού» δεν είχαν σκεφθεί πως η' κόρη τους είχε γεννηθεί στον άστερισμό του Ποντικού, ενώ ο Τσάο είχε γεννηθεί στον άστερισμό της Γάτας! Δυο ζωάκια που άλληλοσπαράζονται! Άρνούνταν λοιπόν άπολύτως να συγκατατεθεί στην εύτυχια της έγγονής του...

«Ο πατέρας δεν τόλμωσε να δείξη άνυπακοή στην θέληση του παππού Σόγκ. Έξ' άλλου, ήταν μετανοιωμένος που είχε μπλεχθεί με «μοντέρνα έθιμα»...

□ □

«Έκλεισαν λοιπόν την δυστυχισμένη νέα μέσα σ' ένα άπομονωμένο δωμάτιο με την συντροφιά μιας καμαριέρας. Κάθε μέρα, ο παπούς έλεγε στην έγγονή του: «Θά σε σώσω και θά ξεχάσης τον Τσάο».

«Η μικρή έλεγε στην καμαριέρα: «—Νάρθη γρήγορα ο Τσάο. Εύκολο είναι, μόνο ένα ρυάκι μας χωρίζει. Η Ίαπωνία είναι πολύ κοντά. Αλήθεια, στην παραλία είναι δεμένη μια θάρκα. Γιατί να μην πάμε να συναντήσουμε τον Τσάο;

«Κρυφά, το «Πολύτιμο Μαργαριτάρι» μαζί με την καμαριέρα μάθαιναν κουπί. Κι' ένα πρωί — ξημερώματα — έφυγαν με την θάρκα, ξεγελασμένες απ' την αμάθεια που μαστίζει τις Κινέζες...

□ □

Στην αρχή, μάταια έψαξαν να τις θρούν. Ο γέρο Σόγκ, που λάτρευε κατά βάθος την έγγονή του, υποσχέθηκε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό σε όποιον θα του έβρισκε την έγγονή του... Κινητοποιήθηκε όλη η' αστυνομία...

«Τέλος, άνεκαλόφθη το κατακρεουργημένο πτώμα της μικρής «Πολυτίμου Μαργαριταριού». Το σώμα όμως της καμαριέρας δεν θρέθηκε πουθενά...

□ □

«Έτσι τέλειωσε η' μεγάλη αγάπη του «Πολυτίμου Μαργαριταριού» με τον Τσάο.

□ □

«Ο πατέρας δεν παρηγορήθηκε ποτέ, η' μητέρα κάπνιζε τώρα χασίς σε μεγαλύτερη δόση. Μόνος ο παπούς δεν παράζε όμως τον έφερε γρήγορα στον τάφο. Και την στιγμή της έπιθανότητας άγωνίας του, ανέκτησε δυνάμεις για να φωνάξη τρεις φορές το όνομα του «Πολυτίμου Μαργαριταριού»...

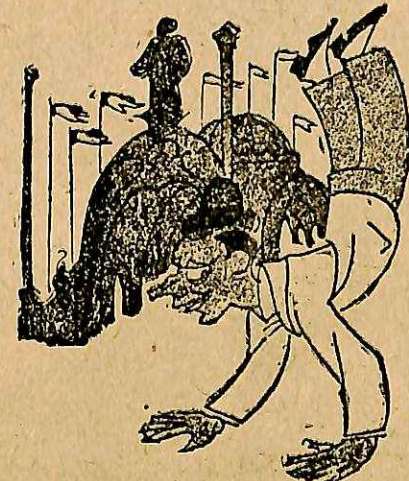
ΥΒΟΝΝΗ ΣΟΥΛΤΣ

ΠΡΙΝ ΑΠΟ 36 ΧΡΟΝΙΑ

Γιά να πάνε στην έκθεση

Η Παγκόσμιος Έκθεση του 1937, που θα γίνει στο Παρίσι, πλησιάζει με γοργά βήματα. Θα είναι ένα θαύμα άνευ προηγουμένου κι' όλα όσα είδαν οι πατέρες μας το 1900 θά το περάσουν με κατὰ παρασάγγας. Πόσοι πρόδοι δεν έγιναν μέσα σε 37 χρόνια!

Το 1900, απ' όλες τις γωνιές του κόσμου πήγε κόσμος και κοσμάκης να θαυμάση την πρώτη έκθεση. Υπάρχουν και πολλά ανέκδοτα για τον τρόπο με τον οποίο ταξίδεψαν πολλοί περιεργοί... και ιδιότροποι συγχρόνως, για να θαυμάσουν την Έκθεση. Πολλοί έφθασαν στο Παρίσι πεζή, αφού

Έφθασε περπατώντας με τα χέρια!

διέτρεξαν χιλιάδες χιλιόμετρα. Δώδεκα νεαροί Βούλγαροι έκαναν έτσι πεζή την διαδρομή απ' την Σόφια ως την γαλλική πρωτεύουσα.

Επίσης στα χωριά, η' είδηση άναστατώσε κόσμο και κοσμάκη. Οι άγαθοί άνθρωποι που διάβαζαν τα βράδια με το κερί τις ύπνοχες περιγραφές της έκθεσεως, γοητεύονταν...

Γρήες σαραβαλιασμένες ξεκίνησαν μια μέρα, χωρίς να πούν λέξη σε κανέναν, κούτσα-κούτσα, μ' ένα δισάκι στον ώμο, απ' τα βάθη της επαρχίας των.

Υστερα από λίγα χιλιόμετρα, σωριάζονταν απ' την κόρυση και την πείνα. Έτσι τις ξανάφεραν πίσω στα σπίτια των.

«Άλλοι πήγαν με χειράμαξες! Ένας διεννέξος τορναδόρος κυριεύτηκε από μια έμμονη σκέψη: να επισκεφθεί την Έκθεση. Έβαλε μέσα σ' ένα φτωχικό κάρο την γυναίκα του και το παιδί του κι' άρχισε σέρνοντάς το μόνος του, το ταξίδι. Χρειάζονται τροφή, στέγη, κτλ. Εύτυχως που ο διεννέξος τορναδόρος είχε έφευρετικό μυαλό. Πουλούσε εικονογραφημένα καρτποστάλ κατά μήκος της διαδρομής, σαν τους εγκλωπιτρώστες της εποχής μας. Υστερα από πέντε βδομάδες, είχε φθάσει στο τέγμα του ταξιδιού, τσακισμένος απ' την κόρυση, ικανοποιημένος όμως.

Λίγο αργότερα, είδαν να φθάνουν στην λεωφόρο του δάσους της Βουλώνης (σήμερα λεωφόρος Φός) δυο ύπερχονες έγγλέικες καρότσες που έρχονταν κατ' εθείαν απ' το Λονδίνο. Την μια την οδηγούσε ένας Άγγλος έπίσημος και την άλλη μια πολύ καθώς πρέσβη «μικς». Καθ' όλη την διαδρομή της Μάγχης, δεν είχαν κατεβεί απ' το έδωλό του άμαξά και μόνο ακουστά στην έκθεση έγκα-

τέλειψαν την θέση τους.

Μέσα ήταν οι οικογένειες που είχαν ταξιδέψει κατά τον ίδιο τρόπο. Όλοι ήταν λίγο-πολύ μουνδιασμένοι.

Δυο Αμερικανοί έφθασαν κατ' εθείαν απ' την Νέα-Υόρκη κατά τον ίδιο τρόπο, μέσα σ' ένα απλό άμαξι που το έσερνε ένα άλογάκι.

Ένας Πορτογάλος έφυγε απ' την Λισσαβόνα μέσα σ' ένα «φαετόν» που το έσερναν δυο μουλάρια. Ένας Μαρσεγιέζος ταξίδεψε απ' την Καννμπιέρ στο Παρίσι μέσα σ' ένα άμαξάκι ζευγμένο... σε τέσσερις αντιλόφες.

Ένα σωρό άλλοι πήγαν με ποδήλατο. Ένας Ρουμάνος απ' το Βουκουρέστι, μια γρηά ρωσίδα απ' την Ρίγα. Υστερα, ένας δμικός 32 ποδηλατών απ' την Έλβετία και τέλος έικοσιοχτά άτομα, μεταξύ των οποίων πέντε γυναίκες, απ' την Πετρούπολη (σήμερα Λένινγκραντ).

Το αυτοκίνητο στους ήρωικούς αυτούς καιρούς, υπήρξε επίσης ένας πρωτότυπος τρόπος μεταφοράς. Η διαδρομή μεταξύ Βιόννης-Παρισιού, ήταν δέκα μερών το πολύ, Ρεκόρ ταχύτητας, για την εποχή.

Ένας πήγε απ' το Άρσασόν στο Παρίσι με... ξυλοπόδαρα. Μόλις έφθασε, άναρριχήθηκε στον πύργο του Αίφελ πάντα με τα ξυλοπόδαρα. Υστερα ξεκίνησε για να κάνει τον γύρο του κόσμου... Τόσο πολύ που γλυκάθηκε!

Ένας κάτοικος των Βερσαλλιών έκανε κάτι παραπάνω. Έφθασε στο Παρίσι... περπατώντας με τα χέρια! Αν το έκανε αυτό για να κάνει οικονομία στη παπούτσια — πληρώσε τα μαλλοκεφάλια του σε γάντια!

Άλλοι με γερές πλάτες ξεκίνησαν από μια μικρή πόλη της Γαλλίας αφού στοιχημάτισαν να κάνουν την διαδρομή με σακιά άλευρι στην πλάτη τους. Στον δρόμο, συναντήθηκαν με άλλους τρελλούς, βαρελάδες που προσπαθούσαν να φθάσουν στο Παρίσι σπρώχνοντας βαρέλια μπροστά τους!

Ένας πήγε με... ξυλοπόδαρα!

Ένα παράξενο ντουέτο ταξίδεψε επίσης κατά τον πιο πρωτότυπο τρόπο: Ένας που είχε κομμένα τα πόδια με το καροτσάκι του κι' ένας ποδηλάτης. Τριάντα χιλιόμετρα τη μέρα έκαναν. Πάντως, δεν τα κατάφεραν κι' άσκημα, δεδομένου ότι ο άνάτηρος είχε φονοκιάσει στα χέρια!

Πολλοί ταξίδεψαν με τα τέσσερα, άλλοι έπισθοβατούντες, άλλοι γονατιστοί!...

ΑΝΡΥ ΜΠΕΣΙΕΡ

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ

Αργότερα όταν ο Μπίνγκ έφυγε ο αδελφός του παρεκάλεσε τους ξένους να μην τον παρεξηγήσουν και τους εξήγησε ότι ο Μπίνγκ είναι τόσο ντροπαλός που του είναι αδύνατον να ακούη δίσκους του να παίζουνται

ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΑ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο Τσάρλυ Τσάπλιν και η Πολέτ Γκοντάρ ύστερα από ένα μεγάλο γύρο στην Ανατολή, επέστρεψαν στο Χόλλυγουντ. Ο κόσμος εξακολουθεί ακόμη να διερωτάται εάν είναι ή όχι παντρεμένοι ή αν σκοπεύουν να παντρευτούν.

Ποτέ δεν συζητούμε δημοσία για τις ιδιωτικές μας υποθέσεις, απάντησαν εν χορώ ο Τσάρλυ και η Πολέτ όταν τους έρωτησαν.

Ο γνωστός όμως δημοσιογράφος Ουάλτερ Βίντσεντ ανήγγειλε στην εφημερίδα του ότι, όπως του είπε η Πολέτ, έχουν παντρευτεί.

Κατά την περιοδεία τους στην Ανατολή το ζεύγος συνωδευόταν από την μητέρα της Πολέτ.

□ □

Η Λωρέττα Γιούγκ έγινε θεία. Η αδελφή της Σάλλυ Μπλαϊν, σύζυγος του Νόρμαν Φόστερ, απέκτησε ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Το ονόμασαν Γκρέτχεν προς τιμήν της Λωρέττας, γιατί το πραγματικό όνομα της Λωρέττας είναι Γκρέτχεν.

Μόλις έμαθε το επικείμενο ευτυχές γεγονός η Λωρέττα έσπευσε να αναχωρήσει αεροπορικώς για να υποδεχθή την άφιξη της μικρούλας Γκρέτχεν.

ΠΑΛΗΦΟΙ ΚΑΙ ΝΕΟΙ

Μερικοί παλαιοί ήθοιοι, που διέπρεψαν κάποτε στην οθόνη και τώρα ζούν με τις αναμνήσεις του ένδοξου παρελθόντος θα ξαναβρουν πάλι για μερικές στιγμές τους παλιούς των θριαιβούς στο νέο μεγάλο φιλμ της Παραμάουντ, «Χόλλυγουντ Μπουλβάρ».

Στο φιλμ αυτό πρόκειται να εμφανισθούν ο Μπράντντ Ουάσμπορν, ο Κράιτον Χέυλ, ο Τζάκ Μούλχαλ, ο Φράνκ Μάγιο, ο Τζάκ Μόουρ, ο Χάρρυ Μάγερς, ο Άλιμπερ Κόντι και ο Μωρίς Κοστέλλο. Ο ίδιος—πατέρας δυο διασημών πρωταγωνιστριών, ο οποίος έχει να εμφανισθί σε κινηματογράφο έννεα δόκκληρα χρόνια.

Εν τώ μεταξύ ενώ η Παραμάουντ μάζεψε όλους αυτούς τους πρώην στάρ για το «Χόλλυγουντ Μπουλβάρ» ή Μέτρο-Γκόλντουϊν Μάγερ, μάζεψε όλους τους γιουούς γνωστών ήθοιων για το νεότερο φιλμ «Πήγαμε στο Κολλέγιο». Στο φιλμ αυτό παίζουν ο Μπράντντ Ουάσμπορν, υιός, ο Ουάλλας Ρήντ, υιός, ο Καρλόυλ Μπλάκουελ, υιός και ο Έρικ φόν Στρόχαϊμ, υιός.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΗΣΕΤΕ...

Τέλος πάντων τί είναι αυτό το Χόλλυγουντ!

Μπορεί κανείς να βρή ό,τι θέλει στην στιγμή.

Ο σκηνοθέτης της Μέτρο-Γκόλντουϊν-Μάγερ, Μπίλλ Γκράντ, είδοποίησε ένα βράδυ με το ραδιόφωνο ότι ζητεί ένα αγόρι με ξηή δάχτυλα σε ένα πόδι που του χρειάζοταν για μία σκηνή στο καινούργιο του φιλμ, «ή Σίς» είναι διάβολος.

Ήταν βέβαιος ότι δεν θα βρισκε και θα αναγκαζόταν να προσθέσουν σε κανένα φιγκυράν ένα τεχνητό έκτο δάκτυλο. Και όμως το άλλο πρωί κιόλα παρουσιάστηκαν στα στούντιο της Μέτρο-Γκόλντουϊν τριανταδυό αγόρια με ξηή δάκτυλα στο ένα τους πόδι και τέσσερα με ξηή δάχτυλα και στα δυο πόδια! Ένας μάλιστα απ' αυτούς κουβαλούσε μαζί του και μία γάτα με ξηή δάχτυλα για την περίπτωση που θα την χρειαζότανε ο σκηνοθέτης!

ΔΕΞΙΩΣΕΙΣ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η μεγαλείτερη δεξίωση τον μήνα αυτόν έδόθη στο Χόλλυγουντ από τον Πάτ Νόους, τον γνωστό Άγγλο ήθο-

ποίο, που προσεκλήθη από το Λονδίνο στην Αμερική για να πρωταγωνιστήση σε ένα φιλμ της εταιρίας Γουόρνερ.

Ο Πάτ έστειλε σε δσους ήθελε να προσκαλέση στην δεξίωσή του ένα δίσκο γραμμοφώνου, στόν όποιον τούς παρακαλούσε με την ίδια του φωνή να τιμήσουν την δεξίωσή του.

Στό τέλος του δίσκου ακούοταν και ή φωνή της συζύγου του Πάτ, ή όποια προσέθετε και αυτή την παράκλησή της όπως παρευρεθούν στην γιορτή τους.

Παίρνοντας μία τέτοια πρόσκληση ο Έρολ Γλίν και ή γυναίκα του Λιλί Νταμιτά, απήντησαν με ένα δίσκο έπίσης πού άρχιζε έτσι: «Ο κ. και ή κ. Έρολ Γλίν λυπούνται πολύ πού δεν θα μωρέσουν να παρευρεθούν στην δεξίωσή σας, διότι...», και έπακολουθόσε μία άπαρίθμηση από διάφορες δικαιολογίες πού τούς έμπόδιζαν να έλθουν, οι όποιες γέμιζαν δλόκληρο τόν δίσκο.

Παρ' όλα αυτά ο Έρολ και ή Λιλί πήγαν στην γιορτή του Πάτ!

□ □

Μία άλλη πολύ έπιτυχημένη δεξίωσις, σε στενότερο κύκλο όμως, έδόθη από τόν Κλάρκ Γκέϊμπλ στην ώραία έπαυλή του, στο Λος Άντζελες.

Ο Κλάρκ έδωσε την γιορτή αυτή

πρός τιμήν του φίλου του δικηγόρου, Ίβάν Πάρκερ και της κυρίας Πάρκερ, οι όποιοι έώρταζαν την είκοστή πρώτη επέτειο του γάμου τους.

Η γιορτή είχε έντελώς μεξικανικό χαρακτήρα, πολλοί μάλιστα από τούς προσκαλεσμένους φορούσαν μεξικανικά κοστούμια.

Ένα από τά όρασιότερα νούμερα του προγράμματος ήταν τά Ιταλικά τραγούδια και οι χοροί μιάς μικρής θαυμαστρίας του Κλάρκ Γκέϊμπλ, της Ζεραρντίν Πελούφιο, μόλις όκτώ χρόνων.

Και ή Βάντα, ή διάσημη Πιθία είπε στούς καλεσμένους την «τύχη» τους.

Δέν είπε όμως ο Κλάρκ αν ή Βάντα προέβλεπε και τόν προσεχή γάμο του με την Καρόλ Λομπάρ.

Η Καρόλ ήταν παρούσα φυσικά στην γιορτή του Κλάρκ, με μία μεγαλοπρεπέστατη τουστέττα από λευκό κρέπ σατέν, ώραία, γοητευτική όσο ποτέ.

□ □

Μία πού μιλούμε για την Καρόλ, ως αναφέρωμε και το γεύμα πού έδωσε με τόν πρώην σύζυγό της Ουίλλιαμ Πόουελλ την έπομένη της ημέρας πού τελείωσε το γύρισμα του φίλμ «Ο άνδρας μου Γκόντφρεϋ» στο όποιον πρωταγωνιστόν οι δυο μαζί για πρώτη φορά από την έποχή του διαζυγίου τους.

Στό γεύμα ήταν προσκαλεσμένοι οι ήθοιοι, οι φιγκυράν, οι ήλεκτρολόγοι, οι μηχανικοί, και όλοι οι ύπάλληλοι του στούντιο, ως τόν τελευταίο γκρούμ. Όλοι διασκέδασαν, όσο ποτέ στην ζωή τους, κατά γενικήν όμολογίαν.

Μία ώραία έκφραση της νέας αλλά διάσημης πιθ στάρ Στέφι Ντούνα, πού χορεύει και τραγουδεί στούς «Πειρατές που ο χορεύουν», τó νέο έγχρωμο άμερικανικό φιλμ.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ

Στό Χόλλυγουντ όταν δίδονται γεύματα ή άλλες παρόμοιες συγκεντρώσεις συνηθίζεται να τοποθετούν δυο έρωτευμένους, όσον τó δυνατόν πιό μακριά τόν έναν από τόν άλλον. Γιατί αλλιώς άπορροφώνται τόσο πολύ από τó αίσθημά τους πού δέν δίνουν καμιά σημασία στούς λοιπούς παρευρισκόμενους.

Όποια όμως από τις διασημότερες οικοδέσποινες στάρ του Χόλλυγουντ έξομολογόταν τελευταίως σε ένα γνωστό της ότι σε κάθε συγκέντρωσή της προσκαλεί πάντα την Μέρλε Όμπερον και τόν Νταίβιτ Νίβεν—πύ θεωρούνται σήμερα ως τó σπουδαιότερο έρωτευμένο ζευγάρι του Χόλλυγουντ—και τούς βάζει πάντα να κάθονται ό ένας δίπλα στόν άλλο.

Και όταν ο γνωστός της την ρώτησε για πού λόγο τó κάνει αυτό, εκείνη απάντησε χαμογελώντας:

—Γιατί ή Μέρλε και ο Νταίβιτ είναι τόσο πολύ έρωτευμένοι πού οι καλε-

σμένοι μου διασκεδάζουν περίφημα μωνάχα βλέποντάς τους.

Ο ΝΤΡΟΠΑΛΟΣ ΜΠΙΝΓΚ

Ένας όμιλος έπισκεπτών βρισκόταν τελευταίως σε μία αίθουσα του στούντιο της Παραμάουντ. Είχαν έλθει για να δούν τόν διάσημο τραγουδιστή και ήθοιοιό Μπίνγκ Κρόσμπυ, ο όποιος όμως έλειπε και άντ' αυτού τούς υπέδεχθη ο αδελφός του. Έν τώ μεταξύ είχαν βάλει στόν φωνογράφο μερικούς δίσκους του Κρόσμπυ και τούς άκουαν με θαυμασμό.

—Τί κρίμα να μην είναι εδώ και ο ίδιος, είπε κάποιος από τούς έπισκέπτας στόν αδελφό του.

Τήν στιγμή άκριβώς έκείνη ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ο Μπίνγκ αυτόπροσώπως. Χωρίς να πη λέξη προχώρησε στόν φωνογράφο και πέταξε έξω από τó παράθυρο τόν δίσκο πού έγινε χίλια κομμάτια καταγής.

—Λυπούμαι πολύ, είπε σάν μωδιαμένος στούς έπισκέπτας, αλλά...χι!... τó κομμάτι αυτό μου δίνει στά νεύρα.

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Ένῳ αὐτὰ γινόντανε στὴν Γκλοριέτ, ὁ πόλεμος ἐμάνετο στὰ πρόθυρα τοῦ Σεντάν. Οἱ Γερμανοὶ νικοῦσαν διαρκῶς καὶ οἱ Γάλλοι ἐσκοτώνοντο ἢ τοὺς ἐπιαναν αἰχμάλωτους. Τρεῖς τέτοιοι αἰχμάλωτοι, κατορθώνουν μιά μέρα νὰ δραπετεύσουν καὶ νὰ φθάσουν στὶς γαλλικὲς γραμμές. Ένας ἀπὸ τοὺς τρεῖς εἶναι ὁ Μαρτέλ. Αὐτός, ἂν καὶ γλύττωσε ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, εἶναι ὅμως πάντα πολὺ θλιμμένος. Δὲν ἔχει κατορθώσει νὰ δεῇ πονηρὰ τὴν Μαρκέλλα. Έν τῷ μεταξὺ οἱ Γερμανοὶ καταλαμβάνουν καὶ τὴν Γκλοριέτ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πειράξουν τοὺς ἐνοίκους της. Μόνον ὁ Ζερβαὶ κακοποιήθηκε μιά μέρα καὶ αὐτὸς ὄχι σοβαρὰ. Σὲ λίγο στὸν τόπο ὅπου ἐδῶρ ὁ Ζερβαὶ ὁ Γκοντεφρουά βρισκεῖ τὸ χρηματοφυλάκιό του. Μέσα του ὁ πᾶρχουν διάφορα χαρτιά κτερινισμένα καὶ ἀνάμεσά τους τὸ γράμμα— διαθήκη τοῦ πατέρα τοῦ Ζερβαί, μὲ τὸ ὁποῖο τοῦ κληροδοτοῦσε ὅλο του τὸ μῖσος καὶ τοῦ Τερλάν, τοῦ πατέρα τῆς Βέρθας καὶ τῆς οἰκονομίας του. Τὸ γράμμα αὐτὸ διαφωτίζει ἀκόμη περισσότερο τὸν Γκοντεφρουά. Τὸ κρύβει αὐτὸς ὡς κατὰ τὸ ἐξαιρετικὰ πολὺτιμο.

Μιά νύχτα παγετὴ ἕνα ἀνιάει προχωρεῖ μὲ κόπο στὶς ὄχθες τοῦ Μῆς. Εἶναι τὸ ἀμάξι τῆς καντινέρας Κας Ντυροκέ.

35. (Ἡ συνέχεια)

Ἦξερε τὸν πόλεμο ἡ καλὴ γυναῖκα. Εἶχε παρακολουθήσει ὅλες τὶς γαλλικὲς νίκες στὴν Ἱταλία. Δὲν εἶχε γνωρίσει ὡς τώρα παρὰ τὴν νίκη. Καὶ τρεῖς μῆνες τώρα μάθαινε θλιβερά τί εἶναι ἡ ἴττα. Ἀπὸ τὰ σύνορα ὡς τὸ Σαλὸν εἶχε κινδυνεύσει χίλιες φορές ὡς τώρα. Καὶ κελὴ, καὶ τὸ ἀμάξι, καὶ τὸ ἀλόγο της. Εἶχε σωθῇ ὅμως χάρις στὴν ἐξυπνάδα καὶ στὴν πονηριά της. Ἦταν μεσάνυχτα. Ἡ κυρὰ Ντυροκέ ἔδωκε σανὸ στὸ ἄλογο της καὶ ὕστερα τὸ πότισε μὲ ἕναν κουβά.

—Πρέπει νὰ προσπαθῶμε νὰ πλησιάσωμε στὴν πόλη... στὸ Σεντάν!.. εἶπε ἡ κυρὰ Ντυροκέ ἀνεβαίνοντας τὸ ἀμάξι της. Μιά σκιά βγήκε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ ἦλθε νὰ καθῆται ἐμπρὸς δίπλα στὴν καντινιέρα. Καὶ ἡ σκιά εἶπε μὲ μιά φωνὴ γλυκεῖα πού φανέρωνε παράξενη συγκίνηση.

—Σεντάν; Σεντάν; Ἡ πόλις αὐτὴ εἶναι τὸ Σεντάν;

—Ναί. Ἔτσι μοῦ εἶπαν καὶ βρίσκεται στὴν ἄκρῃ τῆς Γαλλίας. Δὲν τὸ εἶχα ἀκούσει τὸ ὄνομα αὐτὸ σὲ ὅλη μου τὴν ζωὴ καὶ ἀναρωτιέμαι ἀκόμα τί ἐρχόμαστε νὰ κάνουμε σ' αὐτὴ τὴν τρύπα.

Ἡ γλυκεῖα φωνὴ ἐπανελάβε:

—Σεντάν! Σεντάν!

Αὐτὸ ἦταν ὄλο. Ἡ σκιά φάνηκε νὰ βυθίζεται σὲ ἕνα βαθὺ ρεμβασμό.

Ἦταν ἕνα νεαρὸ παλληκαράκι, ὡς δεκαπέντε, δεκάξι χρονῶν, φτωχικὰ ντυμένο, μὲ κατὶ ρούχα κουρελιασμένα καὶ γεμάτα λάσπη.

Ἡ κυρὰ Ντυροκέ τὸ κύτταξε μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ της. Μουρμούρισε:

—Ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες πού βρήκα τὸ ἀγόρι αὐτὸ κοντὰ στὸ Μπωμόν, μισοπεθαμένο τῆς πείνας, στὴν μέση τοῦ δρόμου, τὸ μόνον πού μπόρεσα νὰ ἀκούσω εἶναι μιά λέξη, μιά λέξη μονάχα: «Σεντάν! Σεντάν!» Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι δὲν ἔξερει ἄλλη λέξη ἀπ' αὐτὴν... Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται ἄραγε; Ποιὸς εἶναι;..

Τὸ νέο παλληκαρί πῆρε τὰ χέρια της μέσα στὰ δικά του σὰν νὰ καταλάβαινε αὐτὰ πού ἔλεγε ἡ γρηά, σὰν νὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀπαντήσῃ.

Καὶ ὕστερα φέρνει στὰ χεῖλη τοῦ τὰ ρυτιδωμένα καὶ γερά χέρια τῆς γρηᾶς πού τὸ κυττάζει μὲ στοργὴ μονολογώντας καὶ πάλι:

—Ποῖο νᾶναι ἄραγε τὸ ἀγόρι αὐτό; Τὸ ἀγόρι αὐτὸ πού ἡ καλὴ γυναῖκα τὸ εἶχε περισυλλέξει ἐτοιμοθάνατο σχεδὸν καὶ τὸ φιλοξενοῦσε στὸ ἀμάξι της, τὸ ἀγόρι αὐτὸ μὲ τὰ μεγάλα μάτια τὰ τόσο θλιμμένα καὶ τόσο θυμωμένα, τὸ ἀγόρι αὐτό, μὲ τὰ λεπτὰ, σχεδὸν γυναικεῖα χαρακτηριστικά, πού ἐπανελάμβανε ὀλοένα μέσα σ' ἕνα πυρετὸ ἀναμονῆς, χαρὰς καὶ φόβου τὴν ἴδια πάντα λέξη: «Σεντάν!», τὸ ἀγόρι αὐτό, ἦταν ἡ Μαρκέλλα!

Τὸ ἄλογο προχωροῦσε κατὰσκοπο. Ἡ κυρὰ Ντυροκέ κατέβαινε πότε-πότε καὶ τὸ χάιδευε ψιθυρίζοντας:

—Ἀκόμα μιά προσπάθεια, Μπιζοῦ, ἀκόμα μιά μικρὴ προσπάθεια...

Πῆσαν ἕνα πλάγιον δρόμο καὶ ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα βρέθηκαν στὸ Μπαλάν. Ἡ κυρὰ Ντυροκέ ἦταν μιά γυναῖκα πού δὲν φοβόταν:

—Θὰ περιποιηθοῦμε τοὺς πληγωμένους, εἶπε στὴν Μαρκέλλα, καὶ συνάδευσε τὴν φράση της μὲ ἐκφραστικὰ χειρονομίες γιὰ νὰ τῆς δώσῃ νὰ καταλάβῃ.

—Ναί, ναί, λέγει ἡ Μαρκέλλα, τοὺς Γάλλους τραυματίες.

Πρὶν φθάσουν στὸ Μπαλάν πέρασαν ἐμπρὸς ἀπὸ ἕνα ἀπομονωμένο δῖπαστο σπίτι, ἀρκετὰ μεγάλο. Στὴν πρόσοψή του ἦταν μιά ἐπιγραφή:

ΜΠΟΥΡΖΕΡΙ

Οἶνος, ζῆθος, οἰνόπνευμα.

Εἶναι ἕνα πανδοχεῖο ἀπλούστατο μὲ μερικὰ βαρέλια μπροστὰ. Στὸ πανδοχεῖο αὐτὸ μιά μέρα, πρὶν ἀπὸ δέκα ἑβδομάδες ὁ καλὸς Ζερβαὶ εἶχε συναντηθῇ μὲ τὸν Φρίτς Μπαϊκερ.

Τὸ σπίτι αὐτὸ ἔμελλε νὰ γίνῃ σὲ λίγο περίφημο στὴν ἱστορία τοῦ Γαλλικοῦ ἡρωϊσμοῦ.

Ἡ κυρὰ Ντυροκέ μῆκε μέσα ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὴν Μαρκέλλα. Δυὸ ὄρες ἀργότερα, τὸ σπίτι εἶχε γεμίσει ἀπὸ πληγωμένους. Τοὺς ἔφεραν στὶς ἀποθήκες. Ἡ Μαρκέλλα καὶ ἡ καντινιέρα ἐσπεύσαν νὰ τοὺς περιποιηθοῦν.

Ἐξῶς ἡ μάχη ἐμάνετο, τὰ κανόνια βροντοῦσαν ἀδιάκοπα. Στὸν δρόμο τοῦ Μπαλάν πρὸς τὸ Μπαζέιγ ἦταν ἕνα πῆγαινε-ἔλα στρατιωτῶν. Στὸ Μπαζέιγ

διαδραματιζόταν ἕνας λυσσώδης ἀγὼν. Τὰ πτώματα σωριάζονταν ἀκατάπαυστα, ὁ θάνατος εἶχε ἀπλωθῇ παντοῦ. Ἐπὶ πολλὴ ὥρα οἱ Γάλλοι ἀμύνονταν ἐπιτυχῶς. Στὸ τέλος ὅμως κάτω ἀπὸ τὸν ἀσυγκρίτως ὑπέρτατο ἀριθμὸ τῶν ἐχθρῶν ἀναγκάζονταν νὰ ὑποχωρήσουν καὶ διευθύνονται πρὸς τὸ Μπαλάν. Ἐνα, ἕνα τὰ σπῆττα ἀρχίζουν καὶ καταλαμβάνονται ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. Δὲν μένει πιά παρὰ ἕνα σπίτι, τὸ τελευταῖο, χωρισμένο ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀπὸ καμμιὰ ἑκατοστὴ βήματα: Εἶναι τὸ πανδοχεῖον Μπουρζερι. Τὸ σπίτι ὅπου ἡ Μαρκέλλα, ἡρεμὴ καὶ γλυκεῖα, περιποιεῖται τοὺς πληγωμένους, τοὺς παρηγορεῖ μὲ τὸ χαμόγελό της, τὸ σπῆτι ὅπου ἡ κυρὰ Ντυροκέ ἐκτελεῖ χρεὴ νοσοκόμου, μουρμουρίζοντας πότε-πότε, Ἐνας ἀνώτερος ἀξιωματικὸς βαρεῖα πληγωμένος στὸ πόδι μεταφέρεται ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς στρατιώτες. Ἄλλοι στρατιῶται προσέρχονται καὶ συγκεντρώνονται ἐκεῖ γιὰ νὰ ἀμυνθοῦν ἀκόμη σὲ μιά κρίσιμη ὑπερτάτης ἀπελπισίας. Θέλουν νὰ πεθάνουν. Ὑπάρχουν ἐκεῖ στρατιῶται ὀλων τῶν δειπλῶν: τοῦ πεζικοῦ, τοῦ ἱππικοῦ, τοῦ μηχανικοῦ. Ἀκούγονται διάφορες ἐπικλήσεις.

—Ἐ Μπισκού!

—Ἐ! Ζαρλό!

—Ἐκανες τὴν διαθήκη σου;

—Ναί. Κληροδοτῶ ὅλη μου τὴν περιουσία στὴν ἐσθέλῃ μου.

—Χαρὰ στὴν κληρονομιά!

Μερικοὶ στρατιῶτες γελοῦν. Ἄλλοι εἶναι σοβαροί. Ἐνας πρὸ πάντων, ὁ Μαρτέλ. Γιατὶ βρῖσκονται ἐκεῖ καὶ οἱ τρεῖς φίλοι χωρὶς καμμιὰ πληγὴ. Ἀπὸ τίς τέσσερις τὸ πρῶτὸ πολέμου μέσα σ' αὐτὴ τὴν κόλαση τοῦ Μπαζέιγ, ἀκολουθοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, χωρὶς νὰ χάνονται, ἀλλήλοπροστατεύοντα. Σταματοῦν στὸ πρῶτο πάτωμα. Ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ πληγωμένου ταγματάρχου, πού στέκεται ὀρθὸς μόλα ταῦτα, ὀργανώνεται ἡ ἀμυνα. Τὰ παράθυρα φράζονται μὲ παράθυρα, οἱ καλλίτεροι σκοπευταὶ τοποθετοῦνται ἐκεῖ, πίσω τους, οἱ ἄλλοι θὰ γεμίζουν τὰ ὅπλα ὥσπου νὰ τελειώσουν καὶ τὰ τελευταῖα πολεμοφόδια.

Ἐνα ὀλόκληρο σύνταγμα προχωρεῖ κατὰ τοῦ πανδοχείου καὶ ἀνοίγει πύρ. Μιά σφαῖρα κτυπᾷ ἕνα παλιὸ ρολόι κρεμασμένο στὸν τοῖχο: Τὸ ρολοὶ σταματᾷ. Εἶναι ἕνδεκα καὶ τριανταπέντε λεπτά.

Τὴν ἴδια στιγμή κοντὰ στὴν τζαμωτὴ πόρτα πού ἀνοίγεται ἀκούεται μιά φωνή... μιά μεγάλη φωνὴ χαρὰς, τρέλλας, εὐτυχίας.

Εἶναι ἡ Μαρκέλλα πού ἀνεγνώρισε τὸν Μαρτέλ καὶ τοῦ ἀπλώνει τὰ χέρια της.

Ὁ Ρενέ στρέφεται, τὴν βλέπει καὶ ἀφήνει νὰ πέσῃ τὸ ὅπλο του χλωμός καὶ τρέμοντας. Τὴν σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ κλαίοντας μιά λέξη, μιά λέξη μονάχα.

—Μαρκέλλα! Ὁ! Μαρκέλλα!

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

Ἐνῶ ὁ Μπισκού καὶ ὁ Ζαρλό ἀναφώνουν συγχρόνως:

—Ἐ! μὰ εἶναι ὁ μικρούλης τοῦ Φλαβινίου!

Ὁ Ρενέ καὶ ἡ Μαρκέλλα δὲν χορταίνουν νὰ κυττάζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, κλαίγοντας καὶ γελώντας συγχρόνως. Ἐχουνε τόσα πράγματα νὰ πούν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Μὰ ἡ ὥρα δὲν εἶναι κατάλληλη. Οἱ κίνδυνοι εἶναι πολὺ μεγάλοι καὶ αὐξάνονται ὀλοένα. Ὁ Ρενέ τὴν ὁδηγεῖ μὲ προφύλαξη πρὸς τὴν πόρτα τῆς σκάλας.

—Κρύψου, λέγει τῆς Μαρκέλλας, κατέβα στὸ ὑπόγειο.

Ἐκείνη τοῦ δείχνει τὴν σοφίτα, ἀπὸ τὴν ὁποία ξεφεύγει βαρεῖα, ἀργά, ἐπάνω στὸν ἀσβεστὴ τοῦ τοίχου τὸ αἷμα τῶν Γάλλων.

—Πληγωμένοι! λέγει μόνον καὶ ἀνεβαίνει πάλι πηγαίνοντας στὸ καθῆκον της ὡς γυναῖκα. Ἐξ ἄλλου καὶ ἐκεῖ ἀκόμα μαζί μὲ τοὺς πληγωμένους πού ἔχουν τὴν δύναμη νὰ κρατήσουν ἕνα τουφέκι ἄλλοι στρατιῶται ὑπερασπίζονται πυροβολώντας ἀπὸ τοὺς φεγγίτες, ἀνεβαμένοι σὲ σασκιά σιτάρη.

Οἱ ἐχθρικές σφαῖρες ἔρχονται καὶ ἐκεῖ ἐπίσης. Πότε, πότε ἕνας στρατιώτης σκαρφαλωμένος στοὺς σάκκους τῶν σταχυῶν ἢ στοὺς σωρούς τῶν ξύλων κατρακυλᾷ ἀπὸτομα, ἀφήνοντας τὸ ὅπλο του νὰ πέσῃ.

Μιά ὀβίδα ἔφθασε ὡς τὸν τοῖχο καὶ τὸν τρύπησε. Ἐφραξαν ἀμέσως τὴν τρύπα μὲ σάκκους. Ἡ ὀβίδα κατὰ τὴν ἑκρηγῆ τῆς πλήγωσε ἄρκετους. Ἡ κυρὰ Ντυροκέ σκοτώθηκε. Ἡ γρηά γυναῖκα εἶχε πολλές φορές ὀνειρευθῇ νὰ πεθάνῃ ἔτσι σὰν ἕνας στρατιώτης, περιποιούμενη τοὺς στρατιῶτες καὶ ὄχι μέσα σ' ἀμάξί της. Ἡ ἐπιθυμία της εἶχε ἐκπληρωθῇ. Ἐνῶ σήκωνε ἕνα πληγωμένο καὶ τοῦ ἔδινε νὰ πιῇ ἀπὸ τὸ παγοῦρι γεμάτο κρύο νερό, ἦλθε ἡ ὀβίδα καὶ τοὺς σκότωσε καὶ τοὺς δυὸ. Τὰ ξυλιασμένα χέρια της κρατοῦσαν ἀκόμη τὸ παγοῦρι. Τρέμοντας ὀλόκληρη, ἂν καὶ ἀρχίζε νὰ συνηθίζῃ στὰ τρομερὰ αὐτὰ θεάματα, ἡ Μαρκέλλα φίλησε τὸ μέτωπό της, καὶ τῆς ἔκλεισε τὰ μάτια. Ἐκείνη τὴν εἶχε περιμαζέψει, τῆς εἶχε σώσει τὴν ζωὴ.

Καὶ ὕστερα, ἀνάμεσα στοὺς πυροβολισμούς, στὶς οἰμωγές, μέσα στὴν φριχτὴ ταραχὴ τοῦ πολέμου καὶ τὰ ἐρείπια πού σωριάζονταν ὀλοένα, ἡ παιδοῦλα, ἡρεμὴ καὶ γλυκεῖα, ἐξανόρχισε κοντὰ σ' ἐκείνους πού ζοῦσαν ἀκόμη τὸ ἔργο τοῦ ἑλέους, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλανθρωπίας...

Στὸ πρῶτο πάτωμα ἐξακολουθοῦν νὰ μάχονται. Ὁ ἐχθρὸς ἔχει πάρει ἐνισχύσεις. Περνᾷ ἔτσι μιά ὥρα ἀκόμη. Μιά ἄρα ἐφιαλτικὴ.

Τὰ χωράφια μπροστὰ στὸ πανδοχεῖον Μπουρζερι, ὁ δρόμος, οἱ πεδιάδες, εἶναι γεμάτες ἀπὸ πτώματα Γερμανῶν. Παρ-

νοῦν δυὸ ὄρες. Ἀπὸ τὰ παράθυρα, ἀπὸ τοὺς φεγγίτες, ἀπὸ τίς στέγες πυροβολοῦν πάντα. Δὲν ὑπάρχουν πιά παρὰ ἐλάχιστα ἄνθρωποι γεροί. Κι' αὐτοὶ ὄχι ὀλότελα.

Μιά μέθῃ αἵματος τρομακτικῆ, ἀγρία, ἔτοιμη γιὰ ὅλες τὶς υπερβολές, γιὰ ὅλες τὶς σφαγές καταλαμβάνει τοὺς Γερμανούς, τοὺς ἐξαγριώνει.

Μέσα στὸ πανδοχεῖον ἐπικρατεῖ μιά ἡρεμία ὑπέροχη, μιά ψυχραιμία καταπληκτικὴ. Τὰ πολεμοφόδια τελειώνουν. Δὲν ὑπάρχουν πιά σφαῖρες στὶς ἄδειες φυσιογιοθηκῆς ὁ Ζαρλό πετᾷ τὸ τουφέκι του πού δὲν τοῦ χρησιμεύει πιά καὶ σταυρώνει τὰ χέρια του. Δὲν περιμένει πιά παρὰ τὸν θάνατο.

Εἶναι τρεῖς ἡ ὥρα! Ἡ φούχτα αὐτὴ τῶν τριῶν ἀνδρῶν μέσα σ' αὐτὸ τὸ φτωχόσπι-

Τὰ πτώματα σωριάζονταν ἕνα ἑπάνω, ὁ θάνατος εἶχε ἀπλωθῇ παντοῦ.

τὸ ἐμποδίζει τὴν προέλαση ἀπὸ τίς ἑνδεκά τὸ πρῶτὸ σὲ ἕνα ὀλόκληρο γερμανικὸ τάγμα.

Δὲν μένουν πιά παρὰ δυὸ σφαῖρες. Τὴν προτελευταία τὴν ρίχνει ὁ Μαρτέλ. Ὁ πῶς καὶ στὸ Φλαβινί τοῦ φάνηκε ὅτι διέκρινε— θὰ εἶναι ὅμως χωρὶς ἄλλο ἕνα δειρο προκαλούμενο ἀπὸ τὴν τρέλλα τοῦ ὑπερτάτου αὐτοῦ ἀγῶνος—μιά κεφαλὴ ἀποκρουστικὴ μὲ δυὸ μικρὰ μάτια κόκκινα καὶ ἀλόιθωρα, τὴν κεφαλὴ ἑνὸς Γερμανοῦ στρατιώτου πού εἶναι παραμορφωμένη καὶ δὲν ἔχει μὴν σχεδόν: Ὁ Μπαϊκερ, ὁ δολοφόνος τῆς Μαρκέλλας! Αὐτὸς ἦταν!

Ὁ Ρενέ σκύβει, σημαδεύει καὶ πυροβολεῖ. Μὰ ὁ ἀνδρὸς εἶχε σκοντάμει σ' ἕνα πῶμα, πέφτει πρὸς στιγμὴν καὶ σηκώνεται πάλι σωσμένος γιὰ μιά ἀκόμα φορά. Μολταῦτα ἡ σφαῖρα τοῦ Μαρτέλ δὲν πᾶν χαμένη. Ἐνας ἀξιωματικὸς πίσω ἀπὸ τὸν Μπαϊκερ τὴν δέχεται κατακούτελα καὶ σωριάζεται. Μένει πιά μιά

σφαῖρα μονάχα. Τὴν τραβᾷ κι' αὐτὴν ὁ λοχαγὸς Ὁμπέρ. Ἡ ἱστορία διέσωσε τὸ ὄνομά του.

Αὐτὸ εἶναι ὄλο... Τώρα δὲν μένει πιά παρὰ νὰ ἐτοιμασθοῦν οἱ ἄλλοι πού μένουν γιὰ τὸν θάνατο...

Ὁ Μαρτέλ ἀνεβαίνει στὴν σοφίτα, θέλει νὰ ξαναβρῇ τὴν μικρὴ του φίλη, νὰ τὴν προστατεύσῃ.

—Μαρκέλλα! Μαρκέλλα!

Ἡ Μαρκέλλα ὅμως δὲν ἀπαντᾷ. Ἡ Μαρκέλλα σωριάζεται ἐκεῖνη τὴν στιγμή πληγωμένη κατὰστηθα. Ὁ Ρενέ ὀρμᾷ, τὴν παίρνει στὴν ἀγκαλιά του, τρελλός, ἀναστατωμένος.

—Μαρκέλλα! φτωχὸ μου, ἀγαπημένο μου παιδί!!

Τώρα τὸ τρομερὸ σπῆτι εἶναι σιωπηλὸ. Κανένας πυροβολισμὸς δὲν ἀκούγεται πιά.

Οἱ Γερμανοὶ πλημμυρίζουν σὲ λίγο τὸ σπίτι.

Ἐνας, ἕνας, οἱ στρατιῶται βγαίνουν αἰχμάλωτοι, οἱ περισσότεροι πληγωμένοι. Οἱ ἐχθροὶ ψάχνουν ὅλα τὰ δωμάτια. Ζητοῦν κι' ἄλλους.

Στὴν σοφίτα ὁ Ρενέ κλαίει κοντὰ στὴν Μαρκέλλα, καταματωμένη. Γιὰ μιά στιγμή ἐκεῖνη εἶχε συνέλθει. Ξαναβρήκε γιὰ

ἕνα λεπτὸ τίς αἰσθήσεις της καὶ ἀνεγνώρισε τὸν Μαρτέλ. Καὶ τοῦ χαμογέλασε. Καὶ ψιθύρισε μιά φράση— δυὸ λέξεις μόνο— μιά φρασσοῦλα γλυκεῖα σὰν τραγοῦδι, μακρινό, ἀπόκοσμο, τραγοῦδι ὀνειρεμένο, μιά φρασσοῦλα φλογισμένη ἀπὸ τὴν τρυφερότητά της καὶ τὴν δύναμη τῆς ἀγάπης της. Μιά φράση πού ἐφρόντισε νὰ τὴν μάθῃ χωρὶς ἄλλο γιὰ νὰ τοῦ τὴν πῇ μιά μέρα...

—Σ' ἀγαπῶ!..

Αὐτὸ ἦταν ὄλο. Ὑστερὰ τὸ κεφάλι της ἔγειρε. Τὸ σῶμα της ἔγινε βαρὺ στὴν ἀγκαλιά τοῦ Μαρτέλ. Ἐκεῖνος τὴν ἀκούμπησε κατὰ τῆς μετ' ὅψης καὶ τὴν φίλησε τρυφερὰ

στὸ μέτωπο.

—Μήπως πέθανε; Θεέ μου! μονολογεῖ.

Οἱ Γερμανοὶ ὀρμοῦν ἀπάνω του καὶ τὸν χτυποῦν μὲ τοὺς ὑποκοπάνους. Δὲν αἰσθάνεται τὰ χτυπήματα. Προσκαλεῖ τὸν θάνατο μὲ ὅλη τὴν καρδιά του. Σὲ μιά στιγμή ἀλλοπροσώπῃ τὸ χεῖρ τοῦ ἀρπάξει μιά λόγχη καὶ τὴν διευθύνει πρὸς τὸ στήθος τοῦ.

Ὁ Ζαρλό καὶ ὁ Μπισκού ρίχνονται ἐπάνω του, ἐμποδίζοντας τὴν τρέλλῃ αὐτὴ κίνηση τῆς αυτοκτονίας. Τότε ἐκεῖνος ἀφήνεται νὰ τὸν παρασύρουν χωρὶς καμμιὰ ἀντίσταση πιά, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό. Ἀλλὰ μέσα στὴν ἀναστάτωση πού τὸν περιβάλλει, ἀνάμεσα στὶς ὄχι γερὰς γὰς πού ἀνηχοῦν γύρω του, ἐκεῖνος δὲν ἀκούει παρὰ μιά φωνή, μιά γλυκεῖα φωνή πού ξαναλέει: Σ' ἀγαπῶ!..

Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές!

Ένα παιδί που δεν ήταν δικό της

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΑΝΙΝΟ ΟΜΕΡΟ ΓΚΑΛΛΟ

Υνωρίστηκαν μιά μέρα, έδω και πολλά χρόνια, δλωσδιόλου τυχαία. 'Η Μάρθα είχε σκύψει απ' το παρράθυρο για να κυττάξει στον ποταμό, πού να το άρεσε, να μπορεί ν' αγαπήσει, μακριά όμως, στην ξενιτειά, όπου ένα παιδί—ένα παιδί που θα ήταν μονάχα δικό του— να μην έκανε την άλλη να πεθάνει...

Ξαθά μαλλιά, μάτια γαλαζοπράσινα, γλυκό χαμόγελο. Πώς να μην του άρεσε;

Αργότερα, βγήκαν περίπατο μαζί. 'Η Μάρθα 'Αλμα κι' ο 'Αλμπέρτο Ρόσι θα παντρεύονταν άργα ή γρήγορα—ποιός ξέρει;

Κάθε βράδυ, εκείνος έπανελάμβανε την ερώτηση: «Πότε;» Δεν ήξερε κι' αυτός.

Τώρα βρίσκονταν στην γωνιά του δρόμου, κάτω από ένα φανάρι. Προχωρούσαν προς την παραλία. 'Εκείνος την ένωιωσε να σπαράξει από έρωτα, από χαρά, από φόβο. Τα μάτια της ήσαν δακρυσμένα κι' ένα χαμόγελο πικρίας μισόσβηνε στα χείλη της: «Πότε;» 'Ισως σ' ένα μήνα, ίσως αργότερα.

—'Ισως ποτέ; την ρωτούσε δειλά.

'Εκείνη τον άκουγε άφωνη, ο παφλάσμος όμως του νερού σκέπαζε τα λόγια του. Δεν του ζητούσε όρκους, υποσχέσεις, γιατί ίσως εκείνος να την αγαπούσε κι' ίσως όχι.

—Μά δεν πρόκειται μονάχα για μένα;

—Για ποιόν άλλον, λοιπόν;

—Για την γυναίκα που θα πάρη την καρδιά σου.

—Ποιά γυναίκα;

—Μιά γυναίκα που θα γνωρίσης ύστερα από μένα, που θάχη μιά γοητεία που δεν έχω εγώ, και για το παιδί;

—Ποιό παιδί;

—Δεν θάθελα να σ' έβλεπα να περνάς έδω κοντά, κάτω απ' τα παράθυρά μου, μαζί μ' ένα παιδάκι, ένα παιδάκι που θα είναι δικό σου αλλά που θάπρεπε να είναι και δικό μου.

Και με δάκρυα στα μάτια, πρόσθεσε:

—Ένα παιδάκι που δεν θάταν δικό μου, αλλά μονάχα δικό σου, θα μ' έκανε να πεθάνω.

Τό άλλο βράδυ, ο καυμός της είχε μεγαλώσει. Πολύτιμα διαμάντια, τα δάκρυα κυλούσαν απ' τα φωνισμένα μάτια της, σχηματίζοντας ένα αλγάκι καυτό...

'Η ζωή τους έτσι, χωρίς αλλαγές, με τό ίδιο παράπονο στα χείλη της Μάρθας, με τον ίδιο καυμό...

■ ■

Υστερα από τρεις, τέσσερις μήνες, ο άνδρας βρήκε τό κουράγιο που του έλειπε και της ανήγγειλε την αλήθεια.

—Θά είμαι ειλικρινής, πρέπει να σου ομολογήσω...

'Εκείνη τό ήξερε.

—Δεν μπορώ να σε παντρευτώ, θα ήταν άτιμία να σε ξεγελάσω αργότερα, όταν θα είναι πια άργα...

Και πρόσθεσε:

—Δεν έχω τα μέσα. Γιατί να παρασυρθώμε από ένα όνειρο που ποτέ δεν θα μπορούσε να γίνει πραγματικότητα;

Την άφησε σαν κάτι νεκρό που δεν μπορεί να ξαναζωντανέψει. Έφυγε ένα βράδυ και 'Οχτώβριος χωρίς να πη για πού, και

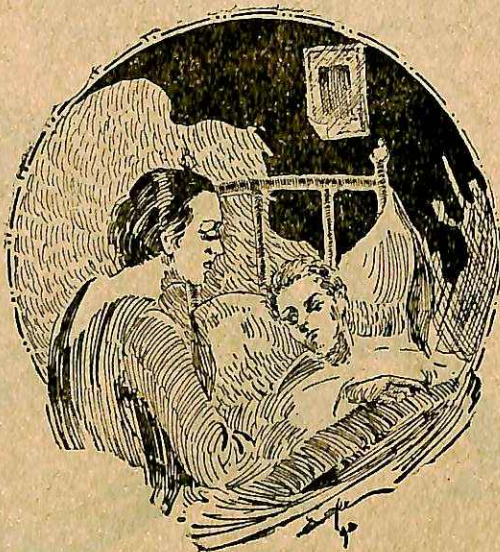
σ' εκείνην που είχε τό δικαίωμα να τό ξέρη, γιατί τον είχε αγαπήσει πολύ...

Κι' έτσι εκείνος ανέκτησε την έλευθερία να ξεχάσει ή να βρή μιά άλλη γυφορο, πού να τό άρεσε, να μπορεί ν' αγαπήσει, μακριά όμως, στην ξενιτειά, όπου ένα παιδί—ένα παιδί που θα ήταν μονάχα δικό του— να μην έκανε την άλλη να πεθάνει...

■ ■

Υστερα από πολλά χρόνια, ο 'Αλμπέρτο ξαναγύρισε στην πατρίδα μαζί με την γυναίκα που είχε παντρευτή στον Ριον-Ιανέυρον και με τό παιδί τους που είχε γεννηθή πριν από όχτώ χρόνια. 'Απάνω απ' τό βαπόρι, έδειχνε στο παιδί την πόλη: «Νά τό λιμάνι, τα καράβια, οι δρόμοι, οι πλατείες, τα πάρκα. 'Η πλατεία του 'Ηλίου, ή πλατεία 'Αγίας Τριάδος, ή όδός 'Ορφανών...

Και γυρνώντας προς την γυναίκα του.

Τόν άλλο μήνα το παιδί άρρωσθησε.

—Τίνα, για δες σ' εκείνην εκεί την όδο! 'Ορφανών γεννήθηκε. Είναι ένα στενό δρομάκι, ανάμεσα σε δυο πλατείες.

Καθώς έσφιγγε τό παιδί του στην αγκαλιά του, ο 'Αλμπέρτο σκεπτόταν: «Θά βρω έναν άλλο μακρινό δρόμο, όπου ή Μάρθα να μην μπορεί να συναντήση τό παιδί, τό παιδί που δεν είναι δικό της. Θά ήταν τόσο σκληρό αν τό έβλεπε...»

Έπείστροφε ύστερα από τόσον καιρό, σαν να ήταν ένας ξένος, χωρίς τύψεις. Είχε φύγει για να έργασθι κι' όχι για να ξεχάσει. Είχε έργασθι σκληρά για να κερδίση χρήματα. Μιά μέρα συνάντησε μιά γυναίκα που τον άγάπησε — την γυναίκα του — και την άγάπησε Ποιός μπορούσε να τον κατηγορήσει γι' αυτό;

Ο άνεμος που φυσούσε στην άκροθαλασσιά του χάιδευε τό μέτωπο. Πιά δεν σκέπαζε όμως την φωνή εκείνης που είχε αγαπήσει.

Απ' την πλάξ, τα άναμμένα φώτα καθρεφτίζονταν μέσα στην θάλασσα σαν πυγολαμπίδες, σαν τις κόρες των ματιών των γυναικών...

Τ' άστέρια τρεμόβυναν σαν παραπονοήρικες ματιές...

Βρήκε ένα σπίτι στην άκροθαλασσιά, μακριά απ' τό άλλο. Ένα ήσυχο σπίτι όπου θα ζούσε ειρηνικά με την γυναίκα του και τό παιδί του.

Πόσες φορές, άγκαλιάζοντας τό παιδί του, δεν ένοιωσε την έπιθυμία να τό πη: «Αυτή έδω θάπρεπε να είναι ή πατρίδα σου, έδω θα είχες γεννηθή αν τό ήθελε ο πατέρας σου. Θά σου άρεσε περισσότερο έδω ή εκεί που γεννήθηκες;»

Δεν μπορούσε όμως να μιλήσει. Τα μάτια της γυναίκας που είχε ξεχάσει έμφανίζονταν αντίκρυ του και φανέρωναν τόσον τρόμο κάτω απ' τα βλέφαρά της...

Φοβόταν πώς κάποιος θα τον άναγνώριζε στον δρόμο και θα πήγαινε να πη της Μάρθας: «Ξέρεις; 'Ηρθε στην πόλη μας, μένει τώρα σε άλλο σπίτι και άλλη γυναίκα πήρε τη θέση σου. Μαζί μ' ένα παιδί που δεν είναι δικό σου...»

Κυτταζόταν όμως στον καθρέφτη κι' έβλεπε πώς είχε αλλάξει τόσο πολύ μέσα στα όχτώ χρόνια που έλειπε. 'Ηταν άλλος άνθρωπος...

Τόν άλλο μήνα, τό παιδί άρρώσθησε. Ένας κακόηθης πυρετός υπέσκαψε τον οργανισμό του. Οι γονείς του προσεύχονταν γονατιστοί: του κάκου όμως...

Μέσα στον πυρετό, τό παιδί φώναζε τό όνομα της πατρίδος του που είχαν έγκαταλείψει, σφιγγόταν στον λαιμό της μητέρας και τό πατέρα του, αγωνιζόταν μέσα στο κρεβάτι δεν άναγνώριζε πια τους γονιστούς του...

Γονατισμένοι, οι δυστυχισμένοι γονείς προσεύχονταν για την σωτηρία της άθώας υπάρξεως, τό φώναζαν με τα πό χαιδευτικά όνόματά:

—Γουίντο... Μαρούλη μου... Μικρό μου...

Αγάπη μου...

'Η άρρώστεια όμως δεν ήταν από εκείνες που συγχωρούν, πρό παντός έναν νέο οργανισμό...

Υστερα από μιά βδομάδα, πέθανε...

■ ■

Προτού ξεκινήσει ή πένθιμη συνοδεία απ' τό σπίτι με τό μικρό φέρετρο στη μέση, ο πατέρας διέσχισε μόνος την πόλη και μπήκε στο κοιμητήριο για να βρή ένα μέρος που να τό φωτίσει ο ήλιος, σε καμιά ήσυχη γωνιά, όπου να μπορεί να πηγαίνει να προσεύχεται κάθε μέρα.

Επ' τέλους, βρήκε εκείνο πού ζητούσε. Δίπλα ήταν ένας τάφος μ' ένα σταυρό.

Τό βλέμμα του θόλωσε. Σκυμμένος στον σταυρό, διάβασε τό όνομα:

«ΜΑΡΘΑ ΑΛΜΑ». Υστερα μιά χρονολογία (πριν από όχτώ χρόνια) και μιά μέρα (ή σημερινή μέρα).

Κάτι τον άδραξε απ' τον λαιμό και τον έπρωξε έξω, ένα χέρι άόρατο.

Εφθασε ή μικρή συνοδεία με τό φέρετρο στη μέση. Ο 'Αλμπέρτο έμεινε πίσω.

'Η συνοδεία διέσχισε τό κοιμητήριο, σμάττησε. Ο λάκκος σκάφηκε δίπλα στον άλλο.

Τό παιδί κοιμόταν δίπλα στην άγνωστη μητέρα του...

ΤΖΑΝΙΝΟ ΟΜΕΡΟ ΓΚΑΛΛΟ

Ο Κολιμπάρ είναι ένθουσιασμένος

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΡΑΝΤ

Σπανίως συναντώ τον Κολιμπάρ τόσο χαρούμενο, τόσο ίκανοποιημένο απ' τον έαυτό του όσο τώρα...

—Ωστε, καλά πάνε οι δουλιές, φίλε;

—'Ακους εκεί, λέει! Τελοςπάντων μου χαμογέλασε κι' έμένα ή τύχη. Πάμε άν θέλεις να πιούμε κανένα ποτηράκι για να στα πώ.

Κι' άφοι τσούξαμε τό πρώτο, ο Κολιμπάρ άρχισε:

—Είνας ένας μήνας τώρα που πήρα, μαζί μου την Βαρβάρα και τον Μιμίλ στο Νοζάν. Θαύμα καιρός, περίπατο όλη μέρα στις όχθες του Μάρνη και τό βράδυ γεύμα σε μιά παραποτάμια ταβερνίτσα.

»Έκανε φριχτή ζέστη γι' αυτό έβγαλα τό σακκάκι μου και τό κρέμασα σ' ένα κλαδί.

»Υστερα απ' τό γεύμα, ή Βαρβάρα θέλησε «κούνια». Παίξαμε σαν μικρά παιδιά. Άφοι μάς ζήλεψε κι' ο Μιμίλ!

»Καθώς νύχτωνε, σκέφθηκα πώς ήταν ώρα να επιστρέψουμε. Πάω να πάρω τό σακκάκι μου. Πουθενά σακκάκι! Μοι τό είχαν κλέψει! Φαντάζεσαι τι φασαρία πού έκανα!

»Μέσα στο σακκάκι μου είχα τό πορτοφόλι μου κι' ένα εκατόφραγκο, τα χαρτιά μου κι' ένα λαχνό του 'Εθνικού Λαχείου που δεν είχε ακόμη κληρωθή.

»Αυτό τό λαχνό δεν είχα πη της Βαρβάρας πώς τό άγί. ασα γιατί θα γινόταν έξω φρενών. Έπιφυλασσόμουν μονάχα να της τό πω αν θα κέρδιζε τίποτα.

»Ευτυχώς που είχα αρκετά λεφτά μέσα στην τσέπη του παντελονιού μου για να πληρώσω τον λογαριασμό της ταβέρνας. Υστερα, τράβηξα για τό τηλέμα.

»Μή χολοσκοάτε, μοι λέει ο άστυνό-

Η Βαρβάρα θέλησε «κούνια»...

νο, κι' ο κλέφτης άσφαλώς θα σάς έπιστρέψι τα χαρτιά σας. Τό σακκάκι σας, φυσικά μπορείτε να τό κλάψετε.

»Αυτό συνέβη πραγματικά. Δυο μέρες αργότερα, λάβαίνα ένα γράμμα απ' τό τηλέμα «άπωλεσθέντων αντικειμένων» πού με πληροφορούσε πώς είχαν βρεθή τα χαρτιά μου και ήσαν στη διάθεσή μου.

»Τά χαρτιά μου... όχι όμως ούτε τό εκατόφραγκο και τό λαχείο.

»—Αν έχετε τον αριθμό του λαχνού, μοι είπε ή ύπάλληλος πού βρήκα μέσα σ' ένα ύπόγειο γεμάτο όμπρέλλες και τσαντάκια, δεν έχετε παρά να πάτε στα γραφεία του Λαχείου και να καταγγείλετε την πράξη.

»Έρχεται ή μέρα της κληρώσεως. Τι μαθαίνω; Πώς ο λαχνός μου κέρδιζε 10.000 φράγκα! Φυσικά, σπεύδω στα γραφεία του Λαχείου όπου ο ταμίας πλήρωνε μάτσα τα χιλιάρικά και του λέω:

»—Τό νοι σας; Είμαι ο Κολιμπάρ πού σας είδοποίησα να μην έξαργυρώσετε τον τάδε αριθμό πού μοι κλέψανε.

»—Λαμπρά, μοι άπαντά, «Έχετε τα πιστοποιητικά σας;

—Τό νοι σας! Είμαι ο Κολιμπάρ!

»—Πάρτε τα!

»—Λαμπρά! θα πληρωθήτε. Κι' ύστερα, πηγαίνετε στο τηλέμα όπου ώδήγησαν την κλέφτρα σας!

»—Πολύ θα ήθελα να δώ την φάτσα της!

»Παίρνω τα χιλιάρικά μου, τραβώ για τό τηλέμα και βλέπω την κλέφτρα...

»Τόμπολα! 'Ηταν ή Βαρβάρα, ή έντιμος και έναρετος σύζυγός μου!

»Τόν λαχνό — καθώς εξηγήθηκαν τα πράγματα— τον βούτηξε απ' τό πορτοφόλι μου την ώρα πού κοιμώμουν. 'Η Βαρβάρα ήταν έξω φρενών!

»—Μά δεν μοι λες, της είπα φεύγοντας, γιατί τόκανε αυτό;

»—Γιατί, πρώτον, δεν έχεις τό δικαίωμα να διαθέτης κρυφά τα λεφτά μας.

»Κι' αυτά τα λεφτά πού κερδίσαινε θα τα βάλουμε κατά μέρος, δεν θα τα «τσούδεξ», παληομπεκρή!

»—Μά δεν σκέφτηκα ποτέ να τα «τσούδεξω»! διαμαρτυρήθηκα.

»—Τό πολύ-πολύ μπορείς, αν σου γουστάρη, ν' αγοράσης ένα ρολόι. Με έξηλνα πράγκα θ' αγοράσης ένα πρώτης γραμμής!

»Όσο για μένα, θ' αγοράσω αυτή την γούνα των όκτακοσιών φράγκων πού έχω στο νοι μου νύχτα-μέρα.

»Κοντολογής, της άγόρασα την γούνα! Τα πράγματα όμως δεν τέλειωσαν ως έδω!

»Υστερα από τρεις μέρες, βλέπω την

Βαρβάρα πού είχε βγή για ψώνια να έπιστρέφη άναστατωμένη...

»—Πάει! Μοι κλέψανε τό τσαντάκι μου!

»—Πάμε και πάλι στο τηλέμα «άπωλεσθέντων αντικειμένων».

»Πήγαμε την έπομένη στο ίδιο ύπόγειο όπου μοι είχαν παραδώσει τα χαρτιά μου.

»Τό κουτορνθι: έκανε την κατάθεσή της. Τό τσαντάκι, ελαφρώμενο απ' τό περιεχόμενό του, είχε βρεθή σε μιά σκάλα του μετρό. Της τό έδωκαν άμέσως, υπό τον όρο να ύπογράψι απόδειξη παραλαβής.

»'Η Βαρβάρα έβγαλε την γούνα της πού την στενοχωρούσε, την τοποθέτησε κοντά της κι' υπέγραψε τό χαρτί πού της ζητούσαν.

»—Δεν άφίνετε τίποτα γι' αυτόν πού βρήκε τό τσαντάκι και τό κατέθεσε στο τηλέμα; Πρέπει να ανταμείβετε την τιμότητα...

»—'Ακους εκεί! άγρίεψε ή Βαρβάρα, να μοι κλέψι πενήντα φράγκα και να ζητά κι' άμοιβή! Δέ σφάξανε!

»—Νά είσθε πιδ εύγενής, είπε ή ύπάλληλος κι' άρχισε να ξεφωνίζουν κι' οι δυό τους, προκαλώντας μιά φοβερή συγκέντρωση.

»Όταν ή Βαρβάρα άποφάσισε τέλος να ξαναπαρη την γούνα της... άφαντη ή γούνα!

»Τότε, έξω φρενών, ξέρεις τι έκανε ή Βαρβάρα; Πέταξε τό τσαντάκι στην φάτσα της ύπαλλήλου, πού βάξε τις φωνές σαν τραγί πού τό σφάζουν! 'Η Βαρβά-

Έξω φρενών πέταξε τό τσαντάκι στη φάτσα της ύπαλλήλου

ρα ξεφωνίζει πώς είναι άτιμία να ληστεύεται κανείς μέσα στην άστυνομία.

»Οι άστυφύλακες της κάνουν μήνυση... Κι' ο Κολιμπάρ συμπεραίνει γελώντας:

—Θά πληρώσω κι' αυτό τό πρόστιμο, χαλάλι της, όμως! Θά τρίψω την μούρη της Βαρβάρας πού έχει τέτοιο παληοχαρακτήρα!

PANT

Τὰ παρασκηνία τῶν σπόρ

ΕΥΘΥΜΑ - ΠΕΡΙΕΡΓΑ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ ἀθλητισμὸς δὲν εἶναι μόνον ἐκεῖνο ποὺ βλέπουν οἱ φανατικοὶ θιασῶται του, δηλ. μέτρα, χρόνοι, καὶ ρεκόρ ἔχει καὶ αὐτὸς τὰ ἰδιαίτερά του, τὰ παρασκηνία του, ποὺ συχνὰ εἶναι νοστιμιότατα...

Ἡ σημερινὴ σελίδα θὰ σᾶς δώσῃ μερικὰ ἐκ τῶν ἀθλητικῶν αὐτῶν ἀνέκδοτα.

ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Καίμπριτζ, στὴν Ἀγγλία, ἔχει ὡς γνωστὸν μιά ἀπὸ τῶν καλλίτερον λευκοδερμικῶν ομάδων τῆς

Ἀγγλίας, ἡ ὁποία ἀντιμετωπίζει κάθε χρόνον τὴν ομάδα τῆς Ὁξφόρδης καὶ συχνὰ θγαίνει νικήτρια.

Γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν οὖν τὸ ἀποτέλεσμα αὐτό, τὸ Καίμπριτζ, ἔχει ἕναν αὐστηρότατον προγυμναστή, ὁ ὁποῖος ξεθεώνει κυριολεκτικῶς τοὺς κωπηλάτας τῆς «ἐκίπ» του.

Μιά μέρα, ἕνας φοιτητῆς, ἀφροῦ ὑποχρεώθηκε νὰ κωπηλατήσῃ, μαζί με τοὺς ἄλλους φτυκῶν, ἐπὶ ὁκτὼ ὥρες συνεχῶς ἄρχισε νὰ διαμαρτυρεῖται στὰ ἀποδυτήρια, ὅτι αὐτό, πᾶς δὲν εἶναι προγύμναση, ἀλλὰ κάτεργα καὶ ὅτι μόνον στὶς γαλέρες τῆς ἀρχαϊότητος, στὶς ὁποῖες ἐξερρησιμοποιούντο κατάδικοι, γίνονταν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ὁ προπονητὴς τὸν ἄκουσε ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Ἀποφάσισε ὅμως νὰ κἀνῃ ἕνα μάθημα... ἱστορίας στὸν ἀψήμορον κωπηλάτη του.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔρχεται στὰ ἀποδυτήρια μὲ ἕνα βιβλίον ἀρχαίας ἱστορίας, ἵσχυριζομένη σελίδα καὶ ἀρχίζει νὰ διαβάσῃ:

«Εἰς τὰς γαλέρας μάχης ὑπῆρχαν 48 κῶποι, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἐχειρίζοντο πέντε ἄνδρες ταυτοχρόνως. Ἐξήντιζον 18 χιλιόγραμμα, καὶ εἶχαν μήκος 6. μ. 90».

Ὁ γκρινιῶν φοιτητῆς, μόλις ἄκουσε τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς κοκκίνησε, καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ λέγῃ στὸ ἔξῃς.

■ ■

Η ΔΙΕΛΚΥΣΤΙΝΔΑ ΑΛΛΟΥ

Ὅς εἶναι θέβια γνωστὴ ἡ διελκυστίνδα τὸ ὥραϊο αὐτὸ παιχνίδι τῶν παιδικῶν μας χρόνων. Οἱ διαγωνιζόμενοι χωρὶς

ζονται σὲ δύο ομάδες, πιάνουν ἡ κάθε μιὰ ἀπὸ τῆς ομάδες καὶ ἀπ' ἕνα ἄκρον τοῦ σχοινιοῦ καὶ ἀρχίζουν νὰ τραβοῦν. Ὅποιοι σύρει τὸν ἄλλον πέραν ἐνὸς ὁρισμένου σημείου, εἶναι ὁ νικητὴς. Λοιπὸν τὸ παιχνίδι αὐτὸ—ἐνῶ σὲ μᾶς ἔχει σχεδὸν ξεχασθῇ τελείως—εἶναι τώρα σὲ μεγάλῃ ἀνθήσει στὴν Ἰταλία. Οἱ μικροὶ Ἰταλοπαῖδες εἶναι ξετρελλαμένοι μαζί του καὶ παίζεται μὲ κανόνα καὶ ὅρους, ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα ὁργανωμένες καὶ ὅρους, ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα ὁργανωμένα ἀφ' ὧν δύο λευκὲς παράλληλες γραμμὲς ποὺ εἶναι χαραγμένες στὸ ἔδαφος κτλ. κτλ. Ὁ ραϊότατα ἐπαθλὰ δίδονται στὴν νικήτρια ομάδα.

Τελευταία διωργανώθηκε στὴν Ρώμην ἕνας μεγάλος, ἀγὼν διελκυστίνδας στὸν ὁποῖο μάλιστα παρέστη καὶ ὁ Μουσολλίνι. Οἱ ομάδες εἶχαν ἀποτισθῇ ἀπὸ τοὺς καλλίτερον νέους τῶν «ἀθλαγωγικῶν τῶν» καὶ ὁ ἀγὼν ὑπῆρξε θεαματικώτατος.

Ἐπὶ μιὰ ὥρα, οἱ δύο ομάδες, ἡ κάθε μιὰ ἀπὸ τῆς ὁποῖας ἀποτελοῦντο ἀπὸ 100 νέους ἀγωνίσθηκαν καὶ τέλος νίκησε ἡ «Α».

■ ■

ΚΟΛΥΜΒΗΜΑΤΑ... ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ

Ὅσοι ξέρετε κολυμπῇ, καὶ εἴστε μπασμένοι στὰ μυτήριά του, ξέρετε τὰ διάφορα εἶδη κολυμβήσεως.

Δὲν ξέρετε ὅμως τὰ νέα... κολυμβητικὰ φροῦτα ποὺ μᾶς σερβίρει ἡ Καναδικὴ Ὀμοσπονδία. Τὰ φανταστικά δηλ. κολυμβήματα, τῆς κολυμβητικῆς φαντασίας, ὅπως ἀπεκλήθησαν.

Ἔτσι, οἱ Καναδοὶ κολυμβηταί, ἐκτός ἀπὸ τῆς ἀπλωτῆς, τὴν ὑπὲρ κολυμβήσεως, τὸ μακροβούτι, τὸ «κράουλ» κτλ. ἔχουν τώρα... τὴν τορπίλλη... τὸ ἐκκρεμές... τὸ ὑποβρύχιον, τὸ ἐξωφρενικὸ κολυμβήμα μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια στὸν ἀέρα, σὺν ὁ κολυμβητὴς νὰ περπατοῦσε μὲ τὰ χέρια στὴ γῆ, καὶ τὰ πόδια ψηλά, κτλ.

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ἀκόμη δυσκολώτατα κολυμβητικὰ εἶδη ποὺ δὲν ἐρασιμόζονται, ὁ μὴ ἀπὸ τὴν Καναδικὴ Ὀμοσπονδία, γιατί θεωροῦνται ἐπικίνδυνα.

Ἔχει μάλιστα ἐπέμβει γιὰ μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἡ ἀστυνομία!

Πρόκειται λοιπὸν ὅπως βλέπετε περὶ ἐπιδείξεων κολυμβητικῆς ἀκροβατίας, ποὺ πολλοὶ λίγοις ἔχουν γιὰ τὴν ὥρα πρωταθλητῆς. Γιατί, οὐ παντὸς πλεῖν... εἰς Καναδὰν!

ΜΕΤΑ ΟΚΤΩ ΕΤΗ

Ὅταν μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ 1924 ἡ ἀμερικανικὴ γυναικεία κολυμβητικὴ ὁμάς ἐπέστρεψε στὴν Ν. Ὑόρκη, παρουσιάσθηκε στὴν πρωταθλήτρια τῆς νικήτρια τῶν 400 μ. μίς Μάρθα Ναρτέλιους ἕνα μικρὸ κορίτσι καὶ ἀφροῦ τῆς πρόσφερε ἕνα μπουντάκι, τὴν εἰσήγαγε δεξιὰ πῶς ἔκανε γιὰ νὰ νικήσῃ.

—Πῶς ἔκανα, μικρούλα μου, ἀπάντησε ἡ πρωταθλήτρια, συμμάζεψα τὸ νοῦ μου στὸ κεφάλι καὶ προπονήθηκα. Αὐτὸ ἦτο ὅλο.

—Ἀφροῦ εἶναι ἔτσι, καὶ ἐγὼ θὰ γίνω μιὰ

μέρα πρωταθλήτρια!

Ἡ σκηνὴ τώρα μὲ τὰ ὁκτὼ χρόνια.

Στοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Λὸς Ἀντζελες, τὸ 1932, ὁ κόσμος... μαίνεται γιὰ μιὰ νεαρὰ κολυμβήτρια ποὺ ἔχει κερδίσει τὰ 100 μέτρα. Τὴν παίρνουν ἐν θριάμβῳ στοὺς ὤμους τῶν, ἀλλαλάζουν, ἐνῶ αὐτὴ χαμογελά εὐτυχισμένη.

Εἶναι ἡ μίς Ἐλάνορ Χόλμ, ἡ μικρὴ...φινλάνδου τῆς Ν. Ὑόρκης.

Ἐλχε κρατήσει τὸν λόγο της!

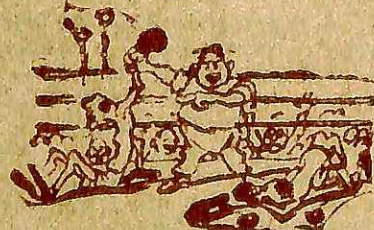
■ ■

ΝΟΚ ΑΟΥΤ... ΑΛΛΑ ΚΕΡΔΙΣΜΕΝΟΣ

Ὅταν πρόκειται ἐδῶ γιὰ τὸ γνωστὸν ὁποῖος κερδίζει στὰ χαρτιά—ἡ καὶ στὸ μπόξ...—χάνει στὴν ἀγάπη, καὶ ἀντιστρόφως, ἀλλὰ γιὰ κατὰ ἄλλο πλὴν ἐντυπωσιακό.

Ἀκούστε καλλίτερα τὴν ἱστορία. Ὁ Μπέννυ Μπᾶς καὶ ὁ Κάιντ Τσάπμαν, ἀλλήλοεργονθοκοποῦντο ἕνα ἄλλῳ σὲ κάποιον ριγκ καὶ ἐνῶτιον χιλιάδων κοινῶν, γενναίως καὶ εὐσυνειδήτως. Σὲ μιὰ στιγμή, καὶ ὅποτε ἀπὸ πολλοὺς γύρους, ἐπέπεσαν σὺν τὴν αὐτόματῳ, μὲ μιὰ κίνηση, ὁ ἕνας ἀπάνω στὸν ἄλλον καὶ τὴν ἴδια στιγμή ἐκυλίσθησαν καὶ οἱ δύο στὴν λινάσσα... χωρὶς νὰ ἔχουν σκωπεῖν. Ἐλχαν πέσει καὶ οἱ δύο νῶς αὐτοί! Ὁ διαιτητὴς πῆγε νὰ τὰ χάρσῃ. Ἡ περιπτῶσις ἦταν μοναδική. Τί νᾶκανε τώρα;

Τὸν ἐβγάλε ὅμως ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδον ὁ Μπέννυ Μπᾶς. Σὲ λίγο σηκώνεται πρῶτος, καὶ ἔτσι ἀνακηρύσσεται αὐτὸς νικητῆς, ἂν καὶ εἶχαν περάσει πρὸ πολλοῦ καὶ γιὰ τοὺς δύο τὰ κανονικὰ δευτερόλεπτα τοῦ μετρητήματος.

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΛΥΡΙΚΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

Γιάννης Φαρδούλης

Ἐνα φριχτὸ σαρδελλοειδὲς ἀνακάτωμα ἀνθρώπων κάθε τάξεως καὶ ἡλικίας, πρωτοφανῆς, φοβερό, ἀσφυκτικὸς συνωστισμὸς ὅπου δὲν ξενύχιασε, Χριστιανὲ μου!—Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σπρώχνετε ἔτσι, κυρία μου!—Παῖδί μου, ποῦ χάθηκες ἐδῶ; Θὰ σὲ τσαλαπατήσουν!—Κάνε λίγο τόπο, κυρία μου, νὰ μπορέσω νὰ κουνήσω τὸ δεξί μου πόδι!—Γεθσημανή, τὸ παιδί!—Κύριος, ἡ μαζεύεσαι λιγάκι ἢ σὲ κάνω... κομπριμέ! Μάνες χάνουν τὰ παιδιά, παιδιά χάνουν τὶς μάνες, γυναῖκες «εἰς ἐνδιαφέρουσας» μῆγουν ὕστερικὲς κραυγές, πατεῖς με, πατῶ σε ἀφάνταστον. Πλήρης κατάρχεσις τοῦ νόμου τοῦ ἀδιαχωρήτου.

Κι' ὅμως δὲν πρόκειται περὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα, οὔτε περὶ πολιτορκίας ἀθηναϊκοῦ φούρνου κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Συμμαχικοῦ Ἀποκλεισμοῦ, οὔτε περὶ «οὐρῶν» στὰ λαϊκὰ συσσίτια, οὔτε περὶ ὑποδοχῆς ὀλυμπιονίκου στὴν γένετρά του... Πρόκειται ἀπλῶς γιὰ τοὺς γάμους τοῦ Φαρδούλη ποὺ λαμβάνουν χώραν ἐντός—καὶ ἐκτός, ἀλλοίμονον!—τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Σώστη: «Σὺ ὦς τὴ!» φωνάζουν οἱ παριστάμενοι—ἀπρόσκλητοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, γιατί οἱ καλεσμένοι ἔμειναν τελείως στὸ περιθώριον τῆς τελετῆς. Ἡ ἐκκλησιὰ ἀπευθύνεται στὸν Φαρδούλη. Ἡ σύζυγός του «Ἐλσα»—πρὸ ὀλίγου τοὺς ἔνωσε μὲ τὰ δεσμά τοῦ Ὑμεναίου μέσα στὴν ἐκκλησίαν ὁ Μακαριώτατος Χρυσόστομος—κινδυνεύει νὰ παρασυρθῇ ἀπ' τὸ πλῆθος μέσα σ' ἕνα κύμα... ἐθουσιασμοῦ! «Νὰ μᾶς ζήσης, Φαρδούλαινα! φωνάζει ἕνας ἰθαγενὴς τῆς παρασωστείου χώρας.—Νὰ μᾶς φτιάξῃς ὁμορφα Φαρδουλάκια!» εὐχεται μιὰ γρηὰ τῆς ἡλικίας κατὰ τὴν ὁποίαν κατελήφθη ἀπὸ τὰς ὠδίνους τοῦ τοκετοῦ ἢ βιβλικὴ Σάρα...

■ ■

Στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἀπ' τὴν ἐποχὴ ποὺ παρακολουθοῦσε, μαθητῆς, τῆς παραδόσεως τοῦ «Γαλλικοῦ Λυκείου» ὁ Γιάννης Φαρδούλης δὲν ἐνδιαφερόταν οὔτε γιὰ τὸ ποδόσφαιρον, οὔτε γιὰ τὸ κρυφτοῦλι, οὔτε γιὰ τὸ κυνηγητό... Ἄλλο ἦταν ἐκεῖνον ποὺ τὸν τραβοῦσε ἀκατανίκητα, σὺν μαγνήτης, ποὺ τὸν σκλάβωνε. Τὰ Σαββατοκύριακα—τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη δὲν ἦσαν τόσο «ἄν βόγκ» τὰ «γούγκ-ἐντ»—ἔκανε τὰ ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ παρακολουθῇ τῆς παραστάσεως τοῦ Ἱταλικοῦ Μελοδράματος. Οἰκονομία στὶς σκολάτες, στοὺς βῶλους, σὲ ὅλα... γιὰ

νὰ ἐξαασφαλίσῃ ἑσὼ καὶ μιὰ θέσιν στὸ ὑπερῶο! Καὶ πόσο ἀχόρταγα τῆς παρακολουθοῦσε αὐτὲς τῆς παραστάσεις! Ἡ ἄρια τῆς περιμαντῶνας ἦταν σὺν τὸ κελάρυσμα μιᾶς πηγῆς, τὸ ὅλο τοῦ μπάσου σὺν νικητήριο ἀγγελμα καλονιοῦ! Οἱ χορωδίες, σὺν θεῖες καμπάνες, τὸν μετέφεραν στὰ οὐράνια... Αὐτὴ ἦταν ἡ μοναδικὴ εὐτυχία τοῦ Γιάννη Φαρδούλη στὰ ξέγνοιαστα παιδικὰ χρόνια ὅπου δὲν ὀ

Ὁ Ἕλλην βαρύτονος Γιάννης Φαρδούλης.

ναιρεύεται κανεὶς παρὰ παχυνδία...

■ ■

Οἱ πρώτες φωνητικὲς σπουδὲς τοῦ Φαρδούλη ἔγιναν στὸ Παρίσι μὲ μιὰ ὑποτροφία ποὺ χορήγησεν ἡ οἰκογένεια Χωρέν-Μπενάκη—Θεῖα Πρόνοια τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν. Ὁ νεοφώτιστος ριχθε μὲ τὰ μούτρα στὴ δουλειὰ καὶ δὲν ἄργησε νὰ θαυματοουργήσῃ. Χρειαζόταν ὅμως μιὰ συμπλήρωση τῆς ὑποτροφίας κι' ὁ Φαρδούλης ντρεπόταν νὰ ζητήσῃ καὶ πάλι τὴν οἰκονομικὴ ἐνίσχυση τῶν εὐεργετῶν του. Ἐλχε τότε, μιὰ σπουδαία ἐμπνευση: ν' ἀποταθῇ στὸν Βασίλειον Ζαχάρωφ—σὲρ Μπαζιλ Ζαχάρωφ—γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ, ὅτι ἐπέδωκε. Ἀδύνατον ὅμως τῶν ἀδυνάτων νὰ πλησιάσῃ ὁ Φαρδούλης

τὸν Ζαχάρωφ. Στὸ μέγαρό του ὁ διδάσκαλος Ἕλλην τραπεζίτης δὲν δεχόταν ἀγνώστους. Χιλίους—δὺο αἰφνιδισμοὺς ἐπινόησε ὁ Φαρδούλης, πότε παρουσιαζόταν ὡς τραπεζίτης καὶ πότε ὡς μεγαλοβιομήχανος—τοῦ κάκου ὅμως! Ἀθέατος ὁ Ζαχάρωφ! Ὁ Φαρδούλης ἄρχισε νὰ διερωτᾶται ἐν ἐπρόκειτο περὶ ὑπαρκτοῦ προσώπου ἢ ἀπλῶς... περὶ θρυλικοῦ! Τελοσπάντων, ἐκεῖ ποὺ εἶχε ἀπογοητευθῇ κι' ἐτοιμαζόταν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀγῶνα, συνέβη κάτι τὸ ἀπρόοπτον: τὸν ἐγνώρισε ὁ ἴδιος... ὁ Ζαχάρωφ! Μάλιστα: καὶ τὸ καταπληκτικὸν αὐτὸ συνέβη στὴν «Salle des Agriculteurs» ὅπου εἶχε τραγουδήσει ὁ Φαρδούλης. Τῆς συστάσεως ἔκανε ὁ πρεσβυτὴς κ. Ν. Πολίτης. Ὁ Ζαχάρωφ ἐνδιαφέρθηκε ἀμέσως γιὰ τὸ τραγοῦδι τοῦ Φαρδούλη καὶ τὸν ἐνίσχυσε οἰκονομικῶς.

■ ■

Τὸ ντεμποῦτο τοῦ Φαρδούλη στὴν «Ὀπερά-Κωμικ» μὲ «Μποῦμ», τὸ χαίρεται ὁ γαλλικὸς τύπος σὺν ἕνα μεγάλῳ γεγονός. Τὸ πλοῦσιον μέταλλο, τὸ γλυκὸ «τέμπρ» τῆς φωνῆς τοῦ δραματικοῦ βαρυτόνου ἔκαναν τὴν πρὸ εὐνοική ἐντύπωση στοὺς καλλιτεχνικοὺς καὶ κοσμικοὺς κύκλους. Ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις τὸν τίμησε μὲ τὸ μετάλλιον τοῦ «Officier de l'Instruction publique». Οἱ κατόπιν ἐμφανίσεις του στοὺς «Παλητάτους» καὶ στὴν «Καβαλλερία» στερῶσαν πᾶς ὀριστικὰ τὴν φήμην τοῦ νεαροῦ βαρυτόνου ποὺ ἔμεινε ὁκτὼ δλοκλήρα χρόνια στὴν Γαλλία, κάνοντας αὐτὴ λογὴ... ἀπὸ δάφνες!

■ ■

Κάποτε, ὁ Φαρδούλης ἐπαίξε στὴν «Ὠραία Ἑλένη» τοῦ Ὁφένμπαχ. Ἐλχε τὸν ρόλον τοῦ «φλογεροῦ Ἀχιλλέως» ποὺ τοῦ ταίριαζε μιὰ χαρά, τόσο στὴν φωνή του ὅσο καὶ στὰ νεύματα καὶ στὴν κορμοστασιά του.

Στὴν σκηνὴ τῆς δευτέρας πράξεως δὲν παίζουν ζάρια, ὁ Ἀχιλλεὺς—Φαρδούλης—τὶ σύμπλωσις!—ἔφερνε ὅλο... ἐξάρεις! Κι' ὁ Γάλλος τενόρος ποὺ δὲν ἔφερε οὔτε ἕνα ἔξαρὶ δὲν παρέλειψε νὰ ἐξάρῃ τὸ γεγονός:

—Ἀφροῦ εἶσαι grec—Ρωμῆς, μὲ τὴν ἐννοία τοῦ χαρτοκλέφτη—τοῦ εἶπε γελῶντας, εἶναι φυσικὸ νὰ κερδίξῃς στὸ παιχνίδι!

Ὁ Φαρδούλης ὅμως τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ τὴν μεγαλύτερη ἐτοιμότητα πνεύματος:

—Τι φταίω ἐγὼ ποὺ πάντα στὴν ζωὴ μου φέρνω... ἐξάρεις!

Καί υπαινισσόταν την θριαμβευτική του σταδιοδρομία...

■ ■

Καί όλγία τινά για τὸ εἰδύλλιό του, στὸ ὁποῖον δόθηκε ἕνα εὐτυχές τέλος, τίς προώλλες, στὸν Ἅγιο Σώστη:

—Τὴν Ἑλσα—διηγείται ὁ Φαρδούλης—τὴν γνώρισα κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς παραστάσεως μετὰ τὴν «Θαΐδα» τοῦ Μασσενέ, στὴν «Σίβικ Ὁπερα» τοῦ Σικάγου. Μὲ συνεχάρη μετὰ θερμῆ ἀσυμβίβαστη πρὸς τὴν σαζωνικὴ ἰδιοσυγκρασία — ἡ Ἑλσα εἶναι Γερμανίδα — κι' ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή συμπάθησε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Γιὰ νὰ ἐξελιχθῇ τὸ ἀσθημὰ μας καὶ νὰ καταλήξῃ σὲ γάμο, θάπρεπε νὰ συμβιβασομε ἕνα σαζωνικὸ χαρακτήρα μ' ἕνα λατινικὸ — δυὸ ἄκρα ἀντίθετα, δηλαδή. Καὶ βρήκαμε ὡς πρόχειρο μέσο, νὰ κάνω ἐγὼ τὴν Ἑλσα ν' ἀγαπήσῃ τὴν Ἑλλάδα κι' ἐκείνη νὰ μὲ κἀνὴ νὰ θαυμάσῃ τὴν πατρίδα της. Πήγαμε στὴν ἀρχὴ στὴν Γερμανία κι' ὁμολογῶ πὼς θαύμασα τὴν τάξη καὶ τὴν ἀσφάλεια καθὼς καὶ τίς προόδους ποὺ ὀρεῖται στὸ χιτλερικὸ σύστημα. Ὑστερα, ἔφερα τὴν γυναῖκα μου ἐδῶ: κι' ἡ Ἑλσα θαύμασε τίς ἀρχαιοτήτες κι' ἀγάπησε πολὺ τοὺς συμπατριῶτες μου ἀπ' τὴν ὑποδοχὴ ποὺ μοῦ ἐπεφύλαξαν...

■ ■

Τώρα, ἄς μιλήσουμε γιὰ τίς ἐκλεκτὲς μελοδραματικὲς παραστάσεις ποὺ ὠργάνωσε ὁ διάσημος βαρύτονος — ποὺ εἶναι μόλις τριαντατῶν χρόνων, σημειώστε—μὲ συμμετοχὴν διεθνῶν ἀστέρων καὶ συνεργασίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Μελοδράματος. Μολονότι ἀπὸ τίς περυσινὰς παραστάσεις, ὁ Φαρδούλης ζημίωσε 100.000 δραχμὲς περίπου, δέχτηκε καὶ πάλιν, κατόπιν παρακλήσεως τῶν καλλιτεχνῶν τοῦ Μελοδράματος, νὰ ὑποβληθῇ στοὺς κόπους καὶ στὰ ἔξοδα νέων παραστάσεων, μόνον καὶ μόνο γιὰ νὰ χορηγήσῃ ἐπὶ ἕνα μῆνα ἐργασία σὲ 150 ἀνθρώπους ποὺ—δυστυχῶς—συχνά εἶναι ἀνεργοί. Ἡ καλλιτεχνικὴ ἐμπειρία τῶν παραστάσεων ἀνετέθη στὸν κ. Δ. Λαυράγκαν, ἡ καλλιτεχνικὴ διεύθυνσις κι' ἡ διεύθυνσις τῆς ὀρχήστρας στὸν κ. Στέφ. Βαλτετσιώτη. Ὁ κ. Τότης Καραλῖβανος θὰ διεύθυνῃ ἐπίσης τὴν ὀρχήστρα, ὁ κ. Ε. Μολότσος τὴν χορωδία κι' ἡ δεσποινὶς Ἑλλή Ζουρούδη τὰ μπαλέττα.

Οἱ παραστάσεις θ' ἀρχίσουν στίς 24 Σεπτεμβρίου μετὰ τὴν «Μπατερφλαύ», μετὰ τὴν διάσημην γαπωνέζα σοπράνο Ταπαλὲς ποὺ ὡς τώρα τραγουδᾷ ἀποκλειστικὰ αὐτὴ τὸν ὅπερα καὶ θεωρεῖται ἀφθαστὴ στὸν ρόλο της. Κατόπιν, ὁ τενόρος Ντανίνο τῆς «Ὁπερά-Κωμικ» θὰ ἐμφανισθῇ στοὺς «Μποῆμ» κι' ὁ μεγάλος Σμυρνάφ στὴν «Μανόν». Ἡ μέτοχος σοπράνο τῆς «Σκάλας» τοῦ Μιλάνου Σάντοβεν θὰ ἐμφανισθῇ σὲ τρεῖς παραστάσεις. Στὴν «Κάρμεν», στὴν «Φαβορίτα» μαζί μετὰ τὸν Ντανίνο καὶ τὸν Φαρδούλη καὶ στὴν «Αἰντὰ». Ὁ Σμυρνάφ θὰ ἐμφανισθῇ ἐπίσης στὸν «Ριγολέττο» μαζί μετὰ τὴν νεαρὰ ὑψίφωνο Νικήτα, ἐξαιρετικὸ ταλέντο τοῦ Ἑθνικοῦ Ὁδείου.

Ἀς ἐλπίσουμε πὼς αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ ὑποστήριξις τοῦ κοινοῦ θὰ εἶναι πῶς οὐσιαστικὴ καὶ δὲν θὰ ὑποβληθῇ καὶ πάλι σὲ ζήμια ὁ φιλικὸς Φαρδούλης...

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

ΑΡΧΕΙΟ ΤΩΝ ΣΤΑΡ

Ζάν Γκαλλάν

Καταγωγή.—Ὁ Ζάν Γκαλλάν γεννήθηκε στὸ Λαβὰλ τῆς Μαγιέν, στίς 28 Μαΐου, ἀπὸ γάλλους γονεῖς.

Ἰδιαιτέρα χαρακτηριστικά.—Ὅψος 1.81 μ. Βάρος: 75 κιλά. Μάτια: καστανά. Μαλλιά: μαύρα. Τοῦ ἀρέσει ὑπερβολικὰ ἡ μελέτῃ ξένων γλωσσῶν. Ξέρει νὰ συνδυάσῃ τὴν σωματικὴν μετὰ τὴν πνευματικὴ ἀγωγή καὶ μολονότι διαβάζει πολὺ καὶ παρακολουθεῖ τίς παντοειδεῖς καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις, καταγινεται πολὺ καὶ μετὰ σποδρὸν ἀπὸ τὰ ὅποια προτιμᾷ ἰδιαιτέρως τὴν γυμναστικὴν, τὸ τέννις, τὸ κολύμβημα, τὸ αὐτοκίνητο, καὶ τὸ ποδόσφαιρο. Εἶναι ἥρεμος καὶ θεληματικὸς, ἀποφασιστικὸς καὶ ἐνθουσιώδης. Πρέπει νὰ σημειώσωμε ἰδιαιτέρως ὅτι ὁ Ζάν Γκαλλάν ἔχει τὸ παράσημο τῆς Λεγεώνας τῆς τιμῆς καὶ τὸν Πολεμικὸ Σταυρὸ.

Ἡ ζωὴ του.—Ὁ Ζάν Γκαλλάν ποὺ ἀνήκει σὲ οἰκογένεια ἐπιστημόνων, ἔκανε κι' ὁ ἴδιος σοβαρὲς σπουδὰς. Τελείωσε τὸ γυμνάσιον στὴν ἐπαρχία καὶ ὕστερα σπούδασε νομικὰ στὸ Παρίσι. Ἀγαπᾷ ὁμῶς ἥδη μετὰ πάθος τὴν καλλιτεχνικὴν καριέρα καὶ φαίνεται ἀδύνατο ν' ἀκολουθήσῃ ἕνα ἄλλο ἐπάγγελμα. Ντεμπουτάρει στὸ μοιζήτικ—χώλλ, ἀλλὰ τὸ ἐγκαταλείπει πολὺ σύντομα γιὰ τὸ θέατρο, το 1924, ὅπου παίζει ἕνα σωρὸ ἔργα. Ὑστερα κάνει τουρνέ στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὸν Καναδὰ. Παίζει τὴν «Δίκη τῆς Μαίρης Ντούγκαν», τὴν «Ἐχθρὰ», τὴν «Ἐπιστολὴν», τὴν «Εἰκόνα», τὴν «Ζαχαροπλάστρια τοῦ χωριοῦ» κ.τ.λ. Ἀργότερα καταγίνεται μετὰ διαφημιστικὰς ἐργασίας καὶ ὀργάνωσις συναυλιῶν.

Τὰ φίλμ του.—Τὸ 1930 γυρίζει τὰ φίλμ: «Τὸ Παρίσι, τὴν νύκτα» καὶ «Ξύλινοι σταυροί». Τὸ 1932 «Φαντομάς», «Ενας πυροβολισμὸς τὴν αὐγὴν, Μάτερ ντο λωρδὰ». Ἡ κρίσις τοῦ μεσοπολέμου. Τὸ 1933: «Οἱ καρχαρία τοῦ πετρελαίου, Κάποιος κύριος Γκράντ, Ὁ κουρεὺς τῆς Σεβίλλης». Τὸ 1934: «Ἀμόκ, Παύσατε πῆρ, Τὸ σκάνδαλον, Ρεϊμόν». Τὸ 1935: «Τὸ μυστήριον Ἑμπερζέ, Ἐμπορος ἔρωτος, Στρατιβάριος, Δεύτερον Γραφεῖον Κατασκοπείας, Πριγκίπισσα Τάμ-Τάμ, Μαύρα πρόβατα». Τὸ 1936: «Δίσκος 413» καὶ δυὸ ἄλλα ποὺ δὲν τελεώσαν ἀκόμη.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Σὲ ἑπτὰ γραμμὲς

Μέχρι τοῦ 1909 στὴν Ἀγγλίαν ἀπαγορεύεται ἡ καλλιέργεια τοῦ καπνοῦ. Καὶ ἡ δουλειὰ αὐτὴ βαστοῦσε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Καρόλου Β', ὁ ὁποῖος συχναίαν τὸν καπνὸ καὶ εἶχε ἀπαγορεύσει τὴν καλλιέργειά του καθ' ὅλη τὴν χώρα του ἐπὶ ποινῇ ἀποκεφαλίου.

Ὑπάρχουν μερικὲς εὐρωπαϊκὲς χώρες ποὺ δὲν ἔχουν δική τους ἐθνικὴ γλῶσσα. Στὴν Ἑλβετία π.χ. μιλοῦν κατὰ τὰ ¼ γερμανικὰ καὶ κατὰ τὰ ¼ γαλλικὰ καὶ ἰταλικὰ. Στὸ Βέλγιο, μιλοῦν γαλλικὰ καὶ φλαμανδικὰ. Στὴν Αὐστρία, γερμανικὰ. Δὲν ὑπάρχει δηλ. γλῶσσα ἐλβετικὴ, βελγικὴ, αὐστριακὴ.

Ξέρετε ποῦ εἶναι ἡ πῦρ ἀργὴ κίνησις μετὰ σ' ὅλη τὴν γῆ; Ἦναι στὴν ζωὴ! Τὸ φύτρωμα τῶν νυκτῶν. Ἐνῶ ὁμῶς ξέρομε νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὸν ἀνθρώπινον νύχτα αὐξάνεται ἕνα χιλιόμετρο καθὼς ἕξ μέρες! Δὲν διαίζονται διόλου ὅπως βλέπετε, τὰ νύχια μας!

Τὸ μέσον βάθος στοὺς Ὀκεανούς εἶναι 4.000 μέτρα. Καὶ τὸ μέσον ὕψος στὰ βουνὰ εἶναι 400 μ. Ἐνῶ ὁμῶς ξέρομε ποῦ εἶναι τὸ ὑψηλότερο βουνὸ τοῦ κόσμου. —Εἶναι ἡ κορυφὴ Γκαουριζανγκ τῶν Ἰμαλαίων: 8.840 μ.—δὲν ξέρομε πῶς εἶναι τὸ μεγαλύτερο θαλάσσιον βάθος.

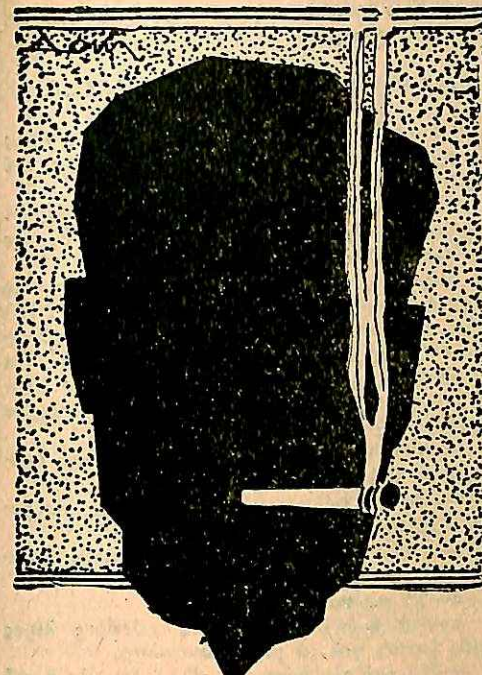
Ἐνα ἀπὸ τὰ πῦρ περιεργὰ φαινόμενα τοῦ κόσμου, εἶναι ἡ «Βρῦσις τοῦ Αἵματος» ποὺ ὑπάρχει κοντὰ στὸ Λα Βίρτρους, στὴν Χονδουράς τῆς Κ. Ἀμερικῆς. Πρόκειται γιὰ μιὰ πηγὴ ποὺ τρέχει σ' ἕνα σπήλαιον καὶ ποὺ τὸ νερὸ της ἔχει τὸ χρῶμα καὶ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ αἵματος.

Στὴν Νέα Γουίνια ἐπιάσαν ἕνα ἔντομο, ἀγνώστου ἔως τώρα εἴδους, ποὺ εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἔντομο ἀπὸ ὅσα ἔχουν ποτὲ πιασθῇ. Ἔχει μῆκος 30 ἑκατοστῶν καὶ ὠνομάσθηκε ἀπὸ τὸ ἐπιστημονικὸν τμήμα τοῦ Πανεπιστημίου Ν. Ὑόρκης «Μπαστόνι περικίτων». Ἐπειδὴ εἶναι στενόμακρο.

Ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις ἀπένευσε τελευταία, βραβεῖα στίς ἀγροτικὰς οἰκογένειες ποὺ καλλιιεγοῦν πῦρ πολλὰ χρόνια τὴ γῆ. Τὸ ρεκόρ τῆς προσηλύσεως στὴν «πατρῶα γῆ» τὸ ἔχει ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἰωσήφ Περαντόνι: καλλιιεργεῖ πάππον πρὸς πάππον τὰ ἴδια χωράφια ἀπὸ τὸ 1018!

Στὴν πόλιν Τρίεστιν τῆς Σκωτίας, ὑπάρχει ἕνας γέρος ζητιάνος ποὺ τὸν λένε Ἀλίκ καὶ ποὺ εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀναγγεῖλλῃ ὅλη τὴν Βίβλον ἀπὸ ἔξω, χωρὶς νὰ κάνῃ τὸ παραμικρὸ λάθος καὶ χωρὶς νὰ παραλείψῃ οὔτε μιὰ γραμμὴ. Θεωρεῖται ὡς ἅγιος στὸ μέρος αὐτό!

Ὅταν δῆτε ἕνα οὐράνιον τόξον τὴν αὐγὴν, μὴν τὸ πάρετε γιὰ σημεῖον ὅτι θὰ κἀνὴ καλὸν καιρὸ. Τὸ ἐναντίον, τὰ οὐράνια τόξα σχηματίζονται δυτικὰ, καὶ κάθε βροχὴ ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ σημαίνει πολλὴ βροχὴ μὲρα. Σχεδὸν θὰ κἀνὴ βροχὴ καὶ τὴν αὐτὴν κατεύθυνσιν.

ΣΕΙΡΑ ΑΠΑΤΩΝ

Ἡ κοινὴ γνώμη τοῦ Λονδίνου εἶχεν ἀναστατώσῃ μετὰ σειρὰν ἄλλων ἀγνώστου καὶ μυστηριώδους ἀπατεώνας, ὁ ὁποῖος μετὰ τίς πλαστογραφίες του ἔκανε θραύση στοὺς πλουτοκρατικοὺς κύκλους.

Μεγαλέμποροι, μεγαλοβιομήχανοι, τραπεζίτικοι καὶ ἄνθρωποι τοῦ χρηματιστηρίου, ἐπεφταν κάθε μέρα θύματα τοῦ ἐπιτηδεύου αὐτοῦ πλαστογράφου, ὁ καθένας μετὰ τὴν σειρά του!

Οἱ ὑπάλληλοι τῶν Τραπεζῶν εἶχαν ἐπίσης τρομοκρατηθῇ. Πρὶν ἐξαργυρώσουν ἕνα τσέκ τὸ κῦτταζαν δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς ἀλλὰ καὶ πάλι τὴν πᾶθαιναν.

Φυσικὰ τὸ πρᾶγμα ἀναστάτωσε καὶ τὴν περίφημην «Σκὸτλαντ-Γυάρδ» ἡ ὁποία καὶ ἀνέθεσε τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ μυστηριώδους ἀπατεώνας στὸν διάσημον ἐπιθεωρητὴ Σούμερ, ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερά της λαγωνικά, ὁ ὁποῖος εἶχε διακριθῇ σὲ πλῆθος σκοτεινῶν ἐγκληματικῶν υποθέσεων.

Μολονότι ἡ ὑπόθεσις παρουσίαζε τοῦ κόσμου τίς δυσκολίες, ὁ ἱσπεκτορ Σούμερ τὴν ἀνέλαβε μετὰ μεγάλῃ εὐχαρίστησιν. Ἐτοῦ τοῦλάχιστον θὰ παρατοῦσε γιὰ κάμποσον καιρὸ τὴν καταδίωξιν τοῦ ἀσύλληπτου «Λωποδύτη-Φάντασμα» μετὰ τὴν ὁποίαν εἶχε γελοιοποιηθῇ τόσες καὶ τόσες φορὲς. Ἀς ἀνέθεταν καὶ σὲ κάποιον ἄλλο τέλος πάντων τὴν καταδίωξιν τοῦ θρυλικοῦ τζέντλεμαν-λωποδύτη ὁ ὁποῖος δυὸ χρόνια τώρα εἶχε καταντῆσει ὁ ἐφιάλτης του.

Ἀπὸ ποῦ ὠστόσο ν' ἀρχίσῃ τίς ἐρευνὰς του ὁ διάσημος ἱσπεκτορ;

Ὁ κακοποιὸς τοῦ ὁποῖου τοῦ εἶχαν ἀναθέσει τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν δὲν ἦταν μόνον μυστηριώδης. Ἦταν καὶ πρωτότυπος! Δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς κακοποιούς ἐκείνους τοὺς σεσημασμένους ποὺ βγαίνουν τὴν μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν μιὰ φυλακὴ γιὰ νὰ ἐγκληματῇσουν πάλι καὶ νὰ ξανακλειστοῦν ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες σὲ ἄλλην ἢ καὶ στὴν ἴδια φυλακὴν.

Ἐνας ἐπὶ πλέον λόγος τῶν καταπληκτικῶν ἐπιτυχιῶν τοῦ μεγάλου μεγαλοαπατεώνας, ἦταν τὸ ὅτι ἐργαζόταν ὁλομόναχος, ὅπως κατ'ἰδίαν τοῦλάχιστον νὰ ἐξακριβώσῃ ἡ «Σκὸτλαντ-Γυάρδ».

Δὲν εἶχε συνενόχους καί, τὸ καὶ κυριώτερον, δὲν ἦταν μελεγμένους μετὰ μιὰ γυναῖκα καὶ οὔτε συχνάζε στὰ ὑποπτα κέντρα κἀνοντας παρέα μετὰ ἄλλους κακοποιούς.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

ΤΟ ΦΩΝΟΛΗΠΤΙΚΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ἦταν πραγματικὰ ἀριστοτέχνης στὴν ἀπομίμησιν ὑπογραφῶν καὶ ὁποιοῦδήποτε γραφικοῦ χαρακτήρος. Μποροῦσε νὰ πλαστογραφῇ καὶ πατριάρχον ὑπογραφὴν ἂν τὴν ἐξέλεγε ἔστω καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς.

Ὅταν παρουσίασεν σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ἄπειρα θύματά του—ἀπὸ τὰ τελευταῖα—τὸ πλαστογραφημένο τσέκ, τὸ θῦμα ἐτριβε τὰ μάτια του! Δὲν μποροῦσε νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν παραμικρὴ διαφορὰ μεταξὺ τῆς ὑπογραφῆς του τῆς πραγματικῆς καὶ τῆς πλαστογραφημένης.

Ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους, ἡ ἀνακάλυψιν του καὶ ἡ σύλληψιν του, ἦταν φυσικὰ κατὰ ποῦ παρουσίαζε τοῦ κόσμου τίς δυσκολίες.

Δὲν μποροῦσε βεβαίως ὁ ἱσπεκτορ Σούμερ νὰ τοποθετήσῃ ἀπὸ ἕνα λαγωνικὸ στίς θυρίδες ὅλων τῶν τραπεζῶν καὶ νὰ ἐλέγξῃ τίς ὑπογραφὰς ὅλων τῶν τραπεζικῶν ποὺ παρουσιάζονταν. Ὅπως δὲποτε, ὁ ἱσπεκτορ Σούμερ κλείστηκε στὸ ἰδιαιτέρου γραφεῖον του, στὴν ἐδρα τῆς «Σκὸτλαντ-Γυάρδ» καὶ ἐθετίστηκε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ φακέλλου τοῦ μυστηριώδους πλαστογράφου.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖον του, εἶχε πᾶν νυχτώσει καί, ὅσο γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναγνώσεως τοῦ φακέλλου, ὑπῆρχε, ὅπως ἄλλως τε τὸ ἀνέμενε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, μηδὲν!

Ὁ ἀστυνομικὸς ἀνέπνευσε δυνατὰ στὸ πεζοδρόμιον τῆς «Σκὸτλαντ-Γυάρδ» καί, σφίγγοντας ἕνα σωρὸ τῆς κακίᾳς ὥρας στὰ δόντια του, τράβηξε γραμμὴν γιὰ τὴν λέσχην τῶν ζωοφίλων, ἔχοντας τὰ χέρια στίς τσέπες. Ἦταν ἡ λέσχην στὴν ὁποίαν συχνάζε ὁ καλὸς του φίλος Μάρτεν Ντάλ, ὁ ὁποῖος τόσες φορὲς τὸν εἶχε βοηθήσει μετὰ τὰ φῶτα στὴν ἐξελίξιόν σκοτεινῶν ἐγκληματικῶν υποθέσεων.

Ἀπὸ ἕνα πολυμήχανον ἄνθρωπον σὺν τὸν Μάρτεν Ντάλ ὅλα ποτοῦσε νὰ τὰ περιμῆν. Ἦταν ὁ μόνος ἴσως ἄνθρωπος μέσα στὸ Λονδίνο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν βοηθήσῃ ἀποτελεσματικὰ.

ΘΥΜΑ ΚΑΙ Ο ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

Ὅταν ὁ ἀστυνομικὸς ἐφθασε στὴν λέσχην τῶν ζωοφίλων, βρῆκε τὸν φίλον του ἐξαίρετικὰ σκεπτικόν.

—Γειά σου Μάρτεν!
—Γειά σου Σούμερ! Κάτι ἀπὸ ἐδῶ;
—Ἦλθα ἐπίτιδες γιὰ σένα.
—Ἐνα οὐίσκιν;
—Λεῖτό.
—Λέγε λοιπόν! Τρέχει τίποτε;
—Γιὰ νὰ μὲ βλέπῃς ἐδῶ κατὰ τὸ τοῦχο.
Ὅπως καὶ πάντα, δὲν ἦλθα γιὰ καλὸ. Ἦλθα νὰ σὲ σκοτώσω καί...
—Καὶ νᾶξερεις τί μεγάλη σκοτούρα ποὺ τὴν ἔχω σήμερα! διέκοψεν ὁ Μάρτεν Ντάλ.

Ἐξαιρετικῶς ἀνδιαφέρουσα αὐτοτελὴς περιπέτεια τοῦ ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

—Καὶ ἴσως-ἴσως νὰ σὲ βάλω σὲ τρεχάματα, συμπλήρωσε ὁ Σούμερ.

—Τρεχάματα; Αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον. Μ' ἀρέσουν τὰ τρεχάματα. Γιὰ λέγε;

—Μοῦ ἀνέθεσαν τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν ἐνὸς μυστηριώδους ἀπατεώνας ὁ ὁποῖος μετὰ τίς πλαστογραφίες του ἔχει ἀναστατώσει τὸν κόσμον καὶ προπάντων τὸν κύκλον τῶν πλουτοκρατῶν καὶ τὴν «Σκὸτλαντ-Γυάρδ»!

—Καὶ τὸν ἀνέθεσαν σ' ἐσένα;

—Ναὶ καὶ δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ πρέπει ν' ἀρχίσω τίς ἐρευνὰς μου. Περίλωσα μετὰ ὅλη τὴν σημασίαν τῆς λέξεως!

—Ἀπλούστατο Σούμερ! Θ' ἀρχίσῃς ἀπὸ ἑμένα.

—Ἀπὸ ἐσένα; Τί θέλεις νὰ πῇς;

—Θ' ἀρχίσῃς ἀπὸ τὴν δική μου ὑπόθεσιν!

—Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

—Ἐπεσα σήμερα κι' ἐγὼ θῦμα τοῦ μυστηριώδους ἀπατεώνας.

—Σὺ;

—Ναί. Πλαστογράφησε καὶ τὴν δική μου ὑπογραφήν καὶ τράβηξε ἐξ ὀνόματός μου ἀπὸ τὴν Τράπεζαν τῆς Ἀγγλίας πέντε χιλιάδες λίρες!

—Δίκαιε Θεέ! Τὸ ἔκαμες τέλος πάντων τὸ θάμα σου;

—Τί σημαίνει αὐτό, Σούμερ;

—Τὸ βλέπεις! Ἐξωτερικῶς τὴν μεγάλην μου χαρά!

—Χάρηκες λοιπὸν γιὰτὶ κι' ἐγὼ μετὰ τὴν σειρά μου, ἔπασα θῦμα τοῦ μυστηριώδους πλαστογράφου;

—Δὲν μορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσο!

—Καὶ ὁ λόγος;

—Ὑπάρχουν δυὸ λόγοι.

—Ἀς ἀκούσουμε ὃν πρῶτον.

—Μιὰ καὶ ἔπεσε θῦμα του καὶ σὺ, θέλοντας καὶ μὴ θὰ μετὰ βοηθήσῃς νὰ τὸν ἀνακαλύψῃς. Εἰμαι βέβαιος πὼς ὅταν δάλῃς ἐσὺ τὴν μυτιῶσά σου θὰ χρησιμοποιήσῃς τίς χειροπέδες μου ἐπιτελώνοντας μιὰ ἀκόμη μεγάλη ἀστυνομικὴ ἐπιτυχία.

Κι' ὁ δεύτερος λόγος τῆς χαρᾶς σου;

—Διὰβόλε! Ἐπαληθεύει γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἡ παροιμία: «Τὸ ἔξυπνο ποῦλιν ἀπὸ τὴ μύτη πιάνεται»!

—Ὅστε εἶμαι ἔξυπνο ποῦλιν;

—Εἶσαι. Ἐνα πρᾶγμα μοναχὰ δὲν ἔξω.

Σὲ ποῖα οἰκογένεια περσιῶν ἀνήκεις. Κόρακας εἶσαι; Κοινοβάνια; Καρακάξα; Μὰ γιὰ σέψου! Νὰ βρῇ ὁ Μάρτεν Ντάλ τὸν μαστορά του! Μικρὸ πρᾶγμα τόγως; Δὲν μᾶς μένει ἄλλο παρὰ νὰ πληροφορηθῶμε ὅτι ὁ μυστηριώδης πλαστογράφος κατ'ἰδίαν νὰ δάλῃ στὸ χέρι καὶ τὸν ἀσύλληπτον «Λωποδύτη-Φάντασμα»! Εἰς ὕμνον Μάρτεν!

—Στὴν ὑγείαν σου Σούμερ.

Οἱ δυὸ φίλοι τοσούγκρισαν τὰ ποτήρια τῶν καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο σηκώθηκαν.

—Ποῦ θὰ πάμε τώρα; ῥώτησε μετὰ περιέργεια ὁ ἀστυνομικὸς.

—Στὸ γραφεῖόν σου!

—Στὸ γραφεῖόν μου; Τέτοια ὥρα;

—Νὰ κάνουμε τί;

—Νὰ προσανατολισθῶμε.

—Καὶ τί νομίζεις ὅτι θὰ κατορθώσῃς ν' ἀνακαλύψῃς στὸ γραφεῖόν μου;

—Ὅ,τι δὲν κατ'ἰδίαν σὲ ν' ἀνακαλύψῃς σὺ.

—Ἀστεῖον πρᾶγμα! Ἀρχίζοντας τίς ἐρευν-

νές σου από ποῦ;

—'Από τὸ χρονολογιοῦλατο!

—Μά... δὲν πρόκειται περὶ σεσημασμένον κακοποιοῦ! Δὲν θὰ βρῆς στοιχεῖα στὸ χρονολογιοῦλατο!

—Τὸ ἴδιο κάνει. Θὰ μοῦ δείξης τοὺς φανελλοὺς ὧλον ὅσοι διεκρίθησαν ὡς πλαστογράφοι.

—Ὅπως θέλεις... Ἀλλά... Δὲν θὰ τοιμῆσουμε κάτι ἐν τῷ μεταξῷ; Φοφάω ἀπὸ τὴν πείνα καὶ ὥσπου νὰ διαβάσῃς ἐστὶν ὅλους ἐκείνους τοὺς κτερινισμένους ἀπὸ τὴν πολυκαιρία φακέλλους, θὰ ξημερωθοῦμε ἴσως!

—Ἐχεις δίκιο, Θὰ μῆς στὸ πρῶτο ἀνταποκρίνω νὰ πάρῃς μερικὰ σάντουιτς. Πάρε τρία γιὰ μένα... καὶ κανὰ δυὸ δωδεκάδες γιὰ σένα. Θὰ μᾶς φτιάξουν ὡς τὸ πρωῒ.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΘΥΡΩΡΟΣ

ΤΡΕΛΛΟΚΟΜΕΙΟΥ

Τὸ ἀγοραῖο ταξὶ σταμάτησε στὴν πόρτα τῆς νευρολογικῆς κλινικῆς καὶ πῆδησε ἀπ' αὐτὸ ἕνας καλοντυμένος νέος ἡλικίας εἰκοσιεῖς περίπου χρόνων.

Ὁ θυρωρὸς, ἕνας ψηλὸς σφιχτοδεμένος ἄντρας ἀκαθόριστης ἡλικίας καὶ μ' ἀθλητικὸ παρὰστημα, τοῦ ἀνοίξε τὴν πόρτα.

—Ὁ κύριος ἐπιθυμεῖ;

Ὁ ἐπισκέπτης τὸν κύτταξε μὲ περιέργεια· —Εἴσαι καινούργιος στὴν ὑπηρεσία τῆς κλινικῆς;

—Μάλιστα.

—Γι' αὐτὸ δὲν με γνωρίζεις. Εἶμαι ἐπισκέπτης τῆς πρώτης θέσεως.

—Ἀκατάλληλη ἡ ὥρα. Νὰ επιστρέψετε κατὰ τὴς πέντε.

—Σοῦ εἶπα καλὴ μου ἄνθρωπε. Δὲν με γνωρίζεις. Ἐγὼ ἄδεια τῆς διευθύνσεως νὰ βγάλω ποτε-ποτε τὴν θεὰ μου περίπατο καὶ οποιαδήποτε ὥρα.

—Τὴν θεὰ σου;

—Ναί. Τὴν μὲς Κάθριν Σβάλτ. Οἰκότροφο πρώτης θέσεως.

—Μιὰ στιγμὴ παρακαλῶ νὰ ζητήσω πληροφορίες ἀπὸ τὸ γραφεῖο.

Ὁ θυρωρὸς ἔσπευσε ν' ἀπομακρυνθῇ καὶ ἐπείσπευσε ὅσοτε ἀπὸ λίγα λεπτά τῆς ὥρας:

—Εἶσθε ἐλεύθεροι νὰ περάσετε κύριε. Εὐθὺς ὅμως μόλις ὁ νεαρὸς ἐπισκέπτης ἀνέβηκε τὴν μαρμαρίνη σκάλα καὶ χάρθηκε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ τρελλοκομεῖου, ὁ θυρωρὸς πλησίασε τὸν σωφὲρ:

—Γνωρίζεις τὸν ἐπιβάτη σου;

—Ὁχι. Γιατί;

—Δὲ σ' ἐνδιαφέρει. Τί λέει τὸ ταξιμέτρο σου;

—Ἐπτά σελήνια.

—Πάρε δέκα καὶ φύγε ἀμέσως!

Καὶ λέγοντας, γύρισε τὸ πέτο τοῦ σακκακιού του καὶ τὸ ἔδειξε τὸν σωφὲρ. Αὐτὸς ἀναγνώρισε τὸ σῆμα τῆς «Σκότλαντ-Γιάρντ» χαϊρέθηκε καὶ ἀπομακρύνθηκε ὀλοταχῶς.

Τὴν ἴδια στιγμὴν ξεκίνησε ἕνα ἄλλο ταξὶ πρὸς τὸ σταθμὲν λίγο πρὸ πόρτα καὶ πῆγε καὶ σταμάτησε στὴν πόρτα τοῦ τρελλοκομεῖου.

—Ἐτοιμος καθ' ὅλα Νίκολε;

—Ἐτοιμος μίστερ.

—Ἐπτά σελήνια πλήρωσες στὸν συνάδελο σου πού ἐφυγε.

—Ἐπτά εἶπατε; Πολὺ καλὰ.

Ὁ θυρωρὸς ἀπομακρύνθηκε καὶ ἀνάβοντας μιὰ πίπα κάθισε ἀφέλεστα στὴν πόρτα τοῦ θυρωρείου του, σὰν ἄνθρωπος πού εἶχε κιάλας βαρεθῇ τὸ νέο του ἐπάγγελμα.

Σὲ λίγο, κατέβαινε τὴν μαρμαρίνη σκάλα ὁ νεαρὸς ἐπισκέπτης. Τώρα ὅμως δὲν ἦταν μόνος. Συνόδευε μιὰ γυναῖκα πού προχωροῦσε σὰν φοβισμένη.

—Ἦταν πραγματικὰ ἀνθρώπινο εἶδος ἡ γεροντοκόρη. Κάποτε θὰ ὑπῆρξε ὁμορφη.

Τώρα ὥστόσο τὰ μάτια τῆς ἦσαν θαυμάσιμα καὶ τὸ περὶ τῆς εἰς κολλήσει στὰ κόκκαλα. Κρεμασμένη στὸ μπράτσο τοῦ νεαροῦ, ἔρριχνε ὀλόγυρά τῆς φοβισμένες ματιές.

Περνώντας μπρὸς ἀπὸ τὸν θυρωρὸ, ὁ νέος στράφηκε καὶ εἶπε πρὸς τὴν γεροντοκόρη τοῦ συνόδευε:

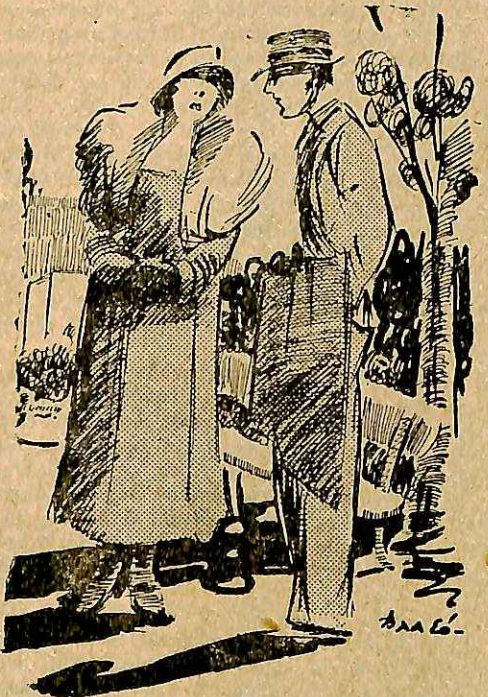
—Ναί! Αὐτὸς εἶναι ὁ νέος θυρωρὸς!

Ἡ γεροντοκόρη κύτταξε τὸν θυρωρὸ μὲ φόβο καὶ κρεμάστηκε τρομαγμένη στὸ μπράτσο τοῦ νέου.

Ὁστόσο, γύγχαν καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ τὴν νευρολογικὴ κλινικὴ καὶ προχώρησαν ἀργά-ἀργά πρὸς τὸ αὐτοκίνητο. Ὁ σωφὲρ στεκόταν στὴν πόρτα μὲ τὸ πηλίκιο στὸ χέρι:

—Τξένελεμαν, θὰ γῆτε μαζί μου. Ὁ συνάδελός μου ἔχει ἄρρωστο παιδί, τηλεφώνησε μιὰ στιγμὴ καὶ ζητήση εἰδήσεις καὶ τὸν πληροφορήσαν ὅτι μόλις προφτάνει νὰ τὸ δῇ γιὰ τελευταία φορὰ ζωντανό. Περνοῦσα ἀπὸ δῶ καὶ με παρακάλεσε νὰ τὸν ἀντικαταστήσω. Τὸ ταξιμέτρο του ἔγραφε ἑπτὰ σελήνια πού τοῦ τὰ πλήρωσα.

—Ἐχει καλῶς.

Συνόδευε μιὰ γυναῖκα πού προχωροῦσε φοβισμένη.

Ὁ νέος βοήθησε τὴν γεροντοκόρη ν' ἀνέβῃ, ἀνέβηκε καὶ αὐτὸς καὶ τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε κορνάροντας.

Ὁ θυρωρὸς ἐγκατέλειψε τότε τὴν θέση του καὶ μῆς στὸ θυρωρεῖο.

Ἐνας παχύσατος καὶ ροδόκκιμος ἄντρας ἀκαθόριστης ἡλικίας ἦταν ἐκεῖ ἔχοντας ἑξαπλωμένη τὴν ἀρίδα του σ' ἕνα φωτεινῶς.

—Λοιπόν;

—Θαρρὸ σοβαρὰ Σούμερ εἰς θεοκώμαστε στὸν καλὸ δρόμο.

—Ὁ Νίκολε;

—Τὰ κατάφερες μιὰ χαρά! Τί λές; Κά-νομε μιὰ παρτίδα ἑκαρτὲ νὰ σκοτώσουμε τὴν ὥρα μας;

—Κατόπιν, ὅταν βγοῦμε ἀπὸ δῶ μέσα, ἔχομε σοβαρὲ ντὲ γκαλὰ στὸ σπῖτι μου. Ὁ Νίκολε θὰ μᾶς φέρῃ τὸ μικρὸ φωνοληπτικὸ μηχανάκι πού λειτουργεῖ αὐτὴ τὴ στιγμὴ μέσα στὸ αὐτοκίνητο καὶ θὰ γελάσουμε μὲ τὴν καρδιά μας.

—Γιατί δν; Τί θὰ παίξουμε;

—Ὁ, τι θέλεις.

—Ἐνα τραπέζι στὴν «Λέσχη Ζωοφιλωνία», —Ἀλοχρονερδῇ!

ΤΟ ΦΩΝΟΛΗΠΤΙΚΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ

Ἡ ὥρα θάταν δέκα περασμένες διὰν τρεῖς ἄνδρες ἀνέβηκαν τὴν μαρμαρίνη σκάλα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Μάρτεν Ντάλ.

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνδρες ἦσαν ὁ Μάρτεν Ντάλ, ὁ Σούμερ καὶ ὁ Νίκολε, ὁ σωφὲρ τῆς Κόρας Στίλμαν.

Πέρασαν καὶ οἱ τρεῖς στὸ μικρὸ φυμινὰ καὶ ὁ Νίκολε παρέδωσε στὸν Μάρτεν Ντάλ ἕνα ἐξαιρετικὰ μικρὸ φωνοληπτικὸ μηχανάκι. Ὁ Μάρτεν Ντάλ τὸ τοποθέτησε σ' ἕνα τραπέζι, ἐπέσε ἕνα μικρὸ ἀτσάλινο ἐλατήριο καὶ τὸ φωνοληπτικὸ μηχανάκι ἀρχισε ἀμέσως νὰ λειτουργεῖ:

—Τὸν εἶδες τὸν θυρωρὸ; ρωτοῦσε ὀλοκάθαρα μιὰ ἀνδρική φωνή.

—Αὐτὸν βίλανε νὰ με σκοτώσῃ; ρωτοῦσε μιὰ τρεμάμενη γυναικεία φωνή.

—Ναί. Αὐτόν. Καὶ θὰ σὲ σκοτώανε σήμε-ρα ἂν δὲν τὸν ἀγριοκύνταξ.

—Τί νὰ κάνουμε;

—Νὰ τοῦ δώσουμε ὅσες χιλιάδες λίρες μᾶς ζητᾷ γιὰ νὰ μὴ σὲ σκοτώσῃ.

—Νὰ τοῦ τὴς δώσουμε, ἀλλὰ δὲν τὴς ἔχω!

—Θὰ τὴς βροῦμε!

—Ποῦ; Στὸ δρόμο;

—Ὁχι. Θὰ τὴς πάρουμε ἀπὸ μιὰ κυρία, πού ἔχει πολλὰ ἐκατομμύρια. Ἐγὼ μιὰ ἐπιστολή τῆς μὲ τὴν ὑπογραφή τῆς. Θὰ μιμηθῇ τὴν ὑπογραφή τῆς καὶ θὰ τραβήξουμε σαράντα χιλιάδες λίρες ἀπὸ τὴν Τραπεζα. Ἀπὸ αὐτές, θὰ πάρῃ ὁ θυρωρὸς 39999 γιὰ νὰ μὴ σὲ σκοτώσῃ καὶ ἐγὼ θὰ πάρω μιὰ λίρα γιὰ τὸν κόπο μου.

—Ποιὰ εἶναι ἡ κυρία αὐτή;

—Εἶναι ἡ μάντις Σέγκφιρντ πού ἔχει τὰ χρυσωχεῖα τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς. Ἐχει τόσα πολλά! Τί εἶναι γι' αὐτὴν σαράντα χιλιάδες λίρες ὅταν πρόκειται νὰ σῶθῃ μιὰ γυναῖκα ἀπὸ φριχτὸ θάνατο!

—Ναί, βέβαια. Δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃ.

Τὸ φωνοληπτικὸ μηχανάκι σταμάτησε.

—Κατάλαβε τὴν μανούδρα, λέει ὁ Μάρτεν Ντάλ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Σούμερ. Τὸ φωνοληπτικὸ μου μηχανάκι δὲν μπόρεσε νὰ πάρῃ περισσότερα μέσα στὸ αὐτοκίνητο ἀλλὰ ὅσα πήρε, μᾶς ἀρκούν. Ὁ Νίκολε τοὺς πήγε στὸ γραφεῖο τοῦ συμβολαιογράφου Πέρκινς, ὅπου ἐργάζεται ὁ νεαρός. Ὁ νεαρὸς εἶναι ὁ μυστηριώδης πλαστογράφος. Δὲν κάνει ὥστόσο μόνος του τίς πλαστογραφίες. Βάζει τὴν γεροντοκόρη καὶ πλαστογραφεῖ τίς ὑπογραφὰς τὸν πλουσίαν. Εἶναι θεὰ του. Εἶναι ἡ περιφημὴ γραφομάντις Κάθριν Σβάλτ πού τρελλάθηκε ἀπὸ τίς πολλὰς μελέτες καὶ τὴν ἐντατικὴ δουλειά. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου τὴν εἶχε χρησιμοποιήσει τὸ δεύτερο γραφεῖο ἀντικατασκοπείας. Αὐτὴ ἔξεδιδε τὰ πλαστὰ διαβατήρια καὶ ὅ,τι ἐπίσημο ἔγγραφο χρειάζονταν οἱ κατασκοποὶ μας πρὸς στέλνουμε μέσα στὴς γεωμαννὲς γραμμές, στὸ Βερολίνο καὶ στὰ διεθνῆ κατασκοπευτικὰ κέντρα. Τώρα, δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ γρα-φώσουμε τὸν μυστηριώδη πλαστογράφου πρὸς ἐπανεστὴ γιὰ μᾶς νὰ εἶναι μυστηριώδης. Καὶ θὰ τὸν γραψώσουμε ἐπ' αὐτοφώρῳ!

—Ἐνα γεροντάκι μὲ κάτασπρα μαλλιά πού περπατοῦσε μὲ κόπο σπινθηρίζοντο σ' ἕνα ἐξ-επὶνο μπαρτίνι, πλησίασε τὴν θυρίδα τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀγγλίας καὶ παρέδωσε ἕνα τοῦ πού χρειάζονταν τοὺς ἀρχιστον πέντε λε-πτά τῆς ὥρας γιὰ νὰ τὸ βρῇ μέσα στὰ χαρ-τιά τοῦ πορταβῆν του.

Ὁ ὑπάλληλος τῆς Τραπεζῆς ἔριξε σὰν

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 46)

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ Ο ΜΙΤΟΣ ΤΗΣ ΑΡΙΑΔΝΗΣ

ΠΑΙΧΝΙΔΙ

ΕΙΝΑΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ;

Δύο ζεύγη συζύγων, ὁ Κώστας καὶ ἡ Μαίρη, καὶ ὁ Παῦλος μὲ τὴν Ἄννα, επιστρέφουν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ καὶ κάνουν τοὺς λογαριασμοὺς των γιὰ νὰ δοῦν τί τοὺς περισσεύουν.

Ὁ Κώστας ἔχει 80 δρ. Ἡ Ἄννα ἔχει τόσα ὅσα ὁ Κώστας καὶ ὁ Παῦλος μαζί. Ἡ Μαίρη πάλι ἔχει τόσα, ὅσα ἡ Ἄννα καὶ ὁ Παῦλος.

Τέλος ἡ Ἄννα καὶ ὁ Κώστας μαζί, ἔχουν πέντε φορές περισσότερα τῶν ὅσων ἔχει ὁ Παῦλος.

Τί ἔχει ὁ καθεὶς τους;

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΜΑΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

1. Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΒΙΔΑΙΣΤΟΥ

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Οὐίλλιαμ βρήκε ἀμέσως ὅτι ὁ ἀνεψιὸς εἶχε δολοφονήσει τὸν βιολιστή, γιατί διὰν πήρε τὸ βιολί καὶ τὸ δοξάρι, μπόρεσε νὰ παίξῃ, χωρὶς νὰ τετῶσῃ τίς χορδὰς ἢ τὸ δοξάρι. Ποτὲ ἕνας βιολιστὸς δὲν θάβαζε τὸ βιολί του στὴν θήκη του, χωρὶς πρῶτα νὰ λασκάρῃ τὸ δοξάρι του. Ὁ ἀνεψιὸς λοιπόν, εἶπε ψέμματα, ἀρα αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφόνος.

2. ΤΑ ΤΡΙΑ ΧΑΡΤΙΑ

Ἴδου οἱ τρεῖς ἀπαντήσεις:

1.—Τὸ χαρτί τοῦ ὑπ. ἀριθ. 3 δούλου, ἡ-ταν λευκὸ.

2.—Ὅλα τὰ χαρτιά ἦσαν λευκά.

3.—Ἴδου ὁ συλλογισμὸς τὸν ὁποῖο πρέπει νὰ ἀκολουθήσετε γιὰ νὰ βρῆτε τὴν λύση: ὁ πλούσιος Ἀραψ, μπόρεσε νὰ διαλέξῃ μεταξὺ τῶν ἐξῆς περιπτώσεων:

1.—Νὰ κολλήσῃ δυὸ χαρτιά μαύρα καὶ ἕνα λευκὸ.

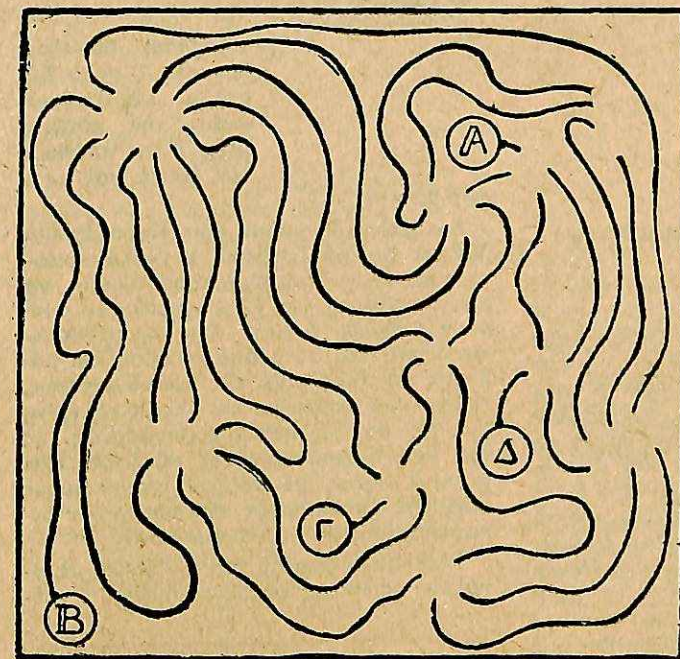
2.—Νὰ κολλήσῃ ἕνα χαρτί μαύρο καὶ δύο λευκά.

3.—Νὰ κολλήσῃ τρεῖς χαρτιά λευκά:

Ἡ λύσις τῆς πρώτης περιπτώσεως θὰ ἦταν πολὺ εὐκόλη. Ἄν ἕνας δούλος βλέπει δυὸ μαύρα χαρτιά, ἔρει ἐκ τῶν πραγμάτων, ὅτι τὸ δικό του εἶναι λευκὸ. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ δεύτερα λύσις. Γιατί, ἂν τὸ ὑπ. ἀριθ. 3 χαρτί εἶναι μαύρο, οἱ ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 2 χαρτὶ εἶναι μαύρα καὶ ἕνα λευκὸ, καὶ ὁ ὑπ' ἀρ. 1 λέγει: «Ἐάν καὶ ἐγὼ ἔχω μαύρο χαρτί, ὁ Β' βλέπει δυὸ μαύρα. Αὐτὸς ὅμως δὲν λέγει τίποτε, ἀρα εἶμαι λευκός». Τὸν ἴδιο συλλογισμό κάνει καὶ ὁ δεύτερος δούλος ἀναφορικῶς μὲ τὸν πρῶτο.

Ἡ ὀρθὴ ὅμως λύσις βρίσκεται στὸν προηγούμενο συλλογισμό.

Πραγματικὰ: τὰ τρία χαρτιά εἶναι λευκά καὶ ὁ τρίτος δούλος λέγει: «Ἄν ἐγὼ ἦμουν μαύρος, ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεύτερος συνάδελ-φος τοὺς ὁποίους βλέπω λευκοὺς, θὰ ἐβλε-παν ἕνα μαύρο καὶ ἕνα λευκὸ καὶ θὰ ἔκαναν τὸν προηγούμενο συλλογισμό. Αὐτοὶ ὅμως δὲν λένε τίποτε. ἀρα εἶμαι καὶ ἐγὼ λευκός».

ἡ γραμμὴ Α—Β νὰ περάσῃ πάνω ἀπὸ τὴν γραμμὴ Γ—Δ καὶ τὰν ἀπαλιν.

3ον ΠΑΙΧΝΙΔΙ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Παραθέτομε σήμερα τὸ τρίτο μας Παιχνίδι Παρατη-ρητικότητος.

Ἐξετάστε προσεκτικὰ τίς δυὸ διαπλανέες εἰκόνες. Ἡ πρώτη εἶναι πλήρης, ἀπὸ τὴν δεύτερη ὅμως, πού φαίνεται παγομοιό-τυπη μὲ τὴν πρώτη, λείπουν δύο λεπτομέρειες.

Οἱ ἀναγνώσται μας καλοῦν-ται νὰ βροῦν ποιὲς εἶναι οἱ λεπτομέρειες αὐτές.

Στὸ προσεχὲς ἡ λύσις.

ΛΥΣΙΣ

ΤΟΥ 2ΟΥ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ

Ἡ ἐπάνω εἰκὼν ἔχει πλάι στὸ κουβαδάκι τοῦ παιδιοῦ (ἀρι-στερὰ) μιὰν ἀξίονη, ἐνῶ ἡ κα-τω δὲν ἔχει. Ἐπίσης στὴν ἐπά-νω εἰκὼνα φαίνονται τὰ δά-χτυλα τοῦ δεξιῦ χεριοῦ τοῦ παιδιοῦ πού εἶναι ὀρθοῖα δεξιά, ἐνῶ στὴν κάτω εἰκὼνα ἔχουν παλωμασθῇ.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Δυο άναγνώστριές μου σέ μιά έπιστολή τους μου διατυπώνουν τήν έξής έρώτηση: «Πώς θά κρίνω ένα κορίτσι πού φέρεται έλευθερά και δέν έχει καμμία έκτίμηση στό νόμιμο γάμο, έφόσον στή σημερινή έποχή πού ζούμε οί άνδρες δέν έχουν καμμία κλίση πρós τόν γάμο, άφοú οί γυναίκες και μάλιστα τών άνωτέρων τάξεων είναι τόσο «εύκολες» ώστε νά έπιτυχάνουν οί άνδρες τόν σκοπό τους χωρίς καμμία δέσμευση έκ μέρους των;» Καί καταλήγουν οί δυο άναγνώστριές μου στό συμπέρασμα ότι— έφόσον τά σοβαρά κορίτσια δέν έχουν καμμία σχεδόν πιθανότητα νά παντρευθύν, — έχουν τό δικαίωμα, όταν μάλιστα έχουν φθάσει στό τριάντα τους χρόνια, νά εκπληρώσουν τόν προορισμό πού ή φύσις έταξε σέ κάθε γυναίκα και νά ζήσουν («ήθικά και ύγιεινά» όπως άναφέρουν) έξω άπό τόν νόμιμο γάμο, άποφεύγοντας τήν άπογοήτευση, τήν ύστερία και τά κακά του γεροντοκορισμού».

Τό θέμα αυτό του έλευθέρου γάμου ή μάλλον τής έλευθέρας συμβιώσεως είναι τόσο σοβαρό κι' έπιδέχεται τόση συζήτηση πού είναι άδύνατον νά τό λύση κανείς στόν περιορισμένο αυτό χώρο. Πάντως έφόσον οί δυο άγνωστες φίλες μου ζητούν τήν συμβουλή μου διαβεβαιώνοντας με ότι ή γνώμη μου θά ληφθή σοβαρώς ύπ' όψιν, νομίζω ότι έχω υποχρέωσιν νά τούς άπαντήσω έστω και έλλιπώς.

Και πρώτα-πρώτα θά ήθελα νά τούς πω ότι ή έκδοχή τής άπογοιτεύσεως, τής ύστερίας και άλλων συνεπειών του γεροντοκορισμού δέν είναι τόσο παραδεγμένη άπο τήν σύγχρονη έπιστήμη. Άπεναντίας, νομίζω, ότι ένα κορίτσι πού θά περιφρονή τις περί ήθικής αντίληψεις τής κοινωνίας στήν όποία ζή (έστω και άν αυτές είναι όπισθοδρομικές, και μονομερώς άδικες θά μπορούσε νά πη κανείς) θά ζήση μόν για λίγες μέρες, εβδομάδες, μήνες, τήν ζωή πού έπεθύμησε και όνειρεύτηκε, όμως τό ζύγνημα — πού δέν μπορεί παρά νά έλθη όταν κανείς έπίσημος δεσμός δέν ένώνει δυο πρόσωπα—θά είναι πολύ πιό άδυνηρό, πιό άπογοιτευτικό καθώς τό κορίτσι αυτό θά πληγώνεται όχι μόνο άπό τή διάψευση τών όνείρων του, αλλά και άπό τή γενική περιφρόνηση. Γιατί όσο και νά θέλωμε νά ύψωθούμε πάνω άπό τούς κοινωνικούς θεσμούς (και άν άκόμη αυτές είναι «προλήψεις μερικών στενοκέφαλων και μη προοδευμένων ανθρώπων» όπως τούς ά-

περιωρίσει).

Αυτή είναι ή γνώμη μου. Παραδέχομαι βέβαια ότι μιά σοβαρή κοπέλλα τριάντα χρόνων πού είναι καταδικασμένη νά μὴν παντρευτή για λόγους πού δέν άφορούν καθόλου εκείνην, έχει ώρισμένα δικαιώματα και αυτή άπό τή φύση και μάλιστα τό δικαίωμα τής αυτοδιαθέσεως τήν στιγμή πού είναι σέ ηλικία νά κρίνει για τήν σοβαρότητα τής άποφάσεώς της και πού ή άπόφασίς της αυτή δέν έχει καμμία σχέση με τούς έκτραχηλισμούς και τούς έκφυλισμούς τών σημερινών δεκαπεντάχρονων κοριτσόπουλων.

Τήν κοπέλλα αυτή θά τήν κρίνω με άπόλυτη έπιείκεια, φοβούμαι όμως ότι γρή-

Ένα θαυμάσιο πλεκτό ταγιεράκι για τό φθινόπωρο από μιλί μπουκλά.

Γυναίκες

νομάζετε) θά είναι δύσκολο, πολύ δύσκολο νά άπολαύσωμε τήν εύτυχία μας, όταν νοιώθουμε τόν έαυτό μας «στό

γόρα θά πεισθώ ότι δέν βρήκε αυτό πού ζήτησε... Αυτό τουλάχιστον συμβαίνει τις ένενήντα ένέντα φορές στις έκατό.

Πάντως τό ζήτημα είναι πολύ δύσκολο, και λύεται άκόμη δυσκολότερα έφόσον άνδρες και γυναίκες δέν διαμορφώνουν πραγματικούς χαρακτήρες, άνωτέρους ψυχικώς και ήθικώς, ώστε ή θεραπεία του κακού νά έπέλθη άφ' έαυτής χωρίς νά άναγκασθί κανείς νά καταφεύγν σέ μέσα όχι και τόσο άπιδοκιμαστέα...

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τό κυριώτερο χαρακτηριστικό τών τελευταίων φθινοπωρινών άνσάμπλ είναι ή έπικράτησις τών ολοκληρών φορεμάτων με μιά ζακέττα άπό λαινάξ. Τά φορέματα είναι συνήθως σέ φόρμα πρενσές, γαρνιρισμένη με χονδρές νεββύρ, και τό μαντώ με γκοντέ έχει ένκρυστασιόν άπό γούνα και φαρδιά παραμέντα. Η ζακέττα είναι άλλοτε τρουά κάρ και άλλοτε κοντή, γαρνιρισμένη με πλί, πιασμένα στή μέση, ή με διάφορες κάθετες ντεκούπ. Τά μεταξωτά άνσάμπλ εξακολουθούν νά φιγουράρουν στό πρώτα φθινοπωρινά μοντέλλα. Άποτελούνται άπό μιά ευρύχωρη βέστα τρουά κάρ με μανίκια φουσκωτά, έπάνω άπό ένα φόρεμα άπό τό ίδιο ύφασμα. Αυτά είναι φυσικά πολύ πιό κομψά άπό τά μάλλινα άνσάμπλ.

Οί φθινοπωρινές τουαλέττες δίνουν πά- λι τιμητική θέση στό βελούδο και χωρίς καν νά περιμένη τις πρώτες ψυχρες τό ζεστό αυτό ύφασμα εμφανίζεται σέ ύπολερό, σέ ζώνες φαρδιές, σέ γάντια, σέ τόκες, σέ γιανκάδες, σέ ζακέττες. Τά κομψότερα άνσάμπλ αποτελούνται άπό ένα φόρεμα σέ κρέπ ντε σουά με μιά ζακέττα-σάκκο σέ βελούδο σκουρότερο ή όποία συμπληρώνεται με μιά τόκα και γάντια σέ χρωματισμούς άσορτί.

Έννοείται ότι ξαναβλέπουμε έπίσης τήν γούννη ήμίμαυρη κάπα, και πρό πάντων τήν κάπα άπό τό ίδιο ύφασμα με τό φόρεμα πού συνοδεύει. Συχνά γαρνίρεται με μιά γούνα σέ άλλο χρώμα, με τό όποιον γαρνίρεται και τό φόρεμα. Έτσι ένα άνσάμπλ άπό λαινάξ μπλέ με μικρή κάπα γαρνιρισμένη με άστρακάν μαρόν έχει και τό φόρεμα γαρνιρισμένο στό κορσάζ και στό μανίκια με μικρά φιογ-γάκια άπό σάτέν μαρόν.

Για τόν χειμώνα μπορούμε νά προβλέψωμε τήν έπιτυχία τών μαντώ τρουά-κάρ για τό σόρ. Τά μαντώ αυτά θά είναι πολύ ευρύχωρα στήν πλάτη. Για πύ έπίσημες περιστάσεις θά δούμε μαντώ τρουά-κάρ άπό άστρακάν καθώς έπίσης και γούννα μαντώ σέ είδος ρεδιγκότας έλαφροσά και με χοντά.

σελίδες

Άς ξαναάρθωμε όμως στό φθινοπωρινά μοντέλλα. Βλέπουμε άνσάμπλ άπό λαινάξ με μακριά ρεδιγκότα σέ φορέματα άπό λαινάξ άνοικτέρου χρωματισμού και άπλούστερης φόρμας. Ίσια μαντώ τρουά κάρ με κοντά μανικάκια άπό ρενάρ άρζαντέ. Διάφορες τυνίκ άν φόρμ πού φθάνουν ως τό γόνατο. Γαρνιτούρες άπό στενές μπάντες άστρακάν, ζακέττες με άμπιεσεμάν και πιασαρισμένες στήν πλάτη. Άλλωστε τά πλί θά συνεχισθούν πολύ έφέτος στήν πλάτη τών φορεμάτων και τών ζακεττών.

□ □

Η άφίεις του φθινοπώρου δέν ένδιαφέρει μονάχα τις μαμάδες πού έπιστρέφοντας άπό τήν έξοχή πρέπει νά έτοιμάσουν τό σπίτι τους για τήν ύποδοχή του χειμώνα και τά κοριτσάκια πού πρόκειται νά ξαναρχίσουν τά μαθήματά τους. Ένδιαφέρει άκόμη ένα μεγάλο αριθμό νέων κοριτσιών πού άρραβωνιάστηκαν κατά τήν έποχή τών διακοπών, τήν έποχή δηλ. κατά τήν όποία συνάπτονται οί περισσότεροι άρραβώνες. Για τούς γάμους λοιπόν πού θά τελεσθούν τώρα, ένα άπό τά ώραιότερα μοντέλλα ήταν ένα υφικό φόρεμα άπό σάτέν λευκό με ούρά πού αρχίζει άπό τήν ντεκούπ, ή όποία είναι τοποθετημένη άκριβώς στή μέση τής φούστας, πίσω. Ένα πέπλο άπό τούλι πέφτει άπό τό πίσω μέρος και πλαγίως του μικρού μπουνέ πού γίνεται άπό κρεζίλ ντε σουά και στηρίζεται με δυο μικρά μπουκετάκια έπάνω στό κεφάλι.

Η δεσποινίς τής τιμής μπορεί νά φορέση ένα φόρεμα άπό λεπτό μεταξωτό και τούλια σέ χρώμα θαλασσί. Τό κορσάζ θά συμπληρώνεται με μανίκια πάρα πολύ φουσκωτά άπό τούλι. Η φούστα πολύ έφαρμοστή στους γοφούς, γαρνίρεται με ένα βολάν άν φόρμ πολύ σταυρωτό.

Τό μικρό κοριτσάκι πού ακολουθεί τήν ύψη είναι υτιμένο με ένα φορεμάκι άπό σάτέν ρόζ άνοικτό, έργασμένο με βελονίες μπλέ ρουά, στό άμπιεσεμάν και στό κάτω μέρος του φορέματος. Η μέση είναι σφιγμένη έπίσης με μιά βελούδινη κορδέλλα μπλέ ρουά. Μιά γκιρλάντα άπό τριαντάφυλλα σολίζει τά μαλλιά του, έλαφρά μπουκλαρισμένα.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Τρυγόνια.— Είναι άναμφισβήτητο ότι τόσο τά τρυγόνια όσο και τά δρύκια και κάθε κυνήγι τής έποχής των, για νά διατηρήσουν τή γεύση τους πρέπει νά γίνονται στή σούβλα ή στή σχάρα. Υπάρχει όμως μιά περίπτωση κατά τήν όποία είναι προτιμότερο νά γίνονται τά τρυγόνια κατ' άλλον τρόπον. Καί ή περίπτωση αυτή είναι όταν τά τρυγόνια είναι μεγάλης ηλικίας, όπότε υψνόμενα στή σχάρα είναι σκληρά και άνοστα. Γι' αύ-

τό τότε πρέπει νά γίνονται με σάλτσα. Άφοú λοιπόν τά καθαρίσωμε και τά ράψωμε, τά άλατοπιπρώνωμε, τά άλευρώνωμε και τά κοκκινίζωμε με βούτυρο.

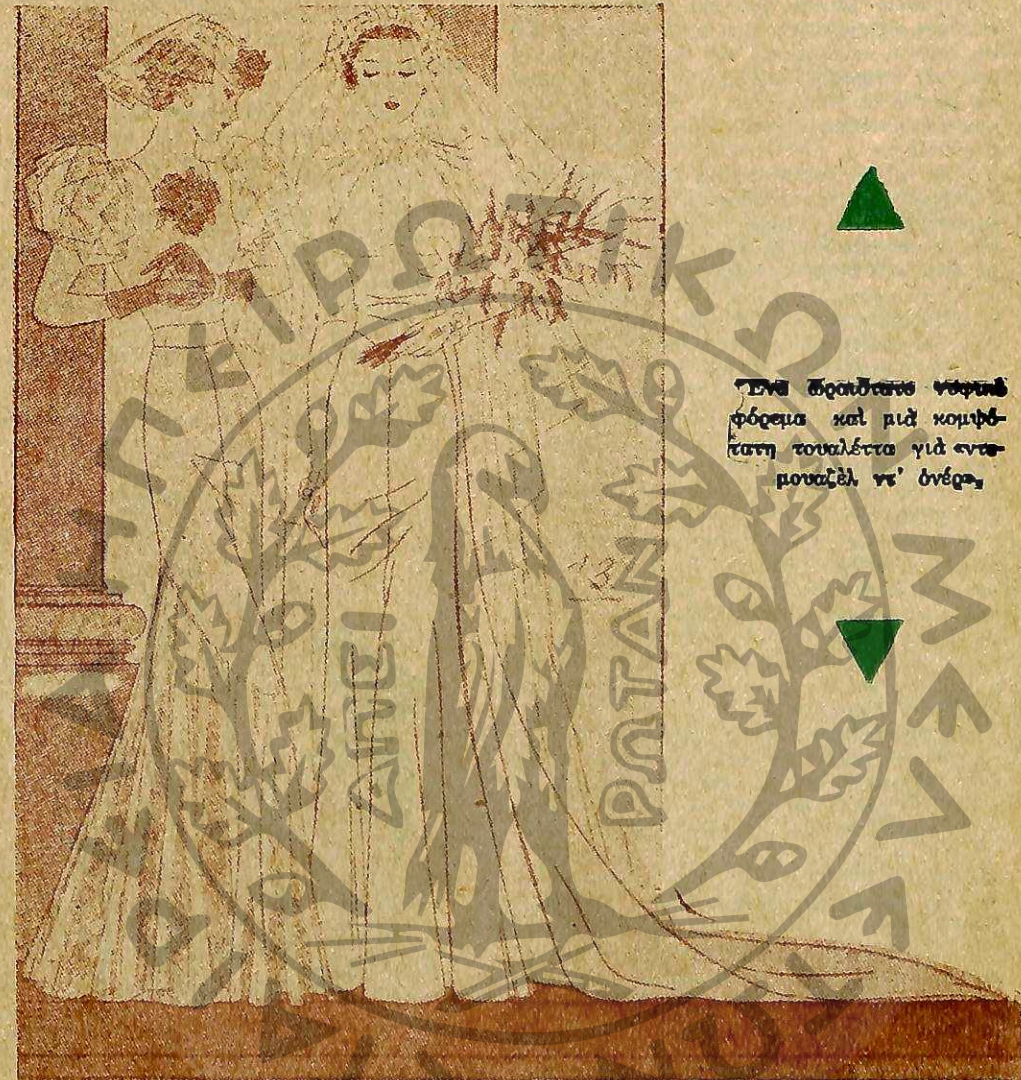
Ύστερα ρίχνωμε ένα ποτήρι άσπρο κρασί, λίγη ντομάτα και λίγο άκόμη άλάτι. Σκεπάζωμε τήν κατσαρόλα και άφήνωμε νά βράσουν με σιγανή φωτιά και νά πιούν σάλτσα για νά γίνουν νόστιμα. Άν θέλωμε στό σερβίρισμα τά κόβωμε στή μέση χρησιμοποιώντας μεγάλο ψαλίδι και τά γαρνίρωμε με κρουτόν και άρακά.

□ □

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ

Στό προηγούμενο (πέμπτον κατά σειράν) άρθρον μου για τό στήθος, σάς έγραφα τά αίτια πού προκαλούν τήν πλαδαρότητα και τόν μαρασμό τών μαστών.

Ένα θαυμάσιο πλεκτό ταγιεράκι για τό φθινόπωρο από μιλί μπουκλά.

Σήμερα σά σάς γράφω πως νά προλαμβά-
ετε τήν ένικαιμένη καταστροφή του στή-
θους.

Ύστερα άπό ένα τοκετό, οί άδένες τών μαστών άφοú τελειώσουν τόν προορισμό τους δηλ. τήν παραγωγή γάλακτος, άτροφούν και μικραίνουν πολύ κατ' όγκον και συνεπώς ό μαστός αρχίζει νά μαλακώνη και νά πέφτν, αλλάζοντας γενικώς σχήμα. Τό κακό αυτό γίνεται έντονότερο ύστερα άπό πολλούς τοκετούς, όπότε άν δέν ληφθούν προληπτικά μέτρα, τό στήθος γίνεται πύ πλαδαρό και νεγρουλισμένο.

Ποία μέτρα προλαμβάνουν αυτό τό κακό; Μετά τήν άπογαλάκτιση του θρέφους, είναι πολύ καλό νά λαμβάνονται οί κάτωθι προφυλάξεις για νά προλαμβάνεται ή καταστροφή κι' ό μαρasmus του στήθους.

Κατά τις πρώτες μέρες δάξετε έπάνω στους μαστούς χλιαρά καταπλάσματα άπό 1/2 όκά άλευρο ρυζιού λικωμένο μέσα σέ 80 δράμια γάλακτος. Μετά όκτω μέρες θ' άραιώσετε τά καταπλάσματα σέ 3—4 μόνο και κατόπιν θά κάνετε με κυλιανές κινήσεις μιά έλαφρά έντριβή με γλυκερίνη ή καλλίτερα με άληθινό άμυγδαλόλαδο. Μετά 20 μέρες σταματάτε όλα αυτά κι' ακολουθείτε έπικριβώς τήν προληπτική θεραπεία πού σάς γράφω στό ύπ' άρ. 467 τεύχος (δηλ. έντριβές με σφουγγάρι και δούρτσισμα).

Τά άπλά αυτά μέσα δίδουν θαυμάσια άποτελέσματα, γιατί τονώνουν τούς μαστικούς άδένες και συνεπώς ξαναδίνουν τό σφρίγος των στους μαστούς.

Σέ πολυτόκους όμως συντελεστικότητά είναι και ή ύποδοθήση με ειδικά δερμοθεραπευτικά καταπότη άπως θά ίδουμε άμέσως

ΑΡΧΑΙΑ.

Ας πούμε τώρα για τη δεύτερη αιτία που συντείνει στη πλάδαρση και τον μαρσισμό του στήθους: τις εκτρώσεις, τον άτακτο αυτό Μινώταυρο στον οποίον θυσιάζονται τόσες γυναίκες και τόσες άλλες κλονίζουν ανεπανόρθωτα την υγείαν τους, την δροσιά τους, την όμορφη τους. Άλλα εκτός των τεχνητών και δι' ευνούτους λόγους προκαλούντων, εκτρώσεων οι οποίες έχουν και τις χειρότερες συνέπειες, υπάρχουν κι' εκείνες που επέρχονται μόνες τους από διάφορες άλλες αιτίες (πηδήματα, κτυπήματα, ασθένειες κλπ).

Εδώ θα περιορισθούμε, λεπτομερέστερα δέβαινα, στο καταστροφικό ρόλο τους στους μαστούς.

Από τις πρώτες άκομη στιγμές της έγκυμοσύνης, άρχίζει και η διόγκωση των αδένων και των γαλακτοφόρων πόρων των μαστών συνεπεία της συρροής γάλακτος. Η ενεργητική αυτή κατάσταση της λειτουργίας των μαστών σταματά άπτομα με την είτε αυτόματως είτε τεχνητώς προκαλούμενη έκτρωση, λόγω δέ του μεταβολισμού, επέρχεται όχι μόνον πρόωγος μαρσμός στα βλαστάκια των μαστών αλλά και γενικώς μαρσμός του σώματος που μεταβάλλεται σε μια πλάδαρη και νεφελισμένη μάζα.

Άλλα και η ανεπάρκεια των ώθηκών καθώς και οι ένδομητρίτιδες και παραμητρίτιδες τις περισσότερες φορές έχουν ως αιτία τις εκτρώσεις.

Όπως όμως βλέπετε άμση είναι η σχέση και συνάφεια των παθήσεων των γεννητικών οργάνων με την καλή ή κακή κατάσταση την αλλοίωση του φυσικού σφρίγους και του σχήματος των μαστών.

Θεραπεία λοιπόν για την έπαναφορά του στήθους στη φυσική του σφριγηλή κατάσταση όταν η καταστροφή του όφειλεται σε μια από τις παραπάνω αιτίες, και αυτό φυσικά το έξετε οι ίδιες, είναι η τόνωση και μόνον των ώθηκών χωρίς άλλη καμμία τοπική θεραπεία.

Πώς τώρα επιτυγχάνεται η τόνωση των ώθηκών; Με την έσωτερική φαρμακευτική θεραπεία, με την λήψη δηλ. ορμονοθεραπευτικών καταποτίων ή εν έσχάτη ανάγκη και με έκτελεση ειδικών ενέσεων.

Όταν πρόκειται μόνον περί παθολογικής καταστάσεως των ώθηκών (άμνηρορροια, δυσμνηρορροια) μόνον με ενέσεις μπορεί να επέλθη αποτέλεσμα. Όταν όμως έχει επέλθει κι' αλλοίωση των μαστών τότε χρειάζεται η λήψις ειδικών ορμονοθεραπευτικών καταποτίων, προσφάτως παρασκευαζομένων, και μέσα στα οποία εκτός των ορμονών ώθηκής να συνυπάρχουν και εκχυλίσματα αδένων μαστών (extrait de mamelle) 'Η λήψις αναλόγως της περιπτώσεως 400—500 καταποτίων σε διάστημα 3—4 μηνών έχει ως αποτέλεσμα όχι μόνον την υπερτροφίαν και την ζωτικότητα των αδένων των μαστών αλλά συγχρόνως και την ρύθμιση της εν γένει κυκλοφορίας, τόνωση των ώθηκών, δίψα συγχρόνως σφρίγος, θαλερότητα και ευεξία σ' όλο το σώμα.

Οι ορμονοθεραπευτικές σκευασίες απέδειχθησαν το καλλίτερο τονωτικό φάρμακο για έναν εξησθενημένο γυναικείο οργανισμό, άνανεύοντας το σφρίγος και την ζωτικότητα, ύστερα από τους κόπους και τις εξαντλήσεις ενός τοκετού και μιας γαλουχίας ή κατόπιν μιας άλλης οποιασδήποτε αιτίας, συνεπεία της οποίας παρουσιάστηκε ώθηκική ανεπάρκεια.

Στο έπόμενο, για τη δεύτερη ατέλεια του στήθους δηλ. την υπερτροφική διόγκωση, πλάδαρη και μετασχηματισμο των μαστών.

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΑ ΖΩΑ

Η ΝΥΦΙΤΣΑ... ΠΟΥ ΜΙΛΕΙ

Τά ζώα μιλούσαν δέβαινα κάποτε, αλλά μόνο στους μύθους του Αίσωπου και του Λαφονταίν.

Και εν τούτοις, ή παρακάτω ιστορία θα σας πείση—άν την πιστέψετε...—πώς τά ζώα μπορούν να μιλούν και... Έξω από τους δεκαπεντασυλλάβους ενός έμμετρου μύθου.

Η ιστορία αυτή, κρατεί σήμερα σε ζωηρότατη συγκίνηση τους Άγγλους επιστήμονας, άποκρυφολόγους και πνευματιστάς. Γιατί και αυτός άκόμη ο πνευματισμός έχει άνακατευθί σ' αυτήν. Νομίσθηκε, στην άρχή ότι πρόκειται περί φαινομένου μετεμψυχώσεως.

Η ιστορία έγινεσθη με την έκδοση ενός διβλίου των Άγγλων ειδικών στα ζήματα του «υπερφυσικού»: Χάρου Πράις και Ρ. Σ. Λάμπερτ.

Πρόκειται περί δόλου, ή περί υπερφυσικού πράγματος φαινομένου;

Αυτό ή επιστημονική έρευνα θα το άποδείξει.

Άλλ' άς πούμε την παράδοξη αυτή ιστορία της νυφίτσας που μιλά!

Στο άγγλικό νησί Μάν ζή μέσα σε μια άπομονωμένη έπαυλη, ο μίστερ Τζαίημς Ιρβινγκ, με την γυναίκα του και την κόρη του Βέρρεϋ, ηλικίας 17 έτών.

Ο κ. Ιρβινγκ, δέν ήταν άρχικώς γεωργός. Έχει ταξιδέψει πολλές φορές στην Άνατολή. Η γυναίκα του, έχει—λέγει ότι έχει—υπερφυσικά χαρίσματα τά οποία έχει πάρει κι' ή κόρη της.

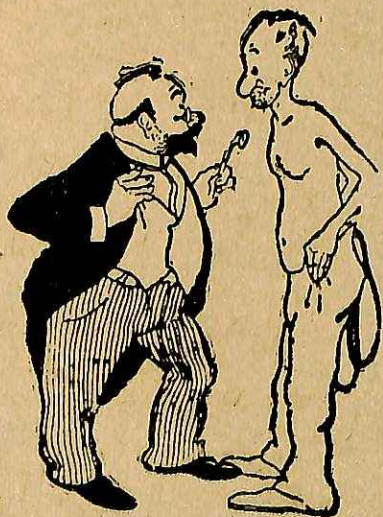
Κατ' άρχην λοιπόν, και άποσδήποτε πρόκειται περί... υπερφυσικής, άς την πούμε, οίκογενείας.

Μιά μέρα του Οκτωβρίου του 1931 ο κ. Ιρβινγκ παρατήρησε μέσα στο κοττέτσι της έπαυλώς του ένα περίεργο ζώο. Τό πήρε για κουνάβι, αλλά είθε ότι τό κουνάβι αυτό μιλούσε σαν γάτα και γαύγιζε σαν σκυλί!

Εκπληκτός ο κ. Ιρβινγκ, είχε την άρεκετά παράξενη είναι ή άλήθεια, ιδέα να θγάλη κι' αυτός μερικώς κρανηγές άπομιμούμενος διάφορα ζώα. Τό μυστηριώδες «κουνάβι» τον μιμήθηκε άμέσως!

Άλλά δέν σταμάτησαν εδώ τά περίεργα φαινόμενα.

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

Ο γιατρός.—Έχετε όρεξη; Μεινότε; Ο άσθενής.—Μόλις έωαγα, γιατί... Ευχαριστώ πολύ...

Τό παράξενο ζώο, μόλις έπεσαν τά πρώτα χειμωνιάτικα ψύχη, άφήκε τό κοττέτσι και κατέφυγε στο σπίτι. Και σαν νάβαλε να έκδηλώση για την προστασία που βρήκε την χαρά του, άρχισε... να τραγουδή. Δηλ. μόλις άκουε την νεαρά κόρη του κ. Ιρβινγκ να τραγουδή κάτι, έσπευδε να την μιμηθί, και τά κατάφερε τόσο καλά, που ή μικρούλα Ιρβινγκ, κοριτσάκι τότε δώδεκα έτών, νομίζοντας πως ήτο κάποιος άλλος μέσα στο σπίτι, έψαχνε να τον βρή.

Σημειωτέον ότι ως εκείνη την στιγμή τό μυστηριώδες ζώο δέν τό ελχαν ιδί ή άκούσει, παρά μονάχα οι οίκοίιοι του κ. Ιρβινγκ.

Τόν Φεβρουάριο του 1932, ή Έφημερίς «Μάντσεστερ Ντάιηλ Ντίσπατς», πληροφορήθηκε τό πράγμα και έστειλε ένα συντάκτη της στην έπαυλη Ντόρλντς Κάξεν, στο σπίτι του κ. Ιρβινγκ.

Ο δημοσιογράφος άκουσε πολλές φορές τό ζώο, αλλά δέν τό είδε! Ταυτοχρόνως, έκαμε και μια έντυπωτικήτάη, μια κυριολεκτικώς άπίστευτη και... άναστασιακή διαπίστωση. Τό «κουνάβι» που δέν ήταν άλλο από μια νυφίτσα, μιλούσε με την δίδα Βέρρεϋ. «Ήμουν άφηγείται ο ρεπόρτερ της άγγλικής έφημερίδος, έξω από τό δωμάτιο της μίς Ιρβινγκ, από την μισάνοιχτη όμωσ πόρτα μπορούσα να διακρίνω την σκιά της νέας πάνω στον τοίχο. Έβλεπα λοιπόν την μίς Ιρβινγκ να κρατά τό δάχτυλο επάνω στα χείλη και τά χείλη της να κινούνται, αλλά δέν άκουα την φωνή της.

Τό μυστηριώδες όμως ζώο της άπαντούσε σαν να την άκουγε.

«Σιγά-σιγά μπήκα στο δωμάτιο της νέας χωρίς να κάνω τον παραμυθό θόρυβο.

Η φωνή έπαψε άμέσως!».

Την νυφίτσα την άκουσε να μιλά χωρίς όμως κι' αυτός να την δή, και ο κ. Μάκ Ντόναλντ, μέλος της έταιρίας των Ψυχικών Έρευνών του Λονδίνου, που πήγε επί τούτω στο νησί Μάν.

Ο κ. Μάκ Ντόναλντ είχε άκούσει μεταξύ άλλων τό τρεμερό ζώο να λέγη: «Δέν θα κάνω τίποτε, γιατί δέν σας αγαπώ!».

Οπωσδήποτε όμως, τά γεγονότα μετά την άναχώρηση του κ. Μάκ Ντόναλντ, έπισπεύθηκαν στην έπαυλη του κ. Ιρβινγκ.

Η νυφίτσα, φώναζε τώρα, ότι δέν ήταν διόλου νυφίτσα, αλλά ήταν ένα Ινδιό ζώο και είχε γεννηθί της 7 Ιουνίου του 1852 κοντά στο Δελχί!

Κατόπι ή νυφίτσα μόνη της είπε να της αλλάξουν τό όνομα από Τζάκ σε Γκέφ, άρχισε να μαθαίνει πιάνο, σκαρφαλώνοντας επάνω στο ταμπουρέ και άκομπανιάροντας τό τραγούδι της! Ένα θράδι μάλιστα, έδωσε και μια συναυλία μπροστά στα κατάπληκτα μέλη της οίκογενείας Ιρβινγκ!

Η Έταιρία Ψυχικών Έρευνών άποφάσισε να στείλη δυό άκόμη μέλη της για να έρευνήσουν επί τόπου.

Κανείς των όμωσ δέν μπόρεσε να δή τό ζώο. Τό άκουσαν όμως έπανειλημμένως και οι δυό.

Αλλά είναι τά γεγονότα. Γεγονότα άδιαισθητά.

Τί συμβαίνει λοιπόν τώρα με τό καταπληκτικό αυτό φαινόμενο;

Πρόκειται περί μετενσάρκωσεως; Πρόκειται περί όμαδικής άταπάτης, περί όμαδικής παρακρούσεως για να μιλήσωμε έπιστημονικώτερα;

Τό αίνιγμα παραμένει άλυτο, μ' όλες τις προσπάθειες των σοφών που έχουν καταπαύσθ με την έξιχνίαση του μυστηρίου.

Άγγλοσαξωνικό χιούμορ

Η ΑΓΕΛΑΔΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

—Έκείνη την εποχή, άφηγείται ένας γηραιός κύριος σε μια συναναστροφή, αντιπροσώπευα ένα έργοστάσιο ποδηλάτων. Μιά μέρα πήγα να έπισκεφθώ έναν γαιοκτήμονα και του έδειξα τον κατάλογο του έργοστασίου.

Αυτός, άφού τον κύταξε καλά μου έδειξε ένα ποδήλατο και μου είπε:

—Πόσα αυτό έδώ τό ποδήλατο;

—Διακόσια πενήντα φράγκα.

—Α! Δέν έχετε τίποτε καλλίτερο;

—Πώς! Ίδού, αυτό έδώ στοιχίζει 350 φράγκα. Πρώτης τάξεως μηχανή θα ήταν. Είναι ένα θαυμάσιο δώρο για τον γιό σου.

—Και είναι τό καλλίτερο που έχετε; έπαινε ο γέρω-χαράς.

—Όχι! Έχομε και καλλίτερο. Είναι ή μάγκα «Συπεριέρ», και στοιχίζει 450 φράγκα. Θα ήμουν ιδιαιτέρως ευτυχής αν...

—Θάθελα, άπήντησε ο άλλος, να χάριζα κάτι του γιού μου, αλλά στην τιμή αυτή θα μπορούσα να του αγοράσω μια άγελάδα!

—Μιά γελάδα! μα θάχη ύφος πολύ άστείο αν τον υποχρεώνατε ποτέ να καθαλίσθ μια γελάδα! άπήντησα.

—Ίσως, μου είπε γαλήνια ο γαιοκτήμων, να θάταν άκόμη πιο άστείος, αν δοκιμάζε ποτέ να άρμέξει ένα ποδήλατο!

□ □

ΚΟΝΤΗ ΚΑΙ ΜΑΚΡΥΑ ΟΥΡΑ!

Σ' ένα πανδοχείο της Ουάλλιας, υπάρχει αυτή ή είδοποίηση για την πελατεία: «Έδώ σταυλίζουντά άλογα. Τι μολόγιον: άλογα με κοντή ούρα 1 σελήνη, την ήμερα, άλογα με μακριά ούρα, 2 σελήνια την ήμερα».

Ένας ξένος που περνούσε από εκεί είδε την είδοποίησιν... και τό συμπαραμαρτούν τιμολόγιο και άπόρησε:

—Γιατί αυτή ή διαφορά; ρώτησε τον πανδοχέα.

—Δέν έξετε κύριε μου! τοπτε εκείνος χαμογελώντας. Ένα άλογο με κοντή ούρα, ένοχλείται διαρκώς από τις μύγες, και όπως δέν μπορεί να τις διώξή, ένκεντρίζεται και δέν τρώγει. Ένψ τό άλογο με την μεγάλη ούρα, έχει δια τά μέσα να είναι ήσυχο από τις μύγες και γι' αυτό τρώγει περισσότερο, τό διπλάσιο σχεδόν!

□ □

ΚΑΙ ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΚΑΙ ΛΕΠΤΑ!

Ο μικρός Τόμ πήγαινε τακτικά κι' έκαμε τά ψώνια της μητέρας του, από τά διάφορα μικρομάγαζα της γειτονιάς στα οποία εκείνη άγόραζε επί πιστώσει.

Μιλούσε πάντα μ' ευγένεια στους καταστηματάρχας αλλά ένα πρωί μπήκε στο υπακάλλιο και είπε άπτομα:

—Μισή λίβρα ζάχαρι.

—Έξασες, μικρέ, να πής τό «παρακαλώ κύριε» του θύμισε ο μακαλάς.

—Δέν τό έξάσα, του έξήγησε ο Τόμ, αλλά έκούτη τη φορά την ζάχαρη δέν θα τη γράψης: θα στην πληρώσθ!

□ □

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΗΣ «ΣΤΑΡ»

Και κάτι της Μάε Ουέστ:

«Στην Άμερική, την άκουσαν να λέη, αν είσθε άρκετά πλούσιος, ώστε να μωρήτε να πληρώσετε για μια έγχληση, είσθε δέβαιος να έπάθετε σκολημοειδίτιδα!

Ο ΓΚΕΡΤΙ ΑΛΛΑΖΕΙ ΓΝΩΜΗ!

(Συνέχεια από τη σελίδα 17)

θείος μου Χένρυ μούδινε συχνά μια συμβουλή. Μούλεγε: «Μήν ξεχνάς, άνεμψέ μου, πως όταν βρίσκεσαι στο Λονδίνο, απ' τό πεζοδρόμιο του ρεστωράν «Ρομάνος», στο Στράντ, μπορείς να διακρίνης τό ρολόι του Δικαστικού Μεγάρου του Φλήτ στρήτ. Αυτό φαίνεται άδύνατον εκ πρώτης όψεως, λόγω της άποστάσεως και των δυό έκκλησιών που βρίσκονται στην μέση. Θα κερδίσης όμως πολλά χρήματα αν τό στοιχηματίσης με διαφοράς άφελείς...»

Η διευθύντρια προτιμά να διακοπή στο σημείο αυτό ή «διάλεξη».

(Σε λίγο στο γκαράζ).

Διευθύντρια.—Μήπως είδατε πουθενά τον κ. Γούστερ;

Τζήης.—Όχι, κυρία μου.

Διευθύντρια.—Γιατί άνεκάλυφα πολλές οίκοτρόφους μου να καπνίζουν μέσα στο θερμκήπιο. Είπαν πως ο κ. Γούστερ τους έδωσε τσιγάρα... Θα ήθελα πολύ να του τά πω ένα χεράκι...

□ □

Ύστερα από μια δδομάδα, στο διαμέρισμα του κ. Γούστερ, Ο Τζήης φέρνει, όπως πάντα, τό ούισκυ.

Γκέρτι.— Τζήης, έδώ είμαστε μια χαρά. Έχομε τό κονφό μας, την ήσυχία μας. Τό ούισκυ μου έρχεται τακτικά, στην ώρα του...

Τζήης (πονηρά).— Μήπως βρήκε ο κύριος την βίλλα που έψαχνε; Η κ. άδελφή του κυρίου και τά κορίτσια έρχονται όπου να είναι...

Γκέρτι (που θυμάται μ' άνατριχίλα την Πέγκυ Ρόμπινσον και τις συμμαθήτριάς της).— Κοριτσάκια; Αυτό τό σχεδιο τό έγκατέλειπα...

Π. ΓΟΥΝΤΧΑΟΥΖ

ΚΥΚΝΕΙΟ...

Κάποιοι κουρασμένοι πάν, τό σούρμπο, χαρισμένοι πάνε και σιαπούνε... (τόχα την καρδιά τους κάπου άφήσανε, κι' έχουνε έξασαι ν' άγαπούνε;)

Κάποιοι πληγωμένοι μέσ' στο σύθαμπο που όσο κι' αν πονούν ποτέ δέν κλαίνε... (τά πουλιά που έκόψαν τό τραγούδι τους έτσι ξαφνικά, σαν τι να λένε;...)

Κάποιοι κουρασμένοι, του φθινόπωρου, σέρνουν τό χορό στα πρώτα ρίγη, Κυνηγούν τη Λύπη ή βασίλισσα που έχει στην ψυχή μου καταφύγει...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΕΡΑΛΗΣ

Μικρά... Περίερνα

ΜΙΣΘΟΔΟΣΙΕΣ ΕΣΤΕΜΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΜΗ

Θά είχατε την περιέργεια να μάθετε τί άπχορήγηση έχει τον χρόνο ο βασιλεύς της Άγγλίας Έδουάρδος, τον οποίο φιλοξενήσαμε τώρα τελευταία; 217 έκατομ. δρασμές. Έρχεται κατόπι ο βασιλεύς του Βελγίου με 147 έκατομ. τον χρόνο, και ακολουθούν: ή βασίλισσα της Ολλανδίας με 105 έκατομ. ο βασιλεύς της Ιταλίας με 84 έκατομ., ο βασιλεύς της Σουηδίας με 28 έκατομ. και ο βασιλεύς της Δανίας με άλλα τόσα περίπου. Ο πρδεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας παίρνει μόνον 25 έκατομ. 200.000 δρασμές τον χρόνο.

□ □

ΤΟ ΠΟΥΣΙΩΤΕΡΟ... ΑΓΑΛΜΑ

Ο πλουσιώτερος ιδιοκτήτης της Πορτογαλλίας είναι... ένα κήρινο άγαλμα.

Είναι τό άγαλμα του Σάντο Κρίστο, το οποίο έχει από δωρεές και άφιερώματα τεράστια κτηματική περιουσία στις Άζόρες και άλλοι.

Τό άγαλμα, φορεί επί πλέον ένα ένδυμα διάστικτο από διαμάντια και μαργαρίτα, που μονάχα αυτό κάνει... 210 έκατομμύρια δρασμές!

□ □

4.500 ΧΛΜ. ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΡΚΟΥΔΑ

Ο Άγγλος λοχαγός Μπακλεχουστ, άφγας κληνός κατέναντι Κυρίου, διήρνησε την μικρή άπόσταση... των 4.500 χιλιομέτρων για να σκοτώσθ μια άρκουδα!

Μή διάζεσθε όμως να χαμογελάσετε ειρωνικά, γιατί δέν πρόκειται για καμμία απ' τις άρκουδες που έξερομε. Η άρκουδα του κ. λοχαγού είναι του είδους των «άαντες» που είναι σήμερα σπανιότατα, το σπανιότερο του κόσμου.

Τό θηρίο αυτό, άπαντάται σήμερα μονάχα σε μια ώριμένη περιοχή της Κίνας, που την λένε «Τό χαμένο τρίγωνο». Η περιοχή αυτή θρίσεται μεταξύ των ποταμών Μενόρι, Σάδιν και Μασούδο.

Η άρκουδα «άαντες» ζή εκεί σε όθος 3.000—5.000 μ. και έχει ένα θαυμάσιο τρίχωμα όσπρο με μαύρες βούλες. Είναι επίσης ή μεγαλύτερη άρκουδα απ' όλες τις γνωστές ως τώρα.

Σημειώνουν ότι ως τώρα, δέν κατάφεραν κανείς να πιάσθ ζωντανή μια «άαντες».

□ □

ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΑΧΥΤΕΡΑ!

Θέλατε να μάθετε ποιά είναι σήμερα τα ταχύτερα μέσα συγκοινωνίας; Πρώτα-πρώτα έρχεται τό ταχυδρομικό αεροπλάνο με 350 χλμ. την ώρα, κατόπι τό έπιδατικό με 250 χλμ. Τά τρέινα με «ώτομητρες» που τρέχουν 130 χλμ. και έπειτα τά τσέπελιν με 120 χλμ. την ώρα.

Όσον άφορά τις άλλες ταχύτητες: ένα περισσότερ κήρινο 752 χλμ. Ο λαγός 62. Τό άλογο 60.

□ □

ΚΑΙ... ΠΑΝΤΟΤΕ ΒΡΑΔΥΤΕΡΑ!

Θέλατε τώρα και τά βραδύτερα του κόσμου; Λοιπόν, ή καμήλα κάνει 16 χλμ. την ώρα, ο άνθρωπος 5 και ο σαλίγκαρος...54 μέτρα την ώρα!

«Θά μπορούσαμε ν'άμαστε εύτυχισμένοι»

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΕΜΙΛ

- Δωμάτιον 22 είπε ο διευθυντής του ξενοδοχείου. Είναι ένα απ' τα καλλίτερα. Σαλονάκι και σάλ - ντε - μπαίν.

- Λαμπρά, άπαντά.
Αφ' ην την βαλτίσα μου άπάνω στο τραπέζι του δωματίου. Φορώ το σακκάκι της πιτζάμας. Τι άναπαυτική που είναι ή πολυθρόνα. Καπνίζω. Απ' το άνοιχτό παράθυρο, άκούω τους θορύβους του δρόμου. Ονειροπολώ.

Κάποιος χτυπά την πόρτα. Είναι πάλι ο διευθυντής του ξενοδοχείου:

- Μάε συγχωρείτε που σάς ένοχλώ, λέει, αλλά το δωμάτιο αυτό είχε προνοικιασθή. Μιά παρεξήγηση: ο νέος υπάλληλος έσχάσε νά το σημείωση. Έλπίζω νά μ'ήν σάς στενοχωρήσει το δ.τι θά αλλάξετε δωμάτιο...

Τό καινούργιο δωμάτιο είναι μικρότερο άπ' το άλλο, ίσως όμως λιγώτερο κομψό. Άδιάφορο. Ξανακάθομαι στην πολυθρόνα και βυθίζομαι σέ ρεμβασμούς.

Συλλογίζομαι τις ένοχλητικές άγγαρείες που έχω νά κάνω. "Όταν ξεκινά κανείς άπό μιά άπαρξιακή πόλη γιά νά περάσει δυό μέρες στο Μιλάνο, τόν φορτώνουν θελήματα συγγενείς και φίλοι. Πώς νά περάσω την βραδυά μου; Νά πάω νά χορέψω σέ κανένα καμπαρέ; "Ισως νά βρώ καμμία ξανθούλα και νά... Κυττάζω τó ρολόι. Είναι ή όγδόη έσπερινή. Σηκώνομαι και βάζω μιά γραβάτα κόκκινη - φωτιά. Τό σακκάκι μου, που είναι τό σακκάκι μου; Τι άφηρημάδα! Θά τό άφησα στο άλλο δωμάτιο.

Βγαίνω στο διάδρομο και προχωρώ ως τόν αριθμό 22. Δέν συναντώ ψυχή. Χτυπώ την πόρτα του δωματίου. Καμμία άπάντηση. "Ισως νά είναι άδειανό άκόμα. Άνοίγω την πόρτα και κυττάζω κανείς. Βλέπω τό σακκάκι μου κρεμασμένο στην κρεμάστρα. Πλησιάζω γιά νά τό πάρω. Έκείνη την στιγμή, άνοίγει ή πόρτα της σάλ - ντε - μπαίν κι' έμφανίζεται μιά άμορφη ξανθούλα, τυλιγμένη μέσα σ' ένα πενιούρα. Τραυλίζω:

- Μάε συγχωρείτε. Έίχα ξεχάσει τό σακκάκι μου.

- Ά, είναι δικό σας τό σακκάκι; έίπε εκείνη μέ μιά ύπεροχη φωνή κοντράλτας και πλησίασε.

- Μάλιστα. Έχω μείνει μισή ώρα στο δωμάτιό σας... Παρακαλώ νά μέ συγχωρήσετε, κυρία μου...

- Δεσποινίς, παρακαλώ... Παράξενο όμως, νά μ'ήν τό άντιληφθή ή καμαριέρης.

- Έίμαι εύτυχής που δέν τό άντελήφθη ή καμαριέρης, γιατί έτσι τό σακκάκι μου έγινε άφορμή νά γνωριστώ μέ μιά άνθρωπιάτη δεσποινίδα...

Έκείνη χαμογελά και μέ κυττάζει μέ προσοχή. Τά μάτια της είναι γαλανά, ώριστατά. Άνάβει ένα τσιγάρο και καπνίζει μισοκλείνοντας τό βλέφαρά.

- Έίστε ξένη; την ρωτά.

- Αμερικανίδα. Οι γονείς μου όμως είναι Ιταλοί. Ήρθα νά περάσω καμμία δεκαριά μέρες στο Μιλάνο. Ύστερα θά πάω στην Ρώμη.

- Μόνη;

- Μόνη. Θά συναντήσω τόν πατέρα μου σ' ένα μ'ήνα.

- Έίμαι πολύ εύτυχής. Κι' εγώ βρίσκομαι μόνος στο Μιλάνο. Ξέρω λιγάκι την πόλη. "Αν μπορούσα νά σάς φανώ χρήσιμος... Άπόψε τι λογαριάζετε νά κάνετε; Μάε συγχωρείτε, γιά την άδιακρίσία μου. Πάμε νά χορέψουμε μαζί:

- Πολύ ευχαρίστως.

- Μιά χειραψία:

- Άλμπέρτα Μορίνι.

- Ούγο Ρένι.

- Άπόψε λοιπόν. Θά σάς περιμένω στίς έννιά, στο άναγνωστήριο.

□ □

Έπιστρέφω στο δωμάτιό μου κατευθύν-

Μου γυρίζει ύστερα τις πλάτες και φεύγει.

σισαμένος. Τι άμορφη που θά περάσω τις βραδυές μου στο Μιλάνο! Θά μείνω έστω και πέντε, δέκα, δεκαπέντε μέρες! "Όσο μείνει ή Άλμπέρτα. Τό μυαλό μου καταστρώνει σχέδια επί σχεδίων. Έρωτας, γάμος. "Ισως κι' ένα ταξίδι στην Άμερική. "Ο πατέρας της Άλμπέρτας θά είναι άσφαλώς κανένας πλούσιος βιομήχανος που ταξιδεύει γιά άναψυχή στην Ιταλία. Θά μέ διορίσει διευθυντή ένός ύποκαταστήματός του στην Βαλτιμόρη, στο Σάν Φρανσίσκο, στο...

Βγαίνω στο δρόμο. Μπαίνω στο πρώτο καφεείο που συναντώ. και παραγγέλλω ένα παγωτό. Βάζω τό χέρι στην τσέπη του σακκακιού γιά νά πάρω τό πορτοφόλι μου. Μένω όμως σάν άπολιθωμένος. Τό πορτοφόλι δέν είναι στην τσέπη μου.

Άμερικανίδα; Ρώμη, Βενετία Μιλάνο; Πόσα άπατηλά όνειρα μπορεί νά κάνει κανείς μέσα σέ μιά στιγμή, μέ την έξημμένη φαντασία του! Έίμαι έξω - φρενών. Έπιστρέφω στο ξενοδοχείο.

Στόν δρόμο, κάνω προχείρους ύπολογισμούς. Μέσα στο πορτοφόλι, είχα 3.000 λιρέττες - ένός χρόνου οικονομίες. Τι έπιδέξια ή άμερικανίδα. Μ' ένα χαμόγελο, μέ μιά πρόσκληση, μέ πολλά τρυφερά βλέμματα... Έπιτήδεια τυχοδιώκτρια! Ταχύνω τό βήμα. Έλπίζω νά μ'ήν πρόλαβε νά ξεφύγει.

Στην πόρτα του ξενοδοχείου, μέ περιμένει, κομψοτάτη.

- Καλησπέρα σας, μου λέει. Άργησα λίγο;

Τήν κυττάζω. Τήν πιάνω άπ' τό μπράτσο και προχωρούμε μερικά βήματα. Της μιλά άργά, τονίζοντας κάθε συλλαβή:

- Άκούστε. Δέν μ' άρέσουν οι σκηνές και τά σκάνδαλα. Μάε λίγα λόγια μου επιστρέψετε τό πορτοφόλι που κανένας άλλος άπό σάς δέν θά μπορούσε νά τό πάρει άπ' την τσέπη του σακκακιού μου; Γιά νά μ'ήν καταφύγω στην άστυνομία.

Έκείνη μέ κυττάζει κατάπληκτη, σάν νά ήμουν τρελός.

- Ποιό πορτοφόλι;

- Περιττά τό ψέμματα. Τό σακκάκι μου έμεινε μέσα στο δωμάτιό σας. Και μέσα στο πορτοφόλι είχα 3.000 λιρέττες!

- Και πιστέψατε ότι...

Τήν βλέπω νά κλαίει. Νά μ'ήν νομίσω όμως αυτή ή γυναίκα πώς θά μέ συγκινήσει...

- Άφήστε τά κλάμματα κι' επιστρέψτε μου τό πορτοφόλι. Γρήγορα όμως.

Άνοίγει βιαστικά τό τσιτάκι της. Παίρνει άπό μιά δέσμη χαρτονομισμάτων τρία χιλιάρικά και μου τά δίνει. Μοι γυρίζει ύστερα τις πλάτες και φεύγει.

Έπιστρέφω στο ξενοδοχείο άκεφος... Τήν έπομένη, μπαίνει μέσα στο δωμάτιό μου μιά καμαριέρα. Μοι δίνει τό πορτοφόλι μου, λέγοντας:

Τό βρήκα μέσα στο δωμάτιο της δεσποινίδος του 22, πίσω άπό μιά βαλίτσα. Ή δεσποινίς μου άνέθεσε νά σάς τό επιστρέψω. Θά έπεσε άσφαλώς άπ' τό σακκάκι σας, την στιγμή που τό παίρνατε σείς...

Μένω σάν άπολιθωμένος.

- Ποιό είναι ή δεσποινίς; φωνάζω σάν φρελλός. Ποιό πήγε;

- Ή δεσποινίς έφυγε πριν άπό λίγο.

- Γιά ποιό; Γιά τόνομα του Θεού, ποιό ραίνο πήρε;

- Δέν πήρε κανένα τραίνο, έφυγε μέ τό αυτοκίνητό της.

Κατεβαίνω τις σκάλες, όρμώ στόν διευθυντή:

- Ποιό πήγε ή δεσποινίς του 22; Μήπως άφησε καμμία διέυθυνση; Τίποτα;

Ο διευθυντής μου δίνει ένα φάκελλο:

- Ή δεσποινίς Άλμπέρτα Μορίνι, λέει, μου άνέθεσε νά σάς δώσω αυτό.

Μέ χέρι που τρέμει, ξεσκίζω τό φάκελλο. Διαβάζω:

«Τι κρίμα. Θά μπορούσαμε νάμαστε τώρα εύτυχισμένοι. Άλμπέρτα».

ΠΩΛ ΝΤ' ΕΜΙΛ

Νεοελληνική λογοτεχνία

ΛΙΓΗ ΧΑΡΑ

Κάθε π' άπλώνει ή νύχτα τά φτερά της ή νύχτα ή γαλήνια, ή άπαλή, κάθε π' άπλώνει ή νύχτα τά φτερά της νοιώθω μιά θλίψη νά βαραίνει στην ψυχή...

Κι' όσο πυκνώνει γύρω τό σκοτάδι τόσο και γιγαντώνει' ή καμιά άποψη τώ μιά άλλη πλάση μέσ' στο δρόμο κι' ή θλίψη γίνεται μαρτυρικός παλμός.

Κι' όλο ζητώ κι' όλο ζητώ κάποια χαρά κάποιο χαμόγελο κι' άς είναι καιθλιμμένο... μέσ' στού άπέραντου μαρτύριου τά θολά νερά γέρνω τό πρόσωπό μου τό κλαμμένο.

Και τρέχει τό νερό άργό-άργό και κάπου-κάπου πέφτει κι' ένα δάκρυ κι' είναι ή σκέψη μου φεγγάρι μοναχό στού άπειρου που κλαίει—γελά τά μάκη...

ΜΑΝΩΛΗΣ ΔΕΚΑΒΑΛΛΑΣ

□ □

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Καθισμένος στην άπόμνη γωνιά μιάς παρλιακής μπύρας, εκείνης που τόσες φορές κάτσαμε μαζί έπαναλαμβάνοντας τους όρκους της άγάπης μας, παρακολουθώ τόν ήλιο, που τρέχει νά κρυφθή μέσ' στα γαλανά νερά.

Πόσες φορές είχαμε δη τό ήλιοβασιλευμα, καθισμένοι σ' αυτό τό ίδιο μέρος, πιασμένοι άπό τά χέρια, άμίλητοι, σάν συνεπαρμένοι άπό τό μεγαλείο της φύσεως. "Όσο σκοτεινιάζει, άρχίζουν νά γλιστρούν σάν σκιές, ζευγαράκια έρωτευμένων που πάνε νά κάτσουν σέ μιά γωνιά, όσο μπορούν πιο μακριά άπό τόν άλλο κόσμο και, εκεί, νά εξακολουθήσουν τό παραμύθι της άγάπης τους. Νοιώθεις πώς ή νύχτα μαζί μέ τόν έρωτα έχουν άπλώσει τις μεγάλες φτερούγες τους.

Μόνο ένώ κάθεται ή έρημος και μοναχός. Μόνο έγώ...

Ένα ζευγαράκι περνάει άπό κοντά μου, κυττάει τη θέση που έχω πιασμένη, ύστερα αυτός σκύβει, κάτι της λέει, και προχωρούν μέσα στη νύχτα άφου μου ρίξουν μιά ματιά άκόμα, συμπόνους ίσως, γιατί μπορεί νά κατάλαβαν τό τί γίνεται μέσα μου.

Ή θάλασσα σπρώχνει σιγά-σιγά τά κύματά της που έρχονται νά σπάσουν, άγκαλιάζοντας τους βράχους της άκρογιαλιάς, μ' ένα κρότο ήσυχο και άπαλό, κάτι που μοιάζει σάν φίλημα, σάν άκομψιασμένο στό φίλιά τών έρωτευμένων ζευγαριών.

Καταλαβαίνω πώς είμαι ένας παρειακός έδώ μέσα. Γι' αυτό ρίχνω άκόμα γύρω μου μιά ματιά, και κατόπι μέ μάτια δουραμένα σηκώνομαι και παίρνω τό δρόμο του γυρισμού, ένφ στο στόμα μου άνεβαίνει άδιάκοπα σάν παράπονο τό «Γιατί».

ΝΙΚ. ΙΩΑΝ.

ΦΩΝΕΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ

ΤΩΝ ΙΣΚΙΩΝ

Στην πλήξη του θλιμμένου δωματίου μου Μάνα μου, πόσο σ' έκραξα νάβης μέ την γλυκειά την όμορφιά την άλλη φωτόχαρη άγνάντια νά σταθής στην πλήξη του θλιμμένου δωματίου μου... Πόσο καιρό μονάχος μου Σε πρόσμένα πόσο καιρό, Μπέρα, σέ ζητώ στο χλωμασμένο πιά τό φώς της λάμπας μου τών πόνων νά μου φέρης τόν λατό... Πόσο καιρό μονάχος μου σέ πρόσμένα! Τήν ένοιωσα θαθεία την έγκατάλειψη, τό μίσος, τό φαρμάκι τό σκληρό... Μά τί όδύνη και όργη έσκόκασα τού Γολγοθά μου τόν φρικτό Σταυρό... Τήν ένοιωσα θαθεία την έγκατάλειψη... —Ω τών ψυχών τό κλάμμα μέσ' στο σούρουπο!—

Στην πλήξη του θλιμμένου δωματίου μου σάν πανηγύρι, Μάνα, σέ καλώ... Στην μοναξιά, που μέσα μου άπλώθηκε έλα, μονάχος διόλου δέν γελώ, στην πλήξη του θλιμμένου δωματίου μου!

ΚΩΣΤΗΣ ΧΛΩΡΟΣ

□ □

ΓΙΑΤΙ ΉΞΕΡΕΣ ΠΩΣ Σ' ΑΓΑΠΟΥΣΑ

Είναι τόσο όμορφο, αλήθεια, νά νοιώθω κανείς πλημμυρισμένη τη ζωή του άπό μιά εικόνα λατρεμένη... Μά δέν έρχεται ή άγάπη όταν τη ζητάμε έμείς Λίλα, ούτε μ'ήν ρωτάει όταν τό θέλεις.

Ήταν καιρός που πίστευα κι' εγώ... κι' άφησα την ψυχή μου, τη ζωή μου στα γλυκά λόγια της άγάπης Σου. Πόσο τό πλήρωσα όμως αυτό! Και ποιός έξερει πόσο άκόμη...

Γιατί, Λίλα, νά μη νοιώθεις σ' ένα χρόνο τώρα πώς μ' άγαπάς τόσο λίγο; Γιατί νά μ'ήν άφήσεις νά φύγω... νά τραβήξω στα σκοτεινά μου στενοδρόμια μόνος... όλομόναχος, όπως ήτανε γραφτό;

Γιατί νά μου γράφεις πάλι... γιατί θέλεις νά μέ κρατήσεις και τώρα άκόμη;

Αλήθεια πόσο έμοιαζε τό χροσινό μ' ή έκείνο τό πρώτο σου γράμμα! Γιά μιά στιγμή θυμήθηκα τά περασμένα μας... «όλο μας τ' όνειρο»... μου φάνηκε πώς ξαναρχίζαμε τ' όμορφο παραμύθι της άγάπης μας... άπ' την άρχη πάλι...—ό! ψεύτικες, όνειροφάνταστες έλπίδες μου!

Κι' έκλαψα... έκλαψα. Λίλα, ένα κλάμμα λυγμικό, άτέλειωτο... Άλλά τί τ' όφελος!;

Κάποια φωνή μέσ' άπ' τά βάθη της ψυχής μου μου φώναξε δυνατά: «Φτωχό παιδί! Πόσες φορές δέν μου τά διάβασες συνυπνός, πόσες φορές δέν πόνεσες γι' αυτά... δέν μετάνιωσες πικρά...Ότάνει πιά... μ'ήν έπες μέ όνειρο... κυττάει γύρω τη ζωή... Μ'ήν περιμένεις... δέν ξαναζούνε τά παλιά. Μ'ήν περιμένεις».

Κι' όμως ήταν τόσο όμορφη κι' άγνή ή άγάπη μας, Λίλα... Όόμιστε κι' οι δυό περήφανοι κι' εύτυχισμένοι γι' αυτήν... είχε σταθή τόσο ψηλά... και θάμνε γιά πάντα εκεί άν ήθελες...

Τόσο όραίο νά ζω γιά Σένα... Τό κάθε τ

ΠΡΕΠΕΙ

Πρέπει, νά λησμονήσω πώς σ' άγάπησα πώς ένοιωσα, χρυσές στιγμές μαζί σου πώς κάποια μέρα, την καρδιά μου άφησα μέ πόνο νά μιλήσει στη δική σου.

Πρέπει σέ μέρη ξένα, σκοτεινά λησμονημένος κι' άγνωστος νά ζήσω. Χωρίς έλπίδες πιά, παντοτεινά δάκρυα που μέ βαραίνουν νά χύσω...

Κι' άς έρχεται, δουδός ή Σταραγμιά τη δόλια μου, καρδιά νά μαρμαρώσει κι' ένας κυρτός, κι' αλόνιος στεναγμός τά πονεμένα στήθια μου άς πληγώνει.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΠ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

□ □

ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Στά μάτια σου όταν σέ κοιτάω έκείνη τήν ώρα τό όνειρο της εύτυχίας, που ποθούσα. Μέσ' στο γαλάζιο τους βάθος λαμπύριζε χρυσό, όλόφωτο, τό παλάτι της άγάπης σου μέ πόρτες όλάνοιχτες. Μά προσκαλούσε... Δίσασα γιά μιά στιγμή, κι' έπειτα μπήκα...

Άργότερα κυττάζοντας τά μάτια σου σέ στιγμές άξέχαστες αντίκρισα μέσα τους μιά λαμπερή πελώρια φλόγα, τη φλόγα της άγάπης μας. Ήταν τόσο μεγάλη!... Φώτιζε όλόκληρα τά μάτια σου μ' ένα φώς, σκορπίζοντας λάμψεις χρυσές. Μιά φλόγα τόσο δυνατή μπορεί ποτέ νά σβύσει μη άφήνοντας παρά στάχτη;:::

Κι' όμως έσβυσε ή φλόγα... Καί χθές κυττάζοντας τά μάτια σου δέν είδα μέσα τους τό φώς, τη χρυσή λάμψη της. Καί μέσ' στο μουντό άπ' τη στάχτη της άγάπης μας γαλάζιο χρώμα τους διάβασα τη λέξη «τέλος»...

Στά μάτια σου άναψε, έζησε, πέθανε μιά άγάπη.

Ή άγάπη μας...

ΡΕΑ ΚΑΤΗ

νά μου θυμίζει δυό γλυκά ματάκια... νάχω παντού γιά συντροφιά μου τη μικρή μου άγάπη...

Μά σ' τα ξεχάσες όλα, Λίλα... όλα... Τίποτα δέν θυμήθηκες... τίποτα δέν θέλησες νά νοιώθεις! Κι' ήλθες μιά μέρα νά μέ βρεις... «Νά χωρίσουμε Ν... είπες άπλά. Ξέφυγα λογικά... θά μέ κάνεις δυστυχισμένη... τό γέλιο του κόσμου... οι φίλες σου...».

Ναι, Κι' όμως ήξερες πώς σ' άγαπούσα κι' άπ' τη ζωή μου άκόμα πιο πολύ... πώς δέν θά έφευγα ό,τι κι' άν μου έλεγες... και θά στά συγκρατούσα όλα... και θά ξαναγνώρισα όταν μέ ζητούσες... κι' όπως παρκαλούσα... Μά γιατί τά θυμείμαι πάλι όλα σ' τα άπόψε...

Καληνύχτα, Λίλα!

Ν.

ΔΕΛΤΑΔΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

ΟΙ απαντήσεις μου για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, διαβάζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Έρρικα Π. Για να σας εξυπηρετήσω καλλίτερα παρακάλεσα τον κ. Λαδά να σας εξετάσει απόλυτως δωρεάν και να σας καθοδηγήσει όπως πρέπει. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 και 5 1/2—8. Να του πείτε το ψευδώνυμόν σας.

Κόρη ν. Όλυμπιας. Να πλύνετε με χλιαρό πάντοτε νερό αποφεύγοντας το κρύο καθώς και το σαπούνι. Κατόπιν κάθε πρωί με ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην παρακάτω λοσιόν που θα τη φτιάχνετε ξέκνη τη στιγμή, ελαφρώς περνάτε τους λεκέδες. Σιγά-σιγά και έφ' όσον δεν σας ερεθίζει το δέρμα, το όποιο εν τώ μεταξύ θα συνειθίση, λιγοστεύετε την ποσότητα του γαλακτος. Αμα καθαρίσουν, κάμετε χρήση πια δυο φορές μόνο την εβδομάδα, της λοσιόν, μέχρι πλήρους εξαφανίσεως. Η λοσιόν είναι μισό κουτάλι του καφέ λεμόνι, μισό όξυζενέ και δυο κουτάλια της σούπας γάλα νοπό άβραστο. Αμα ξεραθή η λοσιόν άπαραιτήτως πρέπει ν' αλείψετε το πρόσωπο με μια λιπαρά κρέμα, την όποιαν επίσης θα μεταχειρίζεσθε και προ της πούδρας. Στην περίπτωση σας ή καλλίτερα είναι ή λιπαρά μορφή της Χαρέρ.

Αναμπέλλα Θεοσνίκη. Μου ζητάτε εκτός των πληροφοριών για σας και

από μιά, για τον κάθε συγγενή σας. Τώρα ή πρέπει να μη σας δώσω λεπτομερείς συμβουλές, ή πρέπει να πιάσω όλη τη σελίδα για ν' απαντήσω όπως πρέπει. Γι' αυτό άς λάβουν τον κόπο να γράψη ό καθείς χωριστά για να σας εξυπηρετήσω καλλίτερα. Κάθε μέρα σεις κι' ή εξαδέλφη σας με μια δούρτσα των δοντιών βουτηγμένη στο κά-τωθι φάρμακο περνάτε όλες τις αυτές ελαττωματικές τρίχες. Σιγά-σιγά θα αναλάβουν φυσιολογικώς. Είναι τελείως άκίνδυνος, κι' άβλαβές, αφού άλλως τε, όπως θα ίδητε έχει κίτρινο χρώμα. Άρκει να τη φτιάξη καλά ό φαρμακοποιός και να τό κουνάτε καλά προ της χρήσεως. Να πεισθίτε ότι έχει όλα τα υλικά, και μέσα σ' ένα δυο τό πολύ μήνες τό θαύμα συνετελέσθη. Για τό δέρμα σας γράφτε μου τη σύστασή του άν δηλ. είναι ξηρό ή λιπαρό ή ούδέτερο.

Chlorure d' ammonium	1,50 gr
Acetate de plomb	1,30 >
Fleurs de soufre	1,80 >
Alcool pur	20 >
Glycerine	40 >
Eau de roses	200 >
Pilocarpine	0,20 cent.

Γιοβάννα. Όστε αφού πια άτελει-σθήκατε άπ' τη κατάσταση του δερματός σας, τότε κατεφύγετε στα φώτα του άδελ-φού σας που σας έφτιαξε άλοιφή με λίγο υδράργυρο, με τη διαβεβαίωση ότι αυτή δεν θα είχε τη δύναμη να φέρη καμιά όμορ-φιά. Άλλά τότε γιατί την έφτιαξε; Για να πάθετε, άσφαλώς χειρότερα από αυτά που πάθατε. Μά είναι λογική αυτή; Τό δέρμα σας δυστυχώς είναι ούδέτερο, άν είναι λι-παρόν θα έκρατούσε σε θεραπεία κάπως σκλη-

ρά, όποτε κι' ή θεραπεία θα ήτο σύντομη. Τώρα κάμετε την έξης κόυρα: Να πλύνετε με μόλις χλιαρό. Ν' αποφεύγετε τό κρύο, ως και τό σαπούνι. Να μη πειράζετε τα σπι-ρια καθόλου. Μετά τό πλύσιμο με νερό, να κάνετε λίγο χαμομηλόνερο μά πολύ άραιό και μ' ένα βαμβάκι να περνάτε τό πρόσωπο πρωί και βράδυ. Άμα στεγνώνει καλά, να περ-νάτε τό πρόσωπο με την έξης λοσιόν:

Eau de fleurs d' orange	125 gr.
Teint. de benjoin	5 >
Glycerine	2,50 >

Την ίδια λοσιόν και προ της πούδρας, ά-ποφεύγοντας προς τό παρόν κάθε πομάδα, γιατί με την χρήση των εύνοείτε την άνα-πτυξη των σπυριών. Δυο φορές την έβδο-μάδα καλοχτυπημένο άσπράδι αυγού και με-τά 1/4 της ώρας να τ' αφαιρέτε με βαμβάκι και χλιαρό νερό. Μετά 1 μήνα ξαναγράψτε μου.

Κλεοπάτρα Σ. Να πλύνετε με κρύο, όχι βέβαιον και παγωμένο, πάντοτε, νερό και ν' αποφεύγετε τό σαπούνι. Μετά τό πλύνσι-μο μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λοσιόν περνάτε όλο τό πρόσωπο.

Alcool camphré	30 gr.
Teint. de benjoin	15 >
Eau de cologne	60 >
Eau distillée	90 >

Δυο φορές την εβδομάδα να βάψετε χτυ-πημένο αυγό, την μια φορά κρύον, και την άλλη άσπράδι. Μετά ένα τέταρτο να τ' αφαι-ρέτε με ένα βαμβάκι βουτηγμένο σε μόλις χλιαρό νερό. Κρέμα τρεις φορές την έβδο-

μάδα τό βράδυ, και προ της πούδρας καλή στην περίπτωση σας ή Βάνισιγκ Χάρεμ. Για τό μαυτισίνουρα τρεις φορές την εβδομάδα την πομάδα Τοποβαξέν Όφθαλμική, την όποιαν βάψετε με σπιντόξυλο, στο όποιον διπλώνετε λίγο βαμβάκι. Είναι πολύ άπote-λεσματική και άβλαβής.

Α. Ε. Α. Πάτρα. Έν πρώτοις να μη τό πιέζετε γιατί τό πλυνάινετε μ' αυτόν τον τρόπο. Να βάψετε μ' ένα σπιντόξυλο στο ό-ποιον έχετε διπλώσει λίγο βαμβάκι επάνω στο κάθε σπυρί λίγο από την κάτωθι άλοιφή.

Camphre	0,20 cent.
Acide salicylique	0,20 >
Oxyde de zinc	2 gr.
Vaseline	8 >
Lanoline	8 >

Για την πάθηση της μύτης προ παντός

πρέπει ν' αποφεύγετε άπολύτως τό οινόπνευ-ματόδη ποτό τό όποιο πρέπει να άντικαταστή-σετε με κατευναστικό δηλ. με χαμομήλι και δυόσμο και να προσπαθήτε να εισθε τακτι-κός στο στομάχι. Πουδράρετε τη μύτη σας αφού προηγουμένως την πλύνετε άλλοτε με κρύο κι' άλλοτε με ζεστό νερό μέσα στο ό-ποιον να ελγνετε λιγάκι σκόνη στύψη, με την κάτωθι πούδρα:

Amidon	20 gr.
Salicylate de bismuth	5 >
Soufre Sublimé	5 >

Νένα Βρανά. Καί σε σας συνιστώ να έπισκεφθήτε τον κ. Λαδά, διότι έχετε ανά-γκην προσωπικής εξέτασεως, που θα γίνη δω-ρεάν. Τις έληξέ θα σας τις δγάλη άμέσως δι' ειδικού μηχανήματος, χωρίς μεγάλα πρέ-γματα.

Νταίλζη Ν. Υ ο ν ί α. Μ' ένα βαμβά-κι βουτηγμένο στην κάτωθι λοσιόν, καθαρί-ζετε τό βράδυ τό πρόσωπο. Άρκει ό φαρ-μακοποιός να σας δάλη τό συστατικό, ίδίως τό Χαρμαελίς.

Amandes mondées	30 gr.
Eau dist. d' Hamamelis	50 >
Eau dist. de roses	50 >

Τό δέρμα σας άν είναι ξηρό θα τό πλύνετε με χλιαρό νερό, άν όμως λιπαρό με κρύο.

ΔΟΡΑ

Η όδοντίατρος Κα
ΔΕΣΠΩ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ—
ΘΩΜΑ Γ' ΔΟΥ

μετέφερε τό ιατρείον της εις τό επί της σπ- της όδου, Πραξιτέλους, άρ. 23 νεόδητον μέγαρον, δροφος 1ος.

ΚΥΡΙΑΙ

Σας συνιστώμεν να βάψετε μόνη σας τα φορέματά σας, τα μαλλιά, τα νήματά σας ως και τις ψάδες σας μό-νον με τας γησίλας και παγκοσμίου φήμης Γερμανικας Βαφάς ΑΡΤΙ, διό-τι ούτω μόνον θα εισθε βεβαία ότι θα επιτύχετε άπολύτως εις την βα-φήν και χωρίς να ύποστη την παρσ-μικράν φθοράν τό φορέμα σας. Μία βαφή δια να είναι καλή δεν άρκει μό-νον τό να βάψη τό ύφασμα, αλλά πρέπει προ παντός και να μη τό κα-ταστρέψη. Παλαιόν φόρεμα βαφέν με «ΑΡΤΙ» ούδέποτε αναγνωρίζεται ως βαμμένον. Αι βαφαί «ΑΡΤΙ» ούδέ-ποτε ξεβάφουν. Εμπριμέ φορέματα βάφονται έπαυχώς με βαφάς «ΑΡΤΙ» αφού προηγουμένως αποχρωματισθόν με τον ειδικόν αποχρωματιστή «ΑΡΤΙ». Αι βαφαί «ΑΡΤΙ» πoλoύvται στα φαρμακεία και έμπορικά της συνουίας σας εις όι modέpovous χρωματισμούς. Έκαστον πακετίδιον βάφει 150 όρ-μα ύφασμα.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

(Πλατεία Όμονοίας)

mm

ΠΑΡΕΛΑΒΕ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙ
ΤΟ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΠΟΙΟ-
ΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ
ΚΡΑΓΙΟΝ

Η κάλτσα "ΕΛΒΕΟ," "NELSON,"
πωλείται εις τα καλλίτερα καταστήματα εις τιμές
ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΩΡΙΣΜΕΝΑς.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΑΛΤΣΩΝ ΣΑΣ

ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΔΩΝ ΦΕΤΣΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 43 ΕΝΑΝΤΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΔΙΑΘΕΤΕΙ ΤΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΜΗΧΑΝΑΣ VITOS

Επιδιόρθωσις τελεία όσον ψιλές και άν είναι οι κάλ-τσες και όσους δήποτε πόντους ή τραβηγμένες κλω-στές και άν έχουν.

Παραδώσατε έγκαίρως όσες κάλτσες έχετε δια να πά-ρουν σειρά, εις τό άνω κατάρστημα ή στο Μυρωπο-λείον ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ.

ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 16

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΔΩΡΕΑΝ!
Η ΚΡΕΜΑ
MATITE
L.T. RIVER-PARIS

Μέσα σε κάθε
κουτί πούδρας
"ΠΟΜΠΕΙΑ"
μέ μπλε ταινία

ΜΗΝΥΤΟΡ.

ΤΟ ΦΩΝΟΛΗΠΤΙΚΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ

(Συνέχεια απ' την σελίδα 34)

τσέκ μια ματιά, πήρε μια μεταλλική μάρκα και δίνοντάς την στο γεροντάκι του λέει:

—Θυρίς ταμείου δώδεκα!

Το γεροντάκι έβαλε την μάρκα στην τσέπη του, αποτραβήχτηκε και κάθισε σ' ένα καναπέ περιμένοντας ν' ακούση τον ταμία νά φωνάξει τον αριθμό της μάρκας που του δόθηκε.

Σάν άνθρωπος που γνώριζε την γραφειοκρατία των τραπεζιτικών ιδρυμάτων, έβγαλε από την τσέπη του την εφημερίδα του χρηματιστηρίου κι' ανάδοντας ένα σιγαρότο θυβίστηκε στην ανάγνωση.

Υστερα από είκοσι λεπτά της ώρας, ο ταμίας, ένας παχύσαρκος και ροδονόκινος έντρας αναθρόιστης ηλικίας, φώναξε από την θυρίδα του:

—Μάρκα αριθμός 467!

Το γεροντάκι διπλώσε την εφημερίδα του με την ψυχία του, σπρώχθηκε και προχώρησε αργά-αργά προς την θυρίδα.

—Φωνάξατε τον αριθμό 467;

—Μάλιστα. Τσέκ σαράντα χιλιάδων λιρών πληρωτέων στον φέροντα. Υπογραφή της μάνται Σέγκφιρδ!

—Ίδου ή μάρκα σας.

Ο ταμίας άρχισε το μέτρημα των χαρτονομισμάτων απάθεστατος και τέλος μάζεψε την δέση και την έτεινε στο γεροντάκι.

Την στιγμή όμως που το γεροντάκι άπλωσε το χέρι του νά πιάση την δέση, ο ταμίας πέταξε από το χέρι του την δέση και άρπαξε το χέρι του γέροντος σφιχτά.

Ένας μεταλλικός κρότος ακούστηκε και η σαρκαστική φωνή του Σούμερ που φώναζε.

—Έλάτε μίστερ Μάρτεν Ντάλ! Ο κύριος ήλθε νά σας επιστρέφει όσα σας έδωσε προ ημερών πλαστογραφώντας την υπογραφή σας. Έλάτε γιατί ή γεροντίστικη περούκα τόν στενεύει.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΦΑΝΕΛΛΕΣ και κιλότες ανδρών και γυναικών μάλλινες και μακρό εις εξαίρετική ποιότητα εις τιμάς πολύ χαμηλάς. Μεταξωτές κάλτσες γυναικείες των 135 δρ. διά δρ. 66.

Γραφεία 'Αντιπροσωπειών.

Έν 'Αθήναις (Σύνταγμα), Μητροπόλεως 22 1ον πάτωμα.

Έν Πειραιεί 'Αγίου Κωνσταντίνου 16.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ENTERON

Ι. Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Είδικευθείς εν Παρισίοις. Έξέτασις και δι' άπλινον ΡΟΝ-ΚΤΕΝ. Άκαδημίας και Ιπποκράτους 19 6

ΚΩΝ. Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Χειρουργός 'Οδοντίατρος

Διπλ. Έθν. Πανεπιστημίου

ΕΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 50

Λέγεται 9—1 π. μ. 3—7 μ. μ.

ΔΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΘΕΛΗΤΡΟΝ

Μια άντισηηπτική 'Οδοντοκρέμα ή όποια άφαιρεί τας κηλίδας και αποδίδει στα δόντια την φυσικήν των λευκότητα είναι ή

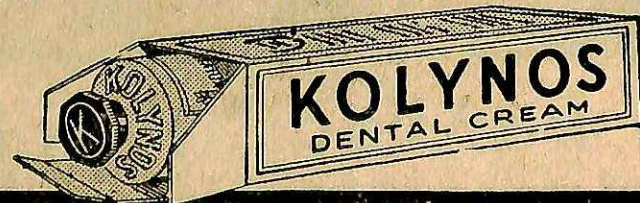
ΚΟΛΥΝΟΣ

εις την όποιαν άπενεμήθη υπό της Χ Διεθνούς Έκθέσεως

Θεσσαλονίκης μέγα βραβείον έκτός συναγωνισμού.

Είς την κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ άπενεμήθη έπίσης υπό της αύτης Έκθέσεως τό χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε αναγνώστης της «Έβδομάδος» δικαιούται νά ζητήση δι' επιστολής άπευθυνόμενος εις τα γραφεία μας με την σημείωσιν: «Διά τόν 'Ιατρόν», ολανθήποτε Ιατρικήν συμβουλήν.

Παρακαλείται όμως νά είναι σαφέστατος και νά περιγράφη λεπτομερώς τας εκδηλώσεις του νοσήματός του. Οι αναγνώσται, οι επιθυμούντες ιδιαιτέραν δι' επιστολής άπάντησιν, άς γράφουν έσωκλείοντες και δρ. 50 εις τό 'Ιατρείον του, 'Αγ. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυρρή. Έμει δέχεται καθ' έκάστην πλὴν Κυριακής 6—7 μ. μ.

Νησιωτοποῦλιν. 'Η διάγνωση την όποιαν έκαμε ο γιατρός σας είναι ή πραγματική και πολύ όρθά σας συνέστησε νά πάτε στην 'Υπάτη. Τό μόνον κακό στη προκειμένη περίπτωση είναι ότι σεις δεν δώσατε προσοχή στα λόγια του γιατροῦ σας, γιατί άν τόν άκούγατε από πέρσις ίσως φέτος νά μή βγάζατε. Τέλος τώρα όλα είναι μάταια. Τά λουτρά 'Υπάτης άν μπορούτε νά τά κάμνετε είναι τά μόνα που ένδεικνυνται, άν όμως για διάφορους λόγους είναι άδύνατο νά πάτε στην 'Υπάτη τότε μπορείτε νά πάρετε λουτρά 'Υπάτης του καθηγητού Δαμβέργη και νά τά κάμνετε στο σπίτι σας. Τέλος νά άποφύγετε τά άλμυρά τά οίνοπνευματώδη ποτά καθώς και τά καρυκεύματα μέχρις ότου άποφασίσετε για όλα αυτά θά πάρετε τά κατάφάρμακα. Σας γράφω ένα όγρό με τό όποιο θά καυτηριάζετε όπου υπάγουν αυτά τά σπυριά και μετά από πάνω θά βάξετε λί-

γη ποσόν τοῦ γάλα.

Nitrate d' argent.
Eau distillée

1 gr.
25

Ραδάμανθυν. Νάχετε όπ' όψιν σας ότι ή κατάσταση αυτή πολύ δύσκολα ύποχωρεί. Πάντως έπειδή έγώ δεν γνωρίζω θέβαια τί φάρμακα σας έδωσαν οι θεράποντές σας, άκούμαι μοναχά σ' ένα που πρέπει νάχετε όπ' όψιν σας. Νά τό έχετε μακριά από τί φωτιά γιατί άνάδει. 'Απ' αυτό λοιπόν τό φάρμακο θά βάξετε λίγο πάνω σε ένα βαμβάκι και θά τρίβετε καλά τό μέρος εκείνο δυνατά μέχρις ότου έρεθισθή. Αυτό θά γίνεται δύο φορές την ήμέρα και επί χρονικό διάστημα που δυστυχώς άδύνατο νά τό καθορίσω από τόσο μακριά. Πάντως καλόν είναι νά πάτε ύστερ' από καμμία δεκαπενταρία μέρες στο γιατρό σας νά σας δη. Έννοώ θέβαια από την ώρα που θ' άρχίσετε τη θεραπεία αυτή.

Acide Acétique
Chlorate d' Hydrate
Ether Sulfur

1 gr.
3
30

Χρήσις έξωτερική. Προσοχή
εὐφλεκτός.

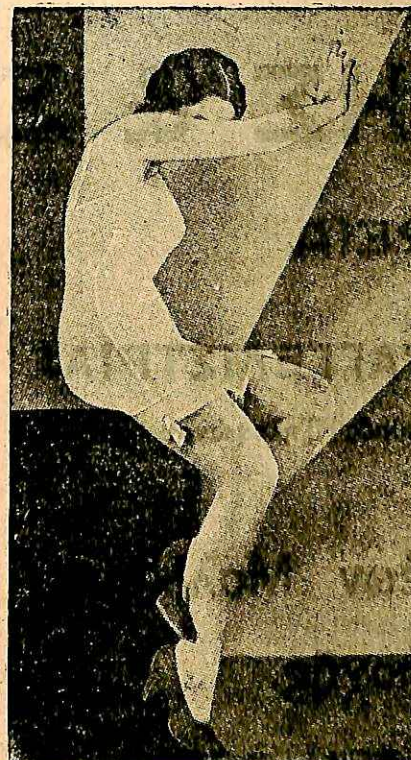
Τόνην. Τό γράμμα σας είναι σ' αλήθεια από κείνα που συγκινούν με μόνην την διαφοράν ότι μένει κανείς μοναχά με την συγκίνησιν χωρίς δυστυχώς νά μπορού νά σας φανή χρήσιμος, όχι θέβαια γιατί ή πάθηση είναι τέτοια ώστε νά μήν επιδέχεται θεραπεία. Κάθε άλλο μάλιστα. 'Αλλά γιατί τό γράμμα σας είναι πολύ άσφαές, γράφετε επί παραδείγματι: «ή μεμβράνη ή περιέχουσα την κύστιν». Τί άραγε νά έννοήτε μ' αυτή τη φράση.

Έπίσης λέτε ότι οί ηλικίαν όλίγων μηνών ύπέστητε έγγείρησιν άποστήματος (άμπέλι). Τί νά σας πώ, δεν κατάφερα νά βγάλω κανένα άπολύτως συμπτέρμα γι' αυτό τό καλίτερο ήταν νά λαβαίνατε τόν κόπο νά με έπισκεφθήτε για νά δώ σάν τί είναι αυτή ή μεμβράνη και όλα όσα γράφετε είναι ή μόνη λύση που μπορεί νά μάς άπαλλάξη από τόν κόπον της άλληλογραφίας της όποιας τό άποτέλεσμα θάβη άδηλον. Με συναντάτε άν θέλετε στο 'Ιατρείο μου τις ώρες που εύρίσκειαι.

Δυστυχησμένην άδελοφήν. Τό ζήτημα αυτό πρέπει νά εξετασθή από ειδικό γιατρό για νά άντιληφθή κανείς περί τίνος ακριβώς πρόκειται. Γιατί άν είναι από τά συνηθισμένα που παρουσιάζονται σ' αυτήν την ηλικίαν τότε άσφαλός ή έγγείρησις άν τόν ξαναφέρει στην κανονική του τροχιά. Σας σημειώνω ότι πολλές φορές και μοναχά με γυναιδι διορθώνεται αυτή ή κατάσταση. Ένα λοιπόν σας συνιστώ νά κάμνετε τό εξέιδο και νά έπισκεφθήτε τόν όφηγητή κ. Μπίστη. Μένει στην όδδ 'Ακαδημίας. 'Ο άριθμός μου διαφέγει. Τέλος ή με τόν ένα τρόπο ή με τόν άλλο ή κατάσταση θά δελτιωθή.

Χ. Π. Πρέπει νάχετε όπ' όψιν σας ότι ή ποσότη του γιατροῦ δεν είναι νά σκοτώνη τοῦς ανθρώπους, αλλά νά τοῦς σώξη εν τφ μέτρφ του δυνατοῦ και γι' αυτό δίδει φάρμακα για νά ώφελήσουν ή τουλάχιστον νά μή θλάψουν. Σεις τώρα μου ζητάτε νά σας γράψω φάρμακο άποτελεσματικό. Δυστυχώς τέτοιο πράγμα δεν ύπάρχει, αλλά κι' έν όπήγε δεν θά τό έγραφα. Καί τό πιο πολύ γιατί δέσμευσε σ' αυτήν την ηλικία και πρέπει νάχετε όπ' όψιν σας ότι κινδυνεύετε

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ

ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

Έάν θέλετε νά περιορίσετε κάθε περιττόν και νά διατηρήσετε τας γραμμάς σας, δοκιμάσετε τά τελευταία μονέλλα των ΖΩΝΩΝ — ΚΟΡΣΕΔΩΝ — ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Α. Π. του περιφήμου οίκου ΜΠΑΡΕΡ των ΠΑΡΙΣΙΩΝ έφαρμόζουν σάν γάντι έντελώς άδιόρατα και χωρίς μπανέλλες. Μιά δοκιμή θά σας πείση

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

Διατί Μερικοί Κινηματογραφικοί Άστéρες
Κερδίζουν
100.000 ΦΡ. ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ
ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ
ΜΟΝΟΝ ΩΜΟΡΦΙΑ
ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ

λέγει Ένας από τοῦς καλλιτέρους κινηματογραφικούς άστéρας:

«Σήμερον εις τά κινηματογραφικά άτελιέ ή κλασσική ώραίότης άξίζει 8 δολάρια την ήμέρα, ή εὔφυια 100 δολάρια την ήμέρα, ή εὔμορφία με έξυπνάδα και με δοσοσερά χρώματα 1000 δολάρια την ήμέρα. Τίποτε δεν καθιστά την έπιδερμίδα τόνον σκληρά, ξηρά και ρυτιδωμένη όσον οι ίσχυροί και καυστικοί προβολείς με τοῦς όποίους έργάζονται όλη την ήμέρα οι κινηματογραφικοί άστéρες.

Οι καλλιτέχναι του κινηματογράφου έξώδυσαν όλοκληρούς περιουσίας διά πολυσυνθέτους θεραπείας εις τά 'Ινστιτούτα Καλλονής, διά νά ξανατονώσουν τό πρόσωπό τους κ.τ.λ. Σήμερον δύνανται νά διατηρήσουν εις την έπιδερμίδα των την νεότητά διά μιάς άπλής περιποιήσεως σπλ-

τι των. Τό «Βιοσε» άνακαλύφθεν από τόν καθηγητήν της Βιέννης Dr Stejskal είναι δραστικόν στοιχείον των ζώντων κυττάρων, περιέχεται εις την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ τροφήν διά την έπιδερμίδα, χρώματος ρός. Χρησιμοποιούμενη τό βράδυ προτού κατακλιθίτε, τρέφει και ξαναεώνει την έπιδερμίδα σας ενφ κοιμάστε. Αί ρυτίδες εξαλείφονται. Κάε γυναίκα δύναται εύκόλως νά δειχνη 10 έως 15 χρόνια νεωτέρα εντός μερικόν εβδομάδων. 'Η Κρέμα της ήμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ, μη λιπαρά, μεταχειριζόμενη διά την ήμέρα άφαιρεί τά μαύρα στίγματα και τοῦς διστολμένους πόρους, καθιστά την έπιδερμίδα φρέσκη λευκή και καθαρά. Καλά άποτελέσματα είναι ήγγυημένα άλλως τά χρήματά σας επιστρέφονται.

ή ζωή σας 90%. 'Η μόνη λοιπόν συμβουλή που έχω να σας δώσω είναι να αφήσετε τα πράγματα όπως έχουν γιατί θα μετανοιώσετε και θάνατι τότε πολύ αργά. Να λάβετε δε υπ' όψιν σας ότι και γιατρος να επέμβη πάλι κινδυνεύετε να πεθάνετε.

'Η διεύθυνση του κ. Β. Λαμπίρη είναι: Πανεπιστημιακή Δέσχη, 'Ιπποκράτους 9.

'Αδικημένο ν. Αίγιον. Για το πρώτο ζήτημα άδυνατώ να σας απαντήσω γιατί

με τα λίγα που γράφετε δεν κατάφερα να βγάλω κανένα απόλυτο συμπέρασμα.

Αυτό όπως τουλάχιστον μπορώ να φανταστώ είναι ζήτημα στο οποίο πρέπει να επέμβη γιατρός για να σας απαλλάξη. Γιατί μόνος σας είναι λίγο επικίνδυνο. 'Υπάρχει φόβος αιμορραγίας.

Όσο δε για το δεύτερο ζήτημα είναι ένα από τα πιο συνηθισμένα φαινόμενα της ηλικίας σας γι' αυτό καλόν είναι να αποφεύ-

γετε τα οίνοπνευματώδη ποτά, τα καρυκεύματα άλμυρά τώρα δε που ο καιρός θα το επιτρέψει να πίνετε λίγο μπουρνέλαιο. 'Εως, όμως, έλθη ή ώρα του παίρνετε λίγη μαγιά της μπύρας από την οποία κάθε πρωί νηστικός θα παίρνετε ένα κουταλάκι του γλυκού και τέλος να πάρετε δύο φιαλίδια 'Ανδροστίνης Σίμπα σε κομπιμέ. Χρήσιμα σύμφωνα με την οδηγία της.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Καλλιόπε
από όρατά
άλλα γυαλιά!

REX
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

Καροχτενισμένα μαλλιά

θέλουν και ιδιαίτερη περιποίηση. Θα το επιτύχετε εάν λούξετε τα μαλλιά σας μία φορά την εβδομάδα με το Σαμπουάν TÊTE-NOIRE (Têt-Νουάρ). Κάθε φάκελλος περιέχει και το ειδικό «ΣΕΒΕΚΛΑ» που δίνει στα μαλλιά υγεία, φρεσκάδα και τ' απαλλάσσει από την πιτυρίδα. Δύο ειδών Σαμπουάν TET-NOYAR υπάρχουν: Για τα ξανθά το ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ, για τα σκούρα μαλλιά το ΣΑΜΠΟΖΑΝ.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ TÊTE-NOIRE

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙΕ. ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

21 ΕΡΜΟΥ 21

'Αριθμός Τηλεφώνου 23-861

7 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

'Αριθμός Τηλεφώνου 21-400

"Ηρχισεν ή παραλαβή τών Νέων Μαλλίνων
καί Μεταξωτών τής 'Εποχής.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΜΑΣ

"Ολα τα **ΣΧΟΛΙΚΑ ΕΙΔΗ**

καί είδη γραφείου

είς έξαιρετικήν ποιότητα

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΕΦΘΗΝΟΤΕΡΑΣ

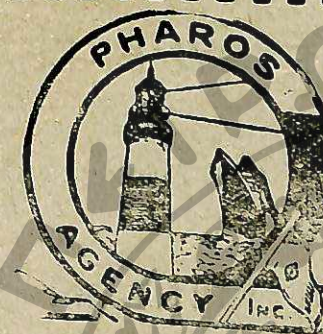
ΠΑΝΤΟΣ ΑΛΛΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

'Αρσάκειον όδός 'Αρσάκη 4

ΕΡΓΙΝΟΣ

ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΑ

ΕΚΔΡΟΜΑΙ

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΙΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ 209 W. 33 RD. ST.

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ «ΦΑΡΟΥ» ΕΚΔΙΔΟΥΝ ΤΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΟΛΩΝ ΓΕΝΙΚΩΣ ΤΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ. ΔΙΑΘΕΤΟΜΕΝ ΤΑΣ ΚΑΛΥΤΕΡΑΣ ΚΑΜΠΙΝΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΩΝ ΤΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΩΝ ΠΕΛΑΤΩΝ ΜΑΣ. ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑΧΥ ΤΗΣ, ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ

"Ο ΦΑΡΟΣ" Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: ΠΛΑΤ. ΟΜΟΝΟΙΑΣ 3

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΠΛΑΤ. ΗΛΕΚΤ. ΣΙΔ. ΣΤΑΘΜΟΥ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ.
«Ο ΦΑΡΟΣ» ΕΙΝΕ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΠΙΣΗΜΩΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΝ
ΕΛΛΑΔΙ. ΠΡΟΕΔΡΟΣ καί ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΜΙΧ. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΗΛΙΑΣ ΔΡΥΜΩΝΑΣ

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ & ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΝΙΚΟΛΙΤΣ

ΤΗΛΕΦ. [27.813

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28 ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦ. 27.813

ΔΙΕΥΘ. ΙΣΜΗΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑ ΝΙΚΟΛΙΤΣ

ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΝ, ΔΗΜΟΤ. ΣΧΟΛΕΙΟΝ. ΠΛΗΡΕΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ. ΤΜΗΜΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙ-
ΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗΣ. ΤΕΛΕΙΑ ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

ΤΟ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΕΙ ΓΕΡΜΑΝΙΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Γίνονται δεκτά θήλεια από 4—17 ετών και ἄρρενα από 4—10 ετών.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΜΙΚΡΩΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΩΝ

ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΣΥΜΦΩΝΩΣ

ΜΕ ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28 — ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΚΤΙΡΙΟΝ ΘΕΡΜΑΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΚΑΛΟΡΙΦΕΡ